

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2019/1111

z dnia 25 czerwca 2019 r.

w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę**(wersja przekształcona)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, ⁽²⁾

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 15 kwietnia 2014 r. Komisja przyjęła sprawozdanie w sprawie stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 ⁽³⁾. W sprawozdaniu stwierdzono, że rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 jest sprawnie funkcjonującym instrumentem, które przyniosło obywatelom wiele korzyści, jednak obowiązujące przepisy można jeszcze ulepszyć. Konieczne jest wprowadzenie do tego rozporządzenia szeregu zmian. Dla zachowania przejrzystości to rozporządzenie należy przekształcić.
- (2) Niniejsze rozporządzenie ustanawia jednolite przepisy dotyczące jurysdykcji w przypadku rozwodu, separacji i unieważnienia małżeństwa, a także przepisy dotyczące sporów z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej, w których występuje aspekt międzynarodowy. Ułatwia ono w Unii obieg orzeczeń, dokumentów urzędowych i określonych porozumień dzięki ustanowieniu przepisów dotyczących ich uznawania i wykonywania w innych państwach członkowskich. Ponadto niniejsze rozporządzenie wyjaśnia zasady dotyczące prawa dziecka do wyrażenia swoich poglądów w ramach postępowania, które go dotyczy, a także zawiera przepisy uzupełniające Konwencję haską z dnia 25 października 1980 r. dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwana dalej „konwencją haską z 1980 r.”) w stosunkach między państwami członkowskimi. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem przyczynić się do wzmocnienia pewności prawa i zwiększenia elastyczności, zapewnienia lepszego dostępu do postępowania sądowego oraz nadać takiemu postępowaniu większą skuteczność.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 18 stycznia 2018 r. (Dz.U. C 458 z 19.12.2018, s. 499) oraz opinia z dnia 14 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 26 stycznia 2017 r. (Dz.U. C 125 z 21.4.2017, s. 46).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1).

- (3) Sprawne i prawidłowe funkcjonowanie unijnej przestrzeni sprawiedliwości z poszanowaniem różnych systemów i tradycji prawnych państw członkowskich ma zasadnicze znaczenie dla Unii. W tym względzie państwa członkowskie powinny dalej budować wzajemne zaufanie do swoich systemów wymiaru sprawiedliwości. Unia postawiła sobie cel, jakim jest utworzenie, utrzymanie i rozwijanie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w ramach której zapewnione są swobodny przepływ osób oraz dostęp do wymiaru sprawiedliwości. Z myślą o realizacji tego celu należy wzmocnić prawa osób, a w szczególności dzieci, w postępowaniach, tak aby ułatwić współpracę organów sądowych i administracyjnych oraz usprawnić wykonywanie orzeczeń w sprawach z zakresu prawa rodzinnego mających transgraniczne konsekwencje. Należy zwiększyć poziom wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach cywilnych, uprościć dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz usprawnić wymianę informacji między organami państw członkowskich.
- (4) W tym celu Unia ma przyjąć, między innymi, środki w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających transgraniczne konsekwencje, zwłaszcza wówczas, gdy jest to niezbędne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Termin „sprawy cywilne” należy interpretować w sposób autonomiczny, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „Trybunałem Sprawiedliwości”). Należy go traktować jako niezależne pojęcie, którego wykładni dokonuje się na podstawie, po pierwsze, celów i systematyki niniejszego rozporządzenia, a po drugie, ogólnych zasad, które wynikają z całokształtu systemów prawa krajowego. Termin „sprawy cywilne” należy zatem interpretować w ten sposób, że może on obejmować również środki, które z punktu widzenia systemu prawnego państwa członkowskiego mogą należeć do instrumentów prawa publicznego. Powinien on w szczególności obejmować wszystkie pozwy lub wnioski, środki lub orzeczenia w sprawach dotyczących „odpowiedzialności rodzicielskiej” w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, zgodnie z jego celami.
- (5) Niniejsze rozporządzenie obejmuje „sprawy cywilne”, co obejmuje między innymi postępowania sądowe z zakresu prawa cywilnego i zapadłe w ich wyniku orzeczenia, a także dokumenty urzędowe i określone porozumienia pozasądowe w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej. Ponadto termin „sprawy cywilne” powinien obejmować pozwy lub wnioski, środki lub orzeczenia, a także dokumenty urzędowe i określone porozumienia pozasądowe dotyczące powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., które w myśl orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości i zgodnie z art. 19 konwencji haskiej z 1980 r. nie są postępowaniami z zakresu spraw, których istota dotyczy co do istoty odpowiedzialności rodzicielskiej, lecz są z nią ściśle związane i są objęte niektórymi przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (6) Aby ułatwić obieg orzeczeń, dokumentów urzędowych i określonych porozumień w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, konieczne i właściwe jest zadbanie o to, by przepisy regulujące jurysdykcję oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń uregulowane były instrumentem prawnym Unii, który jest wiążący i bezpośrednio stosowany.
- (7) W celu zapewnienia równego traktowania wszystkich dzieci niniejsze rozporządzenie powinno obejmować wszystkie orzeczenia w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej, łącznie ze środkami mającymi na celu ochronę dziecka, niezależnie od jakiegokolwiek związku z postępowaniem w sprawach małżeńskich lub innymi postępowaniami.
- (8) Ponieważ jednak przepisy o odpowiedzialności rodzicielskiej znajdują często zastosowanie w postępowaniach w sprawach małżeńskich, właściwe jest uregulowanie w jednym akcie prawnym kwestii spraw małżeńskich oraz odpowiedzialności rodzicielskiej.
- (9) W odniesieniu do orzeczeń rozwodowych, o separacji lub unieważnieniu małżeństwa niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie w stosunku do rozwiązania małżeństwa. Nie powinno dotyczyć kwestii takich jak przyczyny rozwodu, skutki majątkowe małżeństwa lub inne możliwe kwestie uboczne. Orzeczenia o odmowie rozwiązania małżeństwa nie powinny być objęte zakresem stosowania przepisów o uznawaniu.
- (10) W odniesieniu do majątku dziecka niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do środków mających na celu ochronę dziecka, to znaczy do wyznaczenia oraz zakresu zadań osoby lub jednostki, której powierzono zarząd majątkiem dziecka, reprezentowanie dziecka i udzielanie mu pomocy, oraz do zarządu, zabezpieczenia lub rozporządzania majątkiem dziecka. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie na przykład do tych przypadków, w których przedmiotem postępowania jest wyznaczenie osoby lub jednostki zarządzającej majątkiem dziecka. Środki odnoszące się do majątku dziecka niezwiązane z ochroną dziecka powinny nadal być regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012⁽⁴⁾. Jednak powinno być możliwe zastosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących jurysdykcji w zakresie kwestii spadkowych.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

- (11) Każda forma umieszczenia dziecka w opiece zastępczej, czyli, zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową, pod opieką osoby fizycznej lub osób fizycznych lub w placówce opiekuńczej – na przykład w sierocińcu lub domu dziecka – w innym państwie członkowskim, powinna być objęta zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że nie została wyraźnie wyłączona, tak jak na przykład w przypadku umieszczenia w celu adopcji, umieszczenia pod opieką jednego z rodziców lub, w stosownych przypadkach, pod opieką innego bliskiego krewnego wskazanego w oświadczeniu przyjmującego państwa członkowskiego. Oznacza to, że zakresem stosowania należy również objąć „umieszczenie w celach wychowawczych” zarządzane przez sąd lub zorganizowane przez właściwy organ za zgodą rodziców lub dziecka lub na ich wniosek w związku z niezgodnym z prawem zachowaniem dziecka. Z zakresu stosowania należy wyłączyć tylko przypadki umieszczenia dziecka w celach wychowawczych lub ukarania zarządzane lub zorganizowane w związku z popełnieniem przez dziecko czynu, który zgodnie z krajowym prawem karnym stanowiłby czyn karalny, gdyby został popełniony przez osobę dorosłą, bez względu na to, czy w danym przypadku mogłoby to prowadzić do skazania.
- (12) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do ustalenia rodzicielstwa, ponieważ stanowi to kwestię odrębną od przyznania odpowiedzialności rodzicielskiej, ani nie powinno mieć zastosowania do innych kwestii związanych ze stanem cywilnym.
- (13) Obowiązki alimentacyjne są wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, ponieważ obowiązki te są już uregulowane rozporządzeniem Rady (WE) nr 4/2009⁽³⁾. Oprócz sądów miejsca, w którym pozwany lub wierzyciel mają zwykły pobyt, sądy mające na podstawie niniejszego rozporządzenia jurysdykcję w sprawach małżeńskich powinny co do zasady mieć jurysdykcję do rozstrzygnięcia w sprawach powiązanych dotyczących obowiązków alimentacyjnych w trakcie małżeństwa lub po ustaniu małżeństwa na podstawie art. 3 lit. c) wyżej wspomnianego rozporządzenia. Sądy mające na podstawie niniejszego rozporządzenia jurysdykcję w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej co do zasady mają jurysdykcję do rozstrzygnięcia w sprawach powiązanych dotyczących obowiązków alimentacyjnych w stosunku do dzieci na podstawie art. 3 lit. d) wyżej tego rozporządzenia.
- (14) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości termin „sąd” należy rozumieć szeroko, tak by obejmowało ono również organy administracyjne lub inne organy, takie jak notariusze, które wykonują jurysdykcję w określonych sprawach małżeńskich lub sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej. Każde porozumienie zatwierdzone przez sąd po zbadaniu zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową istoty sprawy powinno być uznawane lub wykonywane tak jak „orzeczenie”. Innym porozumieniom, które nabierają wiążącej mocy prawnej w państwie członkowskim pochodzenia na skutek formalnej interwencji organu publicznego lub innego organu, o którym państwo członkowskie poinformowało w tym celu Komisję, należy nadawać skuteczność w innych państwach członkowskich zgodnie z przepisami szczegółowymi dotyczącymi dokumentów urzędowych i porozumień przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu. Niniejsze rozporządzenie nie powinno umożliwiać swobodnego obiegu porozumień mających wyłącznie prywatny charakter. Należy jednak umożliwić obieg porozumień, które nie są orzeczeniem ani dokumentem urzędowym, ale które zostały zarejestrowane przez organ publiczny właściwy do dokonania takiej rejestracji. Takie organy publiczne mogą obejmować notariuszy rejestrujących porozumienia, nawet jeżeli wykonują oni wolny zawód.
- (15) Co się tyczy terminu „dokument urzędowy”, termin „uprawnienie” w niniejszym rozporządzeniu należy interpretować w sposób autonomiczny zgodnie z definicją „dokumentu urzędowego” stosowaną horyzontalnie w innych unijnych aktach prawnych oraz w świetle celów niniejszego rozporządzenia.
- (16) Pomimo że postępowanie w sprawie powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. nie jest postępowaniem z zakresu spraw, które co do istoty dotyczą odpowiedzialności rodzicielskiej, orzeczenia zarządzające powrót dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. powinny być uznawane i wykonywane na podstawie rozdziału IV niniejszego rozporządzenia, jeśli trzeba je wykonać w innym państwie członkowskim z uwagi na to, że po zarządzeniu powrotu doszło do dalszego uprowadzenia. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości wszczęcia nowego postępowania w sprawie powrotu dziecka na mocy konwencji haskiej z 1980 r. w odniesieniu do dalszego uprowadzenia. Ponadto niniejsze rozporządzenie należy nadal stosować do innych aspektów w sytuacjach bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania dziecka, na przykład przepisy dotyczące jurysdykcji w odniesieniu do sądu państwa członkowskiego zwykłego pobytu oraz przepisy dotyczące uznawania i wykonywania w odniesieniu do wszelkich zarządzeń wydanych przez ten sąd.
- (17) Niniejsze rozporządzenie, podobnie jak ma to miejsce w przypadku Konwencji haskiej z dnia 19 października 1996 r. o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej i środków ochrony dzieci (zwana dalej „konwencją haską z 1996 r.”), powinno mieć zastosowanie do wszystkich dzieci w wieku poniżej 18 lat, nawet w przypadkach, gdy nabyły one pełną zdolność do czynności prawnych przed osiągnięciem tego wieku na podstawie ich prawa osobistego, rządzącego ich statusem osobistym, na przykład przez zawarcie małżeństwa. Dzięki temu zakres stosowania niniejszego rozporządzenia nie powinien pokrywać się z zakresem stosowania Konwencji haskiej z dnia 13 stycznia 2000 r. o międzynarodowej ochronie dorosłych, która ma zastosowanie do osób powyżej 18. roku życia, a jednocześnie powinno to zapobiec lukom prawnym między tymi dwoma aktami. Konwencja haska z 1980 r., a w konsekwencji również rozdział III niniejszego rozporządzenia, którego przepisy uzupełniają stosowanie konwencji haskiej z 1980 r. w stosunkach między państwami członkowskimi, powinny nadal mieć zastosowanie do dzieci w wieku poniżej 16 lat.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.U. L 7 z 10.1.2009, s.1).

- (18) Do celów niniejszego rozporządzenia uznaje się, że osobie przysługuje „piecza nad dzieckiem”, jeżeli, zgodnie z orzeczeniem, z mocy prawa lub poprzez porozumienie wiążące prawnie w świetle prawa państwa członkowskiego, w którym dziecko ma zwykły pobyt, podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej nie może podjąć decyzji o miejscu pobytu dziecka bez zgody tej osoby, bez względu na terminy używane w prawie krajowym. W niektórych systemach prawnych, które posługują się terminami „piecza nad dzieckiem” i „osobista styczność z dzieckiem”, rodzic, któremu nie przysługuje piecza nad dzieckiem, może bowiem zachować istotne obowiązki w zakresie podejmowania decyzji dotyczących dziecka, które wykraczają poza samo prawo do osobistej styczności z dzieckiem.
- (19) Podstawy jurysdykcji w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej ukształtowane są zgodnie z zasadą dobra dziecka i należy je stosować w myśl tej zasady. Każde odwołanie do dobra dziecka należy interpretować w świetle art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) i w świetle Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r. (zwanej dalej „Konwencją ONZ o prawach dziecka”) wdrożonych na mocy prawa krajowego i procedury krajowej.
- (20) W celu ochrony dobra dziecka jurysdykcję należy w pierwszej kolejności ustalać według kryterium bliskości. Dlatego też jurysdykcja powinna należeć do sądów państwa członkowskiego zwykłego pobytu dziecka, z wyjątkiem niektórych przypadków, określonych w niniejszym rozporządzeniu, na przykład gdy dochodzi do zmiany miejsca pobytu dziecka, lub w następstwie porozumienia zawartego między podmiotami odpowiedzialności rodzicielskiej.
- (21) Jeżeli postępowanie w sprawie dotyczącej odpowiedzialności rodzicielskiej jeszcze nie zawisło, a miejsce zwykłego pobytu dziecka ulegnie zmianie w wyniku zgodnej z prawem przeprowadzki, jurysdykcja powinna ulec zmianie stosownie do miejsca pobytu dziecka, aby spełnić kryterium bliskości. Jeżeli postępowanie już zawisło, pewność prawa i efektywność wymiaru sprawiedliwości uzasadniają utrzymanie tej jurysdykcji do czasu wydania prawomocnego orzeczenia w tym postępowaniu lub do jego zakończenia w inny sposób. Jednak w pewnych okolicznościach sąd, przed którym toczy się postępowanie, powinien mieć prawo przekazania jurysdykcji do państwa członkowskiego, w którym w wyniku zgodnej z prawem przeprowadzki mieszka dziecko.
- (22) W przypadkach bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania dziecka i bez uszczerbku dla możliwości wyboru sądu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, sądy państwa członkowskiego zwykłego pobytu dziecka powinny utrzymać swoją jurysdykcję do momentu ustanowienia nowego zwykłego pobytu w innym państwie członkowskim i spełnienia określonych warunków. Państwa członkowskie, które przeprowadziły skoncentrowanie jurysdykcji, powinny rozważyć umożliwienie sądowi, do którego na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. wniesiono pozew lub wniosek o powrót dziecka, wykonywanie również jurysdykcji uzgodnionej lub uznanej przez strony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, w przypadku gdy strony osiągnęły porozumienie w trakcie postępowania w sprawie powrotu dziecka. Porozumienia takie powinny obejmować porozumienia przewidujące zarówno powrót dziecka, jak i odstąpienie od powrotu dziecka. Jeżeli uzgodniono odstąpienie od powrotu, dziecko powinno pozostać w państwie członkowskim nowego zwykłego pobytu, a jurysdykcję w odniesieniu do wszelkich przyszłych postępowań w sprawie pieczy nad dzieckiem należy ustalić na podstawie nowego zwykłego pobytu dziecka.
- (23) Pod określonymi warunkami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu powinno być możliwe ustanowienie jurysdykcji w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej także w państwie członkowskim, w którym toczy się między rodzicami postępowanie w sprawie o rozwód, separację lub unieważnienie małżeństwa, lub w innym państwie członkowskim, z którym dziecko ma istotny związek i co do którego strony porozumiały się z wyprzedzeniem – najpóźniej w chwili wszczęcia postępowania – lub które w wyraźny sposób uznały w toku tego postępowania, nawet jeśli dziecko nie ma zwykłego pobytu w tym państwie członkowskim, pod warunkiem że wykonywanie takiej jurysdykcji jest zgodne z dobrem dziecka. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika, że każdy podmiot, który nie jest jednym z rodziców i któremu, zgodnie z prawem krajowym, przysługuje status strony w postępowaniu wszczętym przez rodziców, należy uznać za stronę postępowania do celów niniejszego rozporządzenia, a zatem sprzeciw tej strony wobec dokonanego przez rodziców danego dziecka wyboru jurysdykcji po dacie wszczęcia postępowania powinien stanowić przeszkodę dla uznania, że wszystkie strony postępowania uznały prorogację jurysdykcji z tą datą. Przed rozpoczęciem wykonywania jurysdykcji na podstawie porozumienia dotyczącego wyboru sądu lub na podstawie uznania jurysdykcji sąd powinien zbadać, czy to porozumienie lub uznanie opierało się na świadomym i dobrowolnym wyborze zainteresowanych stron i nie było wynikiem wykorzystania przez jedną ze stron trudnej sytuacji lub słabej pozycji drugiej strony. Uznanie jurysdykcji w toku postępowania powinno zostać zarejestrowane przez sąd zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową.
- (24) O ile strony nie uzgodniły inaczej, jurysdykcja uzgodniona lub uznana powinna ustać niezwłocznie z chwilą, gdy od orzeczenia wydanego w postępowaniu dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej nie przysługują już zwyczajne środki zaskarżenia lub gdy postępowanie zostało zakończone z innej przyczyny, tak aby w kontekście wszelkich przyszłych postępowań można było spełnić kryterium bliskości.

- (25) Jeżeli nie można ustalić zwykłego pobytu dziecka ani nie można określić jurysdykcji na podstawie porozumienia dotyczącego wyboru sądu, jurysdykcję mają sądy państwa członkowskiego, w którym dziecko się znajduje. Zasada ta, opierająca się na obecności dziecka, powinna mieć również zastosowanie do dzieci, które są uchodźcami, i dzieci, które zostały wysiedlone za granicę z powodu niepokoju w państwie członkowskim ich zwykłego pobytu. Niemniej w świetle niniejszego rozporządzenia w związku z art. 52 ust. 2 konwencji haskiej z 1996 r. ta zasada jurysdykcyjna powinna mieć zastosowanie wyłącznie do dzieci, które przed wysiedleniem miały zwykły pobyt w jednym z państw członkowskich. Jeżeli przed wysiedleniem dziecko miało zwykły pobyt w państwie trzecim, zastosowanie powinna mieć przewidziana w konwencji haskiej z 1996 r. zasada jurysdykcyjna odnosząca się do dzieci, które są uchodźcami, i dzieci, które zostały wysiedlone za granicę.
- (26) W wyjątkowych okolicznościach sąd państwa członkowskiego zwykłego pobytu dziecka może nie być najodpowiedniejszym sądem do rozpoznania sprawy. Wyjątkowo i pod pewnymi warunkami sąd mający jurysdykcję powinien mieć możliwość – ale nie ma takiego obowiązku – przekazania swojej jurysdykcji w danej sprawie sądowi innego państwa członkowskiego, jeżeli sąd ten jest lepiej umiejscowiony do tego, by ocenić dobro dziecka w tej konkretnej sprawie. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości przekazanie jurysdykcji w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej przez sąd jednego z państw członkowskich powinno nastąpić jedynie na rzecz sądu innego państwa członkowskiego, z którym dziecko ma „szczególny związek”. Do tych celów niniejsze rozporządzenie powinno określić wyczerpującą listę zasadniczych elementów takiego „szczególnego związku”. Sąd mający jurysdykcję powinien wystąpić z wnioskiem do sądu innego państwa członkowskiego dopiero wtedy, gdy jego wcześniejsze postanowienie o zawieszeniu postępowania i wystąpieniu z wnioskiem o przekazanie jurysdykcji stało się prawomocne, w przypadkach gdy postanowienie to może być zaskarżone na mocy prawa krajowego.
- (27) W wyjątkowych okolicznościach i uwzględniając dobro dziecka w konkretnej sprawie, sąd państwa członkowskiego niemającego jurysdykcji na podstawie niniejszego rozporządzenia, ale mającego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem szczególny związek z dzieckiem, powinien mieć możliwość wystąpienia z wnioskiem o przekazanie jurysdykcji przez właściwy sąd państwa członkowskiego zwykłego pobytu dziecka. Nie powinno jednak to być dozwolone w przypadkach bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania dziecka. Wskazanie właściwego sądu powinno być regulowane prawem krajowym państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek.
- (28) Przekazanie jurysdykcji, czy to na wniosek sądu chcącego przekazać swoją jurysdykcję, czy na wniosek sądu chcącego uzyskać jurysdykcję, powinno wywierać skutek wyłącznie w konkretnej sprawie, której dotyczy. Po zakończeniu postępowania, w przypadku którego wystąpiono o przekazanie jurysdykcji i wyrażono zgodę na to przekazanie, dane przekazanie jurysdykcji nie powinno wywoływać skutków w odniesieniu do przyszłych postępowań.
- (29) Jeżeli żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, jurysdykcję określa się, w każdym państwie członkowskim, według prawa tego państwa członkowskiego. Termin „prawo tego państwa członkowskiego” powinien obejmować międzynarodowe instrumenty prawne obowiązujące w tym państwie członkowskim.
- (30) Niniejsze rozporządzenie nie powinno wyłączać możliwości stosowania – w przypadkach niecierpiących zwłoki – środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, przez sądy państwa członkowskiego, które nie ma jurysdykcji do rozpoznania sprawy co do istoty, w odniesieniu do osoby lub majątku dziecka znajdujących się w tym państwie członkowskim. Środków tych nie należy uznawać ani wykonywać w żadnym innym państwie członkowskim na podstawie niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem środków zastosowanych w celu ochrony dziecka przed poważnym ryzykiem, o którym mowa w art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r. Środki przyjęte w celu zapewnienia dziecku ochrony przed tym ryzykiem powinny obowiązywać do momentu, w którym sąd państwa członkowskiego zwykłego pobytu dziecka zastosuje środki, które uzna za stosowne. Jeżeli wymaga tego ochrona dobra dziecka, sąd powinien – bezpośrednio lub za pośrednictwem organów centralnych – poinformować sąd państwa członkowskiego, mającego na podstawie niniejszego rozporządzenia jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty, o zastosowanych środkach. Nieprzekazanie takich informacji nie powinno jednak samo w sobie stanowić podstawy nieuwzględnienia danego środka.
- (31) Sąd, który ma jurysdykcję wyłącznie do zarządzenia środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, powinien – w przypadku wniesienia do niego pozwu lub wniosku dotyczącego istoty sprawy – stwierdzić z urzędu brak swojej jurysdykcji, jeżeli na podstawie niniejszego rozporządzenia jurysdykcję co do istoty sprawy ma sąd w innym państwie członkowskim.

- (32) Jeżeli wynik postępowania przed sądem państwa członkowskiego niemającego na podstawie niniejszego rozporządzenia jurysdykcji uzależniony jest od rozstrzygnięcia kwestii ubocznej wchodzącej w zakres niniejszego rozporządzenia, niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać sądowi państwa członkowskiego rozstrzygnięcia tej kwestii. Jeżeli zatem przedmiotem postępowania jest na przykład spór dotyczący dziedziczenia, w który zaangażowane jest dziecko, i istnieje konieczność wyznaczenia kuratora procesowego do reprezentowania dziecka w tym postępowaniu, państwo członkowskie mające jurysdykcję do rozpoznania tego sporu dotyczącego dziedziczenia powinno mieć prawo wyznaczyć kuratora na potrzeby toczącego się postępowania, bez względu na to, czy na podstawie niniejszego rozporządzenia ma jurysdykcję do rozpoznawania spraw dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej. Wszelkie takie rozstrzygnięcia powinny wywierać skutek wyłącznie w danym postępowaniu.
- (33) Jeżeli ważność czynności prawnej, która została lub ma zostać dokonana w imieniu dziecka w postępowaniu spadkowym toczącym się przed sądem państwa członkowskiego, wymaga zezwolenia lub zatwierdzenia ze strony sądu, to sąd w tym państwie członkowskim powinien móc podjąć decyzję, czy zezwolić na tę czynność prawną lub zatwierdzić taką czynność, nawet jeżeli nie ma ono jurysdykcji na podstawie niniejszego rozporządzenia. Termin „czynność prawna” powinien obejmować, na przykład, przyjęcie lub odrzucenie spadku lub porozumienie między stronami w sprawie działu spadku.
- (34) Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać stosowania międzynarodowego prawa publicznego w zakresie immunitetu dyplomatycznego. Jeżeli sąd nie może wykonać jurysdykcji z uwagi na immunitet dyplomatyczny zgodny z prawem międzynarodowym, jurysdykcja powinna być wykonywana zgodnie z prawem krajowym w państwie członkowskim, w którym dana osoba nie posiada takiego immunitetu.
- (35) Niniejsze rozporządzenie określa, w którym momencie do celów niniejszego rozporządzenia należy uznać, że doszło do wszczęcia postępowania przed sądem. W związku z tym, że w państwach członkowskich istnieją dwa różne systemy, z których jeden przewiduje, że pismo wszczynające postępowanie powinno zostać najpierw doręczone stronie przeciwnej, a drugi – że powinno zostać najpierw wniesione do sądu, wystarczające powinno być wykonanie pierwszej z czynności wymaganych na mocy prawa krajowego, pod warunkiem że powód lub wnioskodawca nie zaniechał następnie podjęcia czynności, do których podjęcia był obowiązany na mocy prawa krajowego celem doprowadzenia do wykonania drugiej z nich. Uwzględniając rosnącą rolę mediacji i innych alternatywnych metod rozwiązywania sporów, także podczas postępowania sądowego, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, postępowanie przed sądem należy również uznać za wszczęte w chwili, gdy pismo wszczynające postępowanie lub pismo równorzędne zostało wniesione do sądu, w przypadkach, gdy postępowanie zostało w międzyczasie zawieszono w celu znalezienia rozwiązania polubownego, na wniosek strony, która wszczęła postępowanie, przy czym stronie przeciwnej nie zostało jeszcze doręczone pismo wszczynające postępowanie i strona przeciwna nie wiedziała o tym postępowaniu i w żaden sposób w nim nie uczestniczyła, pod warunkiem że strona, która wszczęła postępowanie, nie zaniechała następnie podjęcia czynności, do których podjęcia był obowiązany celem zapewnienia doręczenia pisma stronie przeciwnej. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości w przypadku zawisłości sporu moment wszczęcia obowiązkowej procedury pojednawczej przed krajowym organem pojednawczym należy uznać za moment, w którym postępowanie przed „sądem” uznaje się za wszczęte.
- (36) Do doręczeń dokumentów w postępowaniu wszczętym na podstawie niniejszego rozporządzenia zastosowanie ma rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁶⁾.
- (37) Sąd państwa członkowskiego powinien stwierdzić z urzędu brak swojej jurysdykcji, jeżeli przed tym sądem wszczęte zostało postępowanie w sprawie, w której na podstawie niniejszego rozporządzenia nie ma on jurysdykcji do jej rozpoznania co do istoty i w której jurysdykcję do jej rozpoznania co do istoty ma na podstawie niniejszego rozporządzenia sąd innego państwa członkowskiego. Sąd państwa członkowskiego mającego szczególny związek z dzieckiem na podstawie niniejszego rozporządzenia powinien jednak mieć możliwość wystąpienia z wnioskiem o przekazanie jurysdykcji na podstawie niniejszego rozporządzenia, choć nie powinien być do tego zobowiązany.
- (38) W interesie harmonijnego sprawowania wymiaru sprawiedliwości należy unikać na tyle, na ile to możliwe, równoległych postępowań i zapewnić, aby w różnych państwach członkowskich nie zapadały orzeczenia niedające się ze sobą pogodzić. Należy przewidzieć jasną i skuteczną regulację w celu wyjaśnienia kwestii zawisłości sprawy i postępowań pozostających w związku, jak również w celu zapobiegania problemom wynikającym z różnego określenia w poszczególnych państwach momentu, od którego postępowanie uważa się za zawisłe. Do celów niniejszego rozporządzenia moment ten powinien być określany w sposób autonomiczny. Aby jednak zwiększyć skuteczność porozumień dotyczących wyłącznej właściwości sądu, przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące zawisłości sprawy nie powinny uniemożliwiać rodzicom powierzenia wyłącznej jurysdykcji sądowi danego państwa członkowskiego.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. L 324 z 10.12.2007, s. 79).

- (39) W ramach postępowań w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej na podstawie niniejszego rozporządzenia, jak również postępowań w sprawie powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. dziecku, którego dotyczy takie postępowanie i które jest w stanie formułować swoje poglądy, należy zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości co do zasady zapewnić rzeczywistą i skuteczną możliwość wyrażenia tych poglądów, a oceniając dobro dziecka, poglądom tym należy nadawać należyłą wagę. Możliwość swobodnego wyrażania przez dziecko swoich poglądów, przewidziana w art. 24 ust. 1 Karty i w art. 12 Konwencji ONZ o prawach dziecka, odgrywa ważną rolę w stosowaniu niniejszego rozporządzenia. Rozporządzenie powinno jednak pozostawić kwestię rozstrzygnięcia tego, kto przeprowadza wysłuchanie dziecka i jak wysłuchanie to przebiega, prawu krajowemu i procedurze krajowej obowiązującym w państwach członkowskich. W związku z tym celem niniejszego rozporządzenia nie powinno być określenie, kto przeprowadza wysłuchanie dziecka – sędzia osobiście czy odpowiednio przeszkolony specjalista, który składa następnie sądowi sprawozdanie – ani gdzie wysłuchanie dziecka jest przeprowadzane – w sali sądowej czy w innym miejscu czy przy zastosowaniu innych środków. Ponadto, chociaż wysłuchanie jest prawem dziecka, nie może być ono traktowane jako bezwzględny obowiązek, ale musi być oceniane z uwzględnieniem dobra dziecka, na przykład w przypadkach zawarcia porozumienia między stronami.

O ile z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika, że ani art. 24 Karty ani rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 nie przewidują, by sąd państwa członkowskiego pochodzenia miał obowiązek zapoznania się z poglądami dziecka w każdym przypadku w formie wysłuchania, co oznacza, że sąd ten zachowuje pewien zakres swobody decyzyjnej, o tyle orzecznictwo przewiduje również, że jeżeli sąd ten podejmie decyzję o zapewnieniu dziecku możliwości bycia wysłuchanym, jest on zobowiązany przyjąć wszelkie środki niezbędne do przeprowadzenia takiego wysłuchania, mając na uwadze dobro dziecka i okoliczności konkretnej sprawy, w celu zapewnienia skuteczności tych przepisów oraz zapewnienia dziecku rzeczywistej i skutecznej możliwości wyrażenia jego poglądów. Sąd państwa członkowskiego pochodzenia powinien, w jak najszerszym zakresie i zawsze biorąc pod uwagę dobro dziecka, korzystać z wszelkich środków dostępnych na mocy prawa krajowego, jak również z konkretnych instrumentów międzynarodowej współpracy sądowej, w tym, w stosownych przypadkach, ze środków przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1206/2001⁽⁷⁾.

- (40) W przypadku bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania dziecka powinno się niezwłocznie zarządzić jego powrót; w tym celu nadal powinna mieć zastosowanie konwencja haska z 1980 r., którą uzupełnia niniejsze rozporządzenie, w szczególności rozdział III.
- (41) Aby postępowania w sprawie powrotu dziecka prowadzone na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. mogły zakończyć się w jak najkrótszym terminie, państwa członkowskie powinny, zgodnie ze strukturą sądownictwa krajowego, rozważyć skoncentrowanie jurysdykcji do prowadzenia takich postępowań w jak najmniejszej liczbie sądów. Jurysdykcja w sprawach związanych z uprowadzeniem dziecka mogłaby zostać skoncentrowana w jednym sądzie dla całego kraju lub w ograniczonej liczbie sądów, poprzez wykorzystanie jako punktu wyjścia na przykład liczby sądów apelacyjnych i skoncentrowanie jurysdykcji do rozpoznawania spraw dotyczących uprowadzenia dziecka za granicę w jednym sądzie pierwszej instancji w każdym okręgu podlegającym właściwości sądu apelacyjnego.
- (42) W postępowaniach w sprawie powrotu dziecka prowadzonych na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. sąd każdej instancji powinien wydać orzeczenie w terminie sześciu tygodni, chyba że nie jest to możliwe na skutek wyjątkowych okoliczności. Fakt zastosowania alternatywnych metod rozwiązywania sporów nie powinien sam w sobie być uznawany za wyjątkowe okoliczności, które umożliwiają przekroczenie tego terminu. Niemniej wyjątkowe okoliczności mogą zaistnieć podczas lub w wyniku stosowania takich metod. W przypadku sądu pierwszej instancji bieg tego terminu powinien rozpocząć się w chwili wszczęcia postępowania. W przypadku sądu wyższej instancji bieg terminu powinien rozpocząć się w chwili podjęcia wszystkich wymaganych czynności proceduralnych. W zależności od danego systemu prawnego czynności takie mogą obejmować doręczenie środków zaskarżenia stronie przeciwnej, albo w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba sądu, albo w innym państwie członkowskim, przekazanie dokumentów i środków zaskarżenia sądowi apelacyjnemu w państwach członkowskich, w których środek zaskarżenia należy wnieść do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, lub wniesienie przez stronę wniosku o przeprowadzenie rozprawy, jeżeli wniosek taki jest wymagany na podstawie prawa krajowego. Państwa członkowskie powinny również rozważyć ograniczenie do jednego środka liczby przysługujących środków zaskarżenia od orzeczenia zarządzającego powrót dziecka lub odmawiającego zarządzenia powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r.
- (43) We wszystkich sprawach dotyczących dzieci, a w szczególności w sprawach dotyczących uprowadzenia dziecka za granicę, sądy powinny brać pod uwagę możliwość osiągnięcia rozstrzygnięcia sprawy w drodze mediacji i przy użyciu innych stosownych środków, przy wykorzystaniu, w stosownych przypadkach, istniejących sieci i struktur

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1).

wsparcia na potrzeby mediacji w transgranicznych sporach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej. Starania tego rodzaju nie powinny jednak prowadzić do nadmiernego wydłużenia postępowań w sprawie powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. Ponadto mediacja może nie zawsze być odpowiednim rozwiązaniem, zwłaszcza w przypadku przemocy domowej. Jeżeli podczas postępowania w sprawie powrotu dziecka prowadzonego na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. rodzice osiągną porozumienie co do powrotu lub odstąpienia od powrotu dziecka, a także co do innych kwestii dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, na mocy niniejszego rozporządzenia powinni oni mieć, w określonych okolicznościach, możliwość uzgodnienia, że sąd, przed którym wszczęto postępowanie na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., powinien mieć jurysdykcję do nadania ich porozumieniu wiążącej mocy prawnej, poprzez włączenie tego porozumienia do orzeczenia, poprzez jego zatwierdzenie lub w inny sposób przewidziany w prawie krajowym i procedurze krajowej. Państwa członkowskie, które przeprowadziły skoncentrowanie jurysdykcji, powinny zatem rozważyć umożliwienie sądowi, przed którym na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. wszczęto postępowanie w sprawie powrotu dziecka, wykonywanie również jurysdykcji uzgodnionej lub uznanej przez strony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, w przypadku gdy strony osiągnęły porozumienie w trakcie takiego postępowania w sprawie powrotu dziecka.

- (44) Sąd państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało bezprawnie uprowadzone lub w którym jest bezprawnie zatrzymywane, powinien mieć w szczególnych, należycie uzasadnionych przypadkach możliwość odmowy zarządzenia powrotu, jak przewidziano w konwencji haskiej z 1980 r. Zanim sąd odmówi zarządzenia powrotu dziecka, powinien rozważyć, czy zastosowano lub można zastosować odpowiednie środki zabezpieczające w celu ochrony dziecka przed poważnym ryzykiem, o którym mowa w art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r.
- (45) Jeśli sąd rozważa odmowę zarządzenia powrotu dziecka wyłącznie na podstawie art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r., nie powinien odmówić zarządzenia powrotu dziecka, jeśli strona występująca o powrót dziecka przekona sąd – lub sąd upewni się w inny sposób – że zastosowano odpowiednie środki w celu zapewnienia dziecku ochrony po jego powrocie. Takie środki mogłyby na przykład obejmować: wydane w tym państwie członkowskim zarządzenie sądu zakazujące powodowi lub wnioskodawcy zbliżania się do dziecka; zarządzone w tym państwie członkowskim środki tymczasowe, w tym środek zabezpieczający, umożliwiający przebywanie dziecka z tym z rodziców, który je uprowadził i który rzeczywiście sprawuje pieczę nad dzieckiem, do momentu wydania w tym państwie członkowskim orzeczenia, które co do istoty dotyczy pieczy nad dzieckiem, po jego powrocie lub wskazanie dostępnych placówek medycznych, z których będzie mogło korzystać dziecko wymagające leczenia. To, jaki rodzaj środków jest odpowiedni w danej sprawie, powinno zależeć od konkretnego poważnego ryzyka, na które dziecko może być narażone, jeśli po jego powrocie takie środki nie zostaną zastosowane. Sąd, starając się ustalić, czy zastosowano odpowiednie środki, powinien przede wszystkim opierać się na informacjach przedstawionych przez strony oraz, w niezbędnych i stosownych przypadkach, powinien zwrócić się o pomoc do organów centralnych lub sędziów należących do sieci sądowych, takich jak europejska sieć sądowa w sprawach cywilnych i handlowych, ustanowionych decyzją Rady 2001/470/WE⁽⁸⁾ czy międzynarodowa haska sieć sędziów.
- (46) W stosownych przypadkach, gdy sąd zarządzi powrót dziecka, sąd powinien mieć możliwość zarządzenia środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, które uzna za niezbędne w celu zapewnienia dziecku ochrony przed poważnym ryzykiem wyrządzenia mu szkody fizycznej lub psychicznej w związku z jego powrotem, które to ryzyko byłoby w przeciwnym razie podstawą do odmowy zarządzenia powrotu. Takie środki tymczasowe i ich obieg nie powinny opóźniać postępowań w sprawie powrotu dziecka prowadzonych na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. ani naruszać podziału jurysdykcji między sądem, przed którym na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. wszczęto postępowanie w sprawie powrotu dziecka, a sądem mającym na mocy niniejszego rozporządzenia jurysdykcję w zakresie spraw, których istota dotyczy odpowiedzialności rodzicielskiej. Jeżeli zaistnieje konieczność, sąd przed którym wszczęto postępowanie w sprawie powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. powinien skonsultować się z sądem lub właściwymi organami państwa członkowskiego zwykłego pobytu dziecka, przy pomocy organów centralnych lub sędziów należących do sieci sądowych, szczególnie takich jak europejska sieć sądowa w sprawach cywilnych i handlowych czy międzynarodowa haska sieć sędziów. Środki te powinny być uznawane i wykonywane we wszystkich pozostałych państwach członkowskich, w tym w państwie członkowskim mającym jurysdykcję na podstawie niniejszego rozporządzenia, do czasu zastosowania przez sąd tego państwa członkowskiego środków, które uzna on za stosowne. Takie środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające, mogłyby na przykład obejmować zarządzenie, by dziecko nadal przebywało z osobą rzeczywiście sprawującą nad nim pieczę, lub zarządzenie określające, w jakiej formie powinny przebiegać kontakty z dzieckiem po jego powrocie, do czasu zastosowania przez sąd zwykłego pobytu dziecka środków, które uzna on za stosowne. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich środków lub orzeczeń, które sąd zwykłego pobytu zarządził lub wydał po powrocie dziecka.
- (47) Orzeczenie zarządzające powrót dziecka mogłyby być uznawane za tymczasowo wykonalne, niezależnie od wniesionych środków zaskarżenia, jeżeli ze względu na dobro dziecka wymagany jest jego powrót przed wydaniem orzeczenia w sprawie środków zaskarżenia. Przepisy prawa krajowego mogą wskazywać, który sąd może stwierdzić tymczasową wykonalność orzeczenia.

⁽⁸⁾ Decyzja Rady 2001/470/WE z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiająca Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25).

- (48) W przypadku gdy sąd państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało bezprawnie uprowadzone lub w którym jest bezprawnie zatrzymywane, podejmie decyzję o odmowie zarządzenia powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., w swoim orzeczeniu powinien wyraźnie wskazać odpowiednie artykuły konwencji haskiej z 1980 r. stanowiące podstawę odmowy. Bez względu na to, czy takie orzeczenie o odmowie zarządzenia powrotu jest prawomocne czy też można od niego jeszcze wnieść środek zaskarżenia, może jednak zostać zastąpione kolejnym orzeczeniem, wydanym w ramach postępowania w sprawie pieczy nad dzieckiem przez sąd państwa członkowskiego, w którym dziecko miało zwykły pobyt przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem. Podczas tego postępowania należy dokładnie zbadać wszystkie okoliczności, między innymi, ale niewyłącznie – zachowanie rodziców, biorąc pod uwagę dobro dziecka i uwzględniając –. Jeżeli wydane następnie orzeczenie, które co do istoty dotyczy pieczy nad dzieckiem, przewiduje powrót dziecka, powrót powinien nastąpić bez konieczności przeprowadzenia specjalnego postępowania w sprawie uznania i wykonania tego orzeczenia w innych państwach członkowskich.
- (49) Sąd odmawiający zarządzenia powrotu dziecka wyłącznie na podstawie art. 13 akapit pierwszy lit. b) lub art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r., lub obu tych postanowień powinien z urzędu wydać zaświadczenie, korzystając ze stosownego formularza zamieszczonego w niniejszym rozporządzeniu. Zaświadczenie to ma służyć informowaniu stron o tym, że w terminie trzech miesięcy od powiadomienia o orzeczeniu odmawiającym zarządzenia powrotu dziecka mają możliwość wniesienia pozwów lub wniosków, które co do istoty dotyczą pieczy nad dzieckiem, do sądu państwa członkowskiego, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, lub jeżeli sąd ten wszczął już postępowanie – możliwość przekazania sądowi odnośnych dokumentów dotyczących postępowania w sprawie powrotu dziecka.
- (50) Jeżeli postępowanie, które co do istoty dotyczy pieczy nad dzieckiem, zawisło już w państwie członkowskim, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, w chwili gdy sąd, do którego wniesiono pozew lub wniosek o powrót na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., odmawia zarządzenia powrotu dziecka wyłącznie na podstawie art. 13 akapit pierwszy lit. b) lub art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r., lub obu tych postanowień, sąd, który odmówił zarządzenia powrotu dziecka, powinien, o ile wie o takich postępowaniach w sprawie pieczy nad dzieckiem, przekazać w terminie jednego miesiąca od daty swojego orzeczenia sądowi, przed którym wszczęto postępowanie co do istoty dotyczącej pieczy nad dzieckiem, odpis orzeczenia, odpowiednie zaświadczenie oraz, w stosownych przypadkach, zapis, streszczenie lub protokół rozprawy, jak również wszelkie inne dokumenty, które uzna za istotne. Określenie „wszelkie inne dokumenty, które uzna za istotne” powinno odnosić się do dokumentów zawierających informacje, które mogłyby mieć wpływ na wynik postępowania w sprawie pieczy nad dzieckiem, jeśli informacje takie nie zostały już zawarte w samym orzeczeniu odmawiającym zarządzenia powrotu.
- (51) Jeżeli postępowanie, które co do istoty dotyczy pieczy nad dzieckiem, jeszcze nie zawisło w państwie członkowskim, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, a strona wszczyna postępowanie przed sądem tego państwa członkowskiego w terminie trzech miesięcy od powiadomienia o orzeczeniu odmawiającym zarządzenia powrotu dziecka, strona ta powinna przedłożyć sądowi, do którego skierowano pozew lub wniosek co do istoty dotyczący pieczy nad dzieckiem, odpis orzeczenia odmawiającego zarządzenia powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., odpowiednie zaświadczenie oraz, w stosownych przypadkach, zapis, streszczenie lub protokół rozprawy. Nie oznacza to, że sąd, przed którym wszczęto postępowanie, nie może zwrócić się o przedstawienie dodatkowych dokumentów, które uzna za istotne i które zawierają informacje mogące mieć wpływ na wynik postępowania co do istoty dotyczącego pieczy nad dzieckiem, jeśli informacje takie nie zostały już zawarte w samym orzeczeniu odmawiającym zarządzenia powrotu.
- (52) Jeżeli w terminie trzech miesięcy od powiadomienia o orzeczeniu odmawiającym zarządzenia powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. strona zwróciła się z wnioskiem lub pozwem do sądu mającego jurysdykcję do rozpoznania sprawy, która co do istoty dotyczy pieczy nad dzieckiem, lub jeżeli w momencie, gdy strona otrzymała orzeczenie od sądu, który odmówił zarządzenia powrotu dziecka, postępowanie zawisło już przed sądem, każde orzeczenie wydane w wyniku tego postępowania dotyczące co do istoty pieczy nad dzieckiem i przewidujące powrót dziecka do tego państwa członkowskiego powinno być wykonalne w każdym innym państwie członkowski zgodnie z rozdziałem IV sekcja 2 niniejszego rozporządzenia bez konieczności przeprowadzenia jakiegokolwiek specjalnego postępowania i bez możliwości sprzeciwienia się uznaniu tego orzeczenia. Powinno mieć to zastosowanie jeżeli – i w zakresie, w jakim – nie stwierdzi się niemożności pogodzenia tego orzeczenia z późniejszym orzeczeniem dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej odnoszącym się do tego samego dziecka, pod warunkiem że względem orzeczenia dotyczącego co do istoty pieczy nad dzieckiem, zarządzającym powrót dziecka, wydano zaświadczenie dotyczące „orzeczeń uprzywilejowanych”. Jeżeli postępowanie przed sądem mającym jurysdykcję do rozpoznania sprawy, która co do istoty dotyczy pieczy nad dzieckiem, zostaje wszczęte po upływie terminu trzech miesięcy lub jeżeli nie są spełnione warunki wydania zaświadczenia dotyczącego takich orzeczeń uprzywilejowanych, wydane następnie orzeczenie dotyczące co do istoty pieczy nad dzieckiem powinno być uznawane i wykonywane w innych państwach członkowskich zgodnie z rozdziałem IV sekcja 1 niniejszego rozporządzenia.

- (53) Bez uszczerbku dla innych unijnych instrumentów, jeżeli nie ma możliwości przesłuchania strony lub wysłuchania dziecka osobiście i jeżeli dostępne są środki techniczne, sąd może rozważyć przeprowadzenie przesłuchania lub wysłuchania za pośrednictwem wideokonferencji lub za pośrednictwem innej technologii komunikacyjnej, chyba że w świetle szczególnych okoliczności danej sprawy użycie takiej technologii nie byłoby właściwe z punktu widzenia rzetelnego prowadzenia postępowania.
- (54) Wzajemne zaufanie do działania wymiaru sprawiedliwości w Unii stanowi podstawę zasady, zgodnie z którą orzeczenia w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wydawane w jednym z państw członkowskich powinny być uznawane we wszystkich państwach członkowskich, bez konieczności stosowania jakiegokolwiek postępowania w sprawie uznawania. W szczególności w momencie otrzymania wydanego w innym państwie członkowskim orzeczenia, w którym stwierdza się rozwód, separację lub unieważnienie małżeństwa i które nie podlega już zaskarżeniu w państwie członkowskim pochodzenia, właściwe organy państwa członkowskiego, do którego skierowano pozew lub wniosek, powinny uznać to orzeczenie z mocy prawa bez konieczności przeprowadzania jakiegokolwiek specjalnego postępowania i powinny dokonać odpowiednich wpisów w swoich aktach stanu cywilnego. To prawo krajowe określa, czy na przesłanki odmowy może powoływać się jedna ze stron lub czy są one badane z urzędu, jak przewiduje prawo krajowe. Nie oznacza to, że strona zainteresowana nie może wystąpić, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, z wnioskiem o wydanie orzeczenia stwierdzającego, że nie istnieją żadne przesłanki odmowy uznania, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu. Kwestia tego, kogo można uznać za stronę zainteresowaną uprawnioną do wystąpienia z takim wnioskiem, powinna być regulowana prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym wystąpiono z takim wnioskiem.
- (55) Uznawanie i wykonywanie orzeczeń, dokumentów urzędowych i porozumień wydanych w jednym z państw członkowskich powinno opierać się na zasadzie wzajemnego zaufania. Oznacza to, że podstawy nieuznania powinny być ograniczone do minimum w związku z zasadniczym celem niniejszego rozporządzenia, jakim jest ułatwianie uznawania i wykonywania orzeczeń, dokumentów urzędowych i porozumień oraz skuteczne chronienie dobra dziecka.
- (56) Uznania orzeczenia należy odmówić tylko wówczas, gdy występują przesłanka lub przesłanki odmowy uznania przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. Lista przesłanek odmowy uznania została określona w niniejszym rozporządzeniu w sposób wyczerpujący. Nie powinno być zatem możliwe powołanie się jako na przesłanki odmowy, przesłanek, które nie zostały wymienione w niniejszym rozporządzeniu, takie jak, na przykład, naruszenie zasady dotyczącej zawisłości sprawy. W sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej orzeczenie późniejsze zawsze oznacza zastąpienie orzeczenia wcześniejszego ze skutkiem dotyczącym przyszłości w zakresie, w jakim orzeczeń tych nie da się ze sobą pogodzić.
- (57) Jeżeli chodzi o zapewnianą dziecku możliwość wyrażenia jego poglądów, to sąd państwa członkowskiego pochodzenia powinien podejmować decyzję o tym, która metoda wysłuchania dziecka jest właściwa. Nie powinna być zatem możliwa odmowa uznania orzeczenia, wyłącznie na podstawie tego, że sąd państwa członkowskiego pochodzenia zastosował inną metodę wysłuchania dziecka niż metoda, którą zastosowałby sąd w państwie członkowskim uznania. Państwo członkowskie, w którym wystąpiono o uznanie, nie powinno odmawiać uznania w przypadkach, gdy zastosowanie ma jeden z wyjątków uzasadniających niezastosowanie tej konkretnej przesłanki odmowy dopuszczalnej na mocy niniejszego rozporządzenia. Skutkiem zastosowania takich wyjątków jest to, że sąd w państwie członkowskim wykonania nie powinien mieć możliwości odmowy wykonania orzeczenia, powołując się wyłącznie na to, że dziecku nie zapewniono możliwości wyrażenia jego poglądów, mając na uwadze jego dobro, jeżeli postępowanie dotyczyło wyłącznie majątku dziecka oraz pod warunkiem, że zapewnienie takiej możliwości nie było wymagane ze względu na przedmiot postępowania lub jeżeli istnieją istotne przesłanki, które uwzględniają, w szczególności, pilny charakter sprawy. Takie istotne przesłanki mogłyby na przykład dotyczyć bezpośredniego zagrożenia nienaruszalności fizycznej i psychicznej lub życia dziecka, w przypadku gdy dodatkowe opóźnienie mogłoby spowodować urzeczywistnienie się tego zagrożenia.
- (58) Ponadto cel, jakim jest skrócenie czasu trwania transgranicznych sporów sądowych dotyczących dzieci i ograniczenie ich kosztów, uzasadnia zniesienie w stosunku do wszystkich orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wymogu stwierdzenia wykonalności lub, w stosownych wypadkach –wymogu rejestracji w celu wykonania – przed ich wykonaniem w państwie członkowskim wykonania. Podczas gdy rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 zniósło ten wymóg tylko w stosunku do niektórych orzeczeń przyznających prawo do osobistej styczności z dzieckiem i niektórych orzeczeń zarządzających powrót dziecka, niniejsze rozporządzenie powinno znieść obecnie ten wymóg w stosunku do transgranicznego wykonywania wszystkich orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, zachowując jednak nawet bardziej uprzywilejowane traktowanie niektórych orzeczeń przyznających prawo do osobistej styczności z dzieckiem i niektórych orzeczeń zarządzających powrót dziecka. Orzeczenie wydane przez sąd innego państwa członkowskiego należy zatem traktować, z zastrzeżeniem niniejszego rozporządzenia, tak jakby zostało ono wydane w państwie członkowskim wykonania.

- (59) W przypadku zarządzenia środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, przez sąd mający jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty należy zapewnić obieg takich środków na podstawie niniejszego rozporządzenia. Na podstawie niniejszego rozporządzenia uznaniu i wykonaniu nie powinny jednak podlegać środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające, które zostały zarządzone przez taki sąd bez wezwania pozwanego do stawiennictwa, chyba że orzeczenie dotyczące takiego środka zostało pozwanemu doręczone przed wykonaniem. Powyższe nie powinno wykluczać uznawania i wykonywania takich środków na podstawie prawa krajowego. W przypadku zarządzenia środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, przez sąd państwa członkowskiego niemającego jurysdykcji do rozpoznania sprawy co do istoty obieg takich środków należy na podstawie niniejszego rozporządzenia ograniczyć do środków, które stosowane są w sprawach dotyczących uprowadzenia dziecka za granicę i które służą zapewnieniu dziecku ochrony przed poważnym ryzykiem, o którym mowa w art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r. Środki te powinny być stosowane, dopóki sąd państwa członkowskiego mającego jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty na podstawie niniejszego rozporządzenia nie zastosuje środków, które uzna za stosowne.
- (60) Zważywszy że w zależności od prawa krajowego postępowanie w sprawie wykonania może być postępowaniem sądowym lub postępowaniem pozasądowym, „organy właściwe w zakresie wykonania” mogą obejmować sądy, komorników i inne organy określone w prawie krajowym. Jeżeli w niniejszym rozporządzeniu wspomina się nie tylko o organach właściwych w zakresie wykonania, ale również o sądach, termin ten powinien obejmować przypadki, w których na mocy prawa krajowego organem właściwym w zakresie wykonania jest organ inny niż sąd, ale niektóre orzeczenia są zarezerwowane dla sądów – od samego początku postępowania lub w ramach kontroli aktów wydanych przez organ właściwy w zakresie wykonania. W kompetencjach organu właściwego w zakresie wykonania lub w kompetencjach sądu państwa członkowskiego wykonania powinno leżeć zarządzenie, zastosowanie lub zorganizowanie konkretnych środków do zastosowania na etapie wykonywania orzeczenia, takich jak wszelkie środki niemające charakteru przymusu, które mogą być dostępne na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego, lub wszelkie środki przymusu, które mogą być dostępne na mocy tego prawa, w tym kary pieniężne, umieszczenie w więzieniu lub doprowadzenie dziecka przez komornika.
- (61) Aby ułatwić wykonywanie orzeczeń w sprawie wykonywania prawa do osobistej styczności z dzieckiem wydanych w innym państwie członkowskim, organy właściwe w zakresie wykonania lub sądy w państwie członkowskim wykonania powinny mieć prawo szczegółowego określenia praktycznych okoliczności lub warunków prawnych wymaganych na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania. Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu warunki powinny ułatwiać wykonywanie w państwie członkowskim wykonania orzeczeń, które w innym przypadku mogłyby ze względu na zbyt ogólnikowość nie być wykonalne, tak by organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd wykonujący orzeczenie mógł nadać orzeczeniu większą konkretność i precyzyjność. W ten sam sposób należy również ustanowić wszelkie inne warunki w celu spełnienia wymogów prawnych wynikających z obowiązujących w państwie członkowskim wykonania przepisów krajowych regulujących wykonywanie orzeczeń – takie jak, na przykład, włączenie organu zajmującego się ochroną dzieci lub psychologa w działania podejmowane na etapie wykonywania orzeczenia. Warunki takie nie powinny jednak być sprzeczne z zasadniczymi elementami orzeczenia w sprawie wykonywania prawa do osobistej styczności z dzieckiem i nie powinny poza te elementy wykraczać. Ponadto przewidziane w niniejszym rozporządzeniu uprawnienie do dostosowywania środków nie powinno umożliwiać sądowi wykonującemu orzeczenie zastępowania innymi środkami środków, które nie są znane w prawie państwa członkowskiego wykonania.
- (62) Wykonanie w państwie członkowskim orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim bez stwierdzenia wykonalności nie powinno stać w sprzeczności z poszanowaniem prawa do obrony. Osoba, przeciwko której dochodzi się wykonania, powinna zatem mieć możliwość wystąpienia z wnioskiem o odmowę uznania lub wykonania orzeczenia, jeżeli uzna, że zachodzi jedna z przesłanek odmowy uznania lub wykonania orzeczenia przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Kwestia tego, czy przesłanki odmowy uznania przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny być badane z urzędu czy na wniosek, regulowana jest prawem krajowym. Oznacza to, że takie samo badanie przesłanek powinno być możliwe w kontekście odmowy wykonania. Stosowanie krajowych przesłanek odmowy nie powinno prowadzić do rozszerzenia zakresu warunków i sposobów stosowania przesłanek przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (63) Strona zaskarżająca wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim powinna – w zakresie, w jakim jest to możliwe i zgodnie z systemem prawnym państwa członkowskiego wykonania – mieć możliwość wniesienia takiego zaskarżenia w ramach postępowania w sprawie wykonania orzeczenia i powinna mieć możliwość powołania się, w ramach jednego postępowania, nie tylko na przesłanki odmowy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, ale także na przesłanki odmowy przewidziane w prawie państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o wykonanie, które będą nadal mieć zastosowanie, ponieważ nie są sprzeczne z przesłankami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu. Przesłanki te mogą obejmować, na przykład, środki zaskarżenia opierające się na przewidzianych w prawie krajowym błędach formalnych w jednym z aktów dotyczących wykonania lub na uznaniu, że działanie wymagane na mocy orzeczenia zostało już wykonane lub jego wykonanie stało się niemożliwe, na przykład z powodu siły wyższej, poważnej choroby osoby, której dziecko ma zostać przekazane, umieszczenia tej osoby w więzieniu lub jej śmierci, faktu, że w państwie członkowskim, do którego dziecko ma powrócić, już po wydaniu orzeczenia rozpoczęły się działania wojenne, lub z powodu odmowy wykonania orzeczenia, które na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o wykonanie, nie zawiera żadnych elementów podlegających wykonaniu i nie można go w tym celu dostosować.

- (64) W celu poinformowania osoby, przeciwko której dochodzi się wykonania orzeczenia, o wykonywaniu orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim należy jej doręczyć zaświadczenie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu w rozsądnym terminie przed zastosowaniem pierwszego środka wykonania oraz, w razie konieczności, dołączyć do niego orzeczenie. W tym kontekście pierwszy środek wykonania powinien oznaczać pierwszy środek wykonania zastosowany po takim doręczeniu. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, ma prawo do skutecznego środka prawnego, który obejmuje możliwość wszczęcia postępowania w celu zaskarżenia wykonalności orzeczenia przed faktycznym rozpoczęciem wykonywania.
- (65) W sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wykonanie będzie zawsze dotyczyć dziecka i w wielu przypadkach – przekazania dziecka osobie innej niż osoba, z którą dziecko przebywa w danej chwili, lub przemieszczenia dziecka do innego państwa członkowskiego. Zasadniczym celem powinno zatem być zapewnienie odpowiedniej równowagi między prawem powoda lub wnioskodawcy do uzyskania co do zasady jak najszybszego wykonania orzeczenia również w sprawach transgranicznych w obrębie Unii, w tym, w razie konieczności, poprzez zastosowanie środków przymusu, a koniecznością ograniczenia, na ile to możliwe, narażenia dziecka na zastosowanie wobec niego takich potencjalnie traumatyzujących środków przymusu służących wykonaniu orzeczenia w przypadkach, w których tych środków nie da się uniknąć. Takiej oceny powinny dokonać organy właściwe w zakresie wykonania i sądy w każdym państwie członkowskim, biorąc pod uwagę okoliczności konkretnej sprawy.
- (66) Celem niniejszego rozporządzenia jest zapewnienie równych warunków transgranicznego wykonywania w państwach członkowskich orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej. W niektórych państwach członkowskich orzeczenia te podlegają wykonaniu nawet w przypadkach, gdy można od nich jeszcze wnieść środki zaskarżenia lub gdy toczy się w ich sprawie postępowanie odwoławcze. W innych państwach członkowskich wykonaniu podlegają wyłącznie orzeczenia prawomocne, od których już nie przysługują zwykłe środki zaskarżenia. Z myślą o sytuacjach mających pilny charakter w niniejszym rozporządzeniu przewidziano zatem możliwość nadawania przez sąd państwa członkowskiego pochodzenia klauzuli tymczasowej wykonalności niektórym orzeczeniom w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, nawet jeżeli od orzeczeń tych można jeszcze wnieść środki zaskarżenia – chodzi tu o orzeczenia zarządzające powrót dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. i orzeczenia przyznające prawo do osobistej styczności z dzieckiem.
- (67) W przypadku postępowań w sprawie wykonania dotyczących dzieci ważne jest jednak, by organy właściwe w zakresie wykonania lub sądy były w stanie szybko reagować na istotną zmianę okoliczności, taką jak zaskarżenie orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia, utrata wykonalności orzeczenia oraz trudności lub wyjątkowe sytuacje, na jakie napotykać na etapie wykonywania orzeczenia. Postępowanie w sprawie wykonania orzeczenia powinno zatem zostać zawieszona, na wniosek lub z urzędu – przez organ lub sąd, jeżeli wykonalność orzeczenia została zawieszona w państwie członkowskim pochodzenia. Organ lub sąd właściwy w zakresie wykonania nie powinien jednak być zobowiązany do aktywnego sprawdzania, czy do tego czasu nie doszło do zawieszenia wykonalności, w wyniku wniesienia środka zaskarżenia lub z innego powodu, w państwie członkowskim pochodzenia, jeżeli nic nie wskazuje na to, że takie zawieszenie mogło mieć miejsce. Ponadto zawieszenie postępowania lub odmowa wykonania w państwie członkowskim wykonania powinny być na wniosek oraz nawet jeżeli zostanie stwierdzone, że zachodzą przesłanki lub przesłanki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu lub dopuszczalne na jego mocy, zawieszenie postępowania lub odmowa wykonania w państwie członkowskim powinny być pozostawione do decyzji organu właściwego w zakresie wykonania lub sądu.
- (68) Jeżeli orzeczenie podlega jeszcze zaskarżeniu w państwie członkowskim pochodzenia i termin wniesienia zwyczajnego środka zaskarżenia jeszcze nie upłynął, organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd w państwie członkowskim wykonania powinien mieć możliwość zawieszenia, na wniosek, postępowania w sprawie wykonania orzeczenia. W takich przypadkach może on określić termin wniesienia środka zaskarżenia w państwie członkowskim pochodzenia w celu uzyskania lub przedłużenia zawieszenia postępowania w sprawie wykonania orzeczenia. Określenie terminu powinno mieć wyłącznie skutek w odniesieniu do zawieszenia postępowania w sprawie wykonania orzeczenia i nie powinno mieć wpływu na termin wniesienia środka zaskarżenia zgodnie z przepisami proceduralnymi państwa członkowskiego pochodzenia.
- (69) W wyjątkowych przypadkach organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd, powinny mieć możliwość zawieszenia postępowania w sprawie wykonania orzeczenia, jeżeli wykonanie naraziłoby dziecko na poważne ryzyko wyrządzenia mu szkody fizycznej lub psychicznej ze względu na tymczasowe przeszkody, które pojawiły się po wydaniu orzeczenia, lub ze względu na inną istotną zmianę okoliczności. Wykonanie orzeczenia należy podjąć ponownie z chwilą ustania poważnego ryzyka wyrządzenia szkody fizycznej lub psychicznej. Jeżeli jednak ryzyko takie istnieje nadal, przed odmową wykonania należy zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową podjąć wszelkie stosowne działania – w stosownych przypadkach korzystając z pomocy innych odpowiednich specjalistów, takich jak pracownicy socjalni lub psychologowie dziecięcy – aby postarać się zapewnić wykonanie orzeczenia. W szczególności organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd powinny, zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową, starać się przezwyciężyć wszelkie trudności powstałe na skutek zmiany okoliczności, takie jak, na przykład, zgłoszony dopiero po wydaniu orzeczenia wyraźny sprzeciw dziecka, który jest tak zdecydowany, że jego nieuwzględnienie mogłoby być równoznaczne z zaistnieniem poważnego ryzyka wyrządzenia dziecku szkody fizycznej lub psychicznej.

- (70) Dokumenty urzędowe oraz porozumienia między stronami dotyczące separacji i rozvodu, które mają wiążącą moc prawną w jednym państwie członkowskim, należy traktować jako równoważne „orzeczeniom” do celów stosowania przepisów o uznawaniu. Dokumenty urzędowe oraz porozumienia między stronami odnoszące się do spraw dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, które są wykonalne w jednym państwie członkowskim, należy traktować jako równoważne „orzeczeniom” do celów stosowania przepisów o uznawaniu i wykonywaniu.
- (71) Chociaż przewidziany w niniejszym rozporządzeniu obowiązek zapewnienia dziecku możliwości wyrażenia jego poglądów nie powinien mieć zastosowania do dokumentów urzędowych i porozumień, prawo dziecka do wyrażenia jego poglądów ma jednak nadal zastosowanie zgodnie z art. 24 Karty i z art. 12 Konwencji ONZ o prawach dziecka wdrożonymi na mocy prawa krajowego i procedury krajowej. Fakt, że dziecku nie zapewniono możliwości wyrażenia jego poglądów, nie powinien automatycznie stanowić przesłanki odmowy uznania i wykonania dokumentów urzędowych i porozumień w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej.
- (72) W sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej należy wyznaczyć organy centralne we wszystkich państwach członkowskich. Państwa członkowskie powinny rozważyć możliwość wyznaczenia tego samego organu centralnego na potrzeby niniejszego rozporządzenia, który został wyznaczony na potrzeby konwencji haskiej z 1980 r. i konwencji haskiej z 1996 r. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by organy centralne posiadały odpowiednie zasoby finansowe i kadrowe umożliwiające im wykonywanie zadań powierzonych im na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (73) Przepisy niniejszego rozporządzenia odnoszące się do współpracy w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej nie powinny mieć zastosowania do rozpatrywania pozwów lub wniosków o powrót dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., które – zgodnie z art. 19 tej konwencji i utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości – nie są postępowaniami dotyczącymi co do istoty odpowiedzialności rodzicielskiej. Stosowanie konwencji haskiej z 1980 r. powinno być jednak uzupełniane przepisami niniejszego rozporządzenia dotyczącymi uprowadzenia dziecka za granicę i rozdziałem niniejszego rozporządzenia dotyczącym uznawania i wykonywania oraz rozdziałem dotyczącym przepisów ogólnych.
- (74) Organy centralne powinny wspierać sądy i właściwe organy, a w niektórych przypadkach także podmioty odpowiedzialności rodzicielskiej, w postępowaniach transgranicznych oraz współpracować zarówno w sprawach ogólnych, jak i w konkretnych sprawach, w tym do celów wspierania polubownego rozwiązywania sporów rodzinnych.
- (75) Z wyjątkiem przypadków niecierpiących zwłoki i bez uszczerbku dla bezpośredniej współpracy i wymiany informacji między sądami dopuszczanej na mocy niniejszego rozporządzenia, z wnioskami na podstawie niniejszego rozporządzenia odnoszącymi się do współpracy w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej mogłyby występować sądy i właściwe organy, a wnioski te powinny być wnoszone do organu centralnego państwa członkowskiego, w którym znajduje się składający wniosek sąd lub właściwy organ. Z niektórymi wnioskami mogłyby również występować podmioty odpowiedzialności rodzicielskiej, a wnioski te powinny być wnoszone do organu centralnego właściwego dla zwykłego pobytu powoda lub wnioskodawcy. Takie wnioski powinny obejmować wnioski o zapewnienie informacji i pomocy podmiotom odpowiedzialności rodzicielskiej, które na terytorium organu centralnego, do którego skierowano wniosek, wnoszą o uznanie i wykonanie orzeczeń, w szczególności dotyczących prawa do osobistej styczności z dzieckiem i powrotu dziecka, w tym, w razie konieczności, o zapewnienie informacji na temat tego, jak uzyskać pomoc prawną; wnioski o ułatwienie zawarcia porozumień między podmiotami odpowiedzialności rodzicielskiej poprzez mediację lub inne alternatywne metody rozwiązywania sporów oraz wnioski o to, by sąd lub właściwy organ rozważył potrzebę zastosowania środków służących ochronie osoby lub majątku dziecka.
- (76) Przykładem przypadku niecierpiącego zwłoki, w którym dopuszcza się bezpośrednio początkowe kontakty z sądem lub właściwym organem państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, jest bezpośredni wniosek do właściwego organu innego państwa członkowskiego o rozważenie konieczności zastosowania środków w celu ochrony dziecka, jeżeli domniemywa się, że dziecko może być narażone na bezpośrednie ryzyko. Obowiązek podejmowania czynności za pośrednictwem kanałów organu centralnego ma zastosowanie wyłącznie do początkowych wniosków; wszelkie dalsze kontakty z sądem, właściwym organem lub powodem lub wnioskodawcą mogą również przebiegać w sposób bezpośredni.
- (77) Organy centralne lub właściwe organy powinny mieć możliwość zawierania lub dalszego stosowania istniejących porozumień lub ustaleń z organami centralnymi lub właściwymi organami innego państwa członkowskiego lub innych państw członkowskich, które to porozumienia lub ustalenia pozwalają na bezpośrednie kontakty w ich wzajemnych stosunkach. Właściwe organy powinny informować swoje organy centralne o takich porozumieniach lub ustaleniach.

- (78) W szczególnych przypadkach w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, które wchodzą w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, organy centralne powinny ze sobą współpracować przy udzielaniu pomocy sądom i właściwym organom oraz podmiotom odpowiedzialności rodzicielskiej. Pomoc zapewniana przez organ centralny, do którego skierowano wniosek, powinna w szczególności obejmować ustalanie miejsca pobytu dziecka, bezpośrednio lub za pośrednictwem sądów, właściwych organów lub innych jednostek, jeżeli jest to konieczne, aby zrealizować wniosek na podstawie niniejszego rozporządzenia, a także udostępnianie wszelkich innych informacji istotnych dla procedur w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej.
- (79) Organ centralny, do którego skierowano wniosek, powinien także podjąć wszelkie odpowiednie czynności, aby w razie konieczności ułatwiać kontakty między sądami, w szczególności w celu stosowania przepisów dotyczących przekazania jurysdykcji, przepisów dotyczących środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, stosowanych w przypadkach niecierpiących zwłoki, w szczególności jeśli są one związane z uprowadzeniem dziecka za granicę i mają służyć zapewnieniu dziecku ochrony przed poważnym ryzykiem, o którym mowa w art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r., oraz przepisów o zawisłości sprawy i postępowaniach zależnych. W tym celu w niektórych przypadkach może okazać się, że udostępnienie informacji umożliwiających dalsze bezpośrednie kontakty, na przykład przekazanie danych kontaktowych organów działających na rzecz dzieci, sędziów należących do sieci sądowych lub właściwego sądu jest wystarczające.
- (80) W celu osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia i bez uszczerbku dla wymogów swojego krajowego prawa procesowego, składający wniosek sąd lub właściwy organ powinien mieć możliwość swobodnego wyboru spośród różnych dostępnych mu kanałów pozyskiwania niezbędnych informacji.
- (81) W przypadku gdy wystąpiono z uzasadnionym wnioskiem o sprawozdanie lub wszelkie inne informacje istotne dla procedur w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej w państwie członkowskim, które skierowało wniosek, organy centralne państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, powinny zrealizować ten wniosek – bezpośrednio lub za pośrednictwem sądów, właściwych organów lub innych jednostek. Wniosek powinien zawierać w szczególności opis procedur, na potrzeby których wymagane są informacje, oraz sytuację faktyczną, która doprowadziła do wszczęcia tych procedur.
- (82) Jeżeli sąd państwa członkowskiego wydał już orzeczenie w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej lub rozważył wydanie takiego orzeczenia, a jego wykonanie ma nastąpić w innym państwie członkowskim, sąd ten powinien móc zwrócić się z wnioskiem do sądów lub właściwych organów tego drugiego państwa członkowskiego o udzielenie pomocy w wykonaniu tego orzeczenia. Powinno to na przykład mieć zastosowanie do orzeczeń przyznających prawo do nadzorowanej osobistej styczności z dzieckiem, które mają być wykonane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym mieści się sąd zarządzający osobistą stycznością, lub przewidujących zastosowanie jakichkolwiek innych środków dodatkowych przez sądy lub właściwe organy w państwie członkowskim, w którym orzeczenie ma zostać wykonane.
- (83) Jeżeli sąd lub właściwy organ państwa członkowskiego rozważy umieszczenie dziecka w innym państwie członkowskim, przed umieszczeniem należy przeprowadzić procedurę konsultacji w celu uzyskania zgody. Sąd lub właściwy organ rozważający umieszczenie dziecka powinien – przed zarządzeniem lub zorganizowaniem umieszczenia – uzyskać zgodę właściwego organu państwa członkowskiego, w którym dziecko miałyby zostać umieszczone. Ponadto zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości państwa członkowskie powinny ustanowić jasne normy i procedury do celów zgody, która ma być udzielona zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, tak aby zapewniona była pewność prawa i szybkość postępowania. Procedury te powinny między innymi umożliwić właściwemu organowi udzielenie zgody lub wydanie odmowy udzielenia zgody w krótkim terminie. Braku odpowiedzi w terminie trzech miesięcy nie należy rozumieć jako zgody, a bez zgody nie powinno dochodzić do umieszczenia. Wniosek o zgodę powinien obejmować co najmniej sprawozdanie na temat dziecka wraz z podaniem powodów, dla których proponuje się umieszczenie dziecka lub objęcie go opieką, przewidywany czas trwania umieszczenia, informacje o wszelkich rozważanych środkach finansowania, uzupełnione o wszelkie inne informacje, które państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, może uznać za istotne, takie jak przewidywany nadzór nad wykonywaniem środka, ustalenia dotyczące kontaktów z rodzicami, innymi krewnymi lub innymi osobami, z którymi dziecko ma bliskie związki, lub powody, dla których nie bierze się pod uwagę takich kontaktów – w świetle art. 8 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W myśl orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, w przypadku gdy zgody na umieszczenie udzielono na czas określony, zgoda ta nie powinna mieć zastosowania do orzeczeń lub ustaleń przedłużających czas trwania umieszczenia. W takich okolicznościach należy wystosować nowy wniosek o zgodę.

- (84) Jeżeli w państwie członkowskim zwykłego pobytu dziecka bierze się pod uwagę wydanie orzeczenia o umieszczeniu dziecka w placówce opiekuńczej lub w opiece zastępczej, sąd powinien rozważyć, na jak najwcześniejszym etapie postępowania, właściwe środki mające zapewnić poszanowanie praw dziecka, zwłaszcza prawa do zachowania jego tożsamości oraz prawa do utrzymania kontaktu z rodzicami lub, w stosownych przypadkach, z innymi krewnymi, w świetle art. 8, 9 i 20 Konwencji ONZ o prawach dziecka. Jeżeli sąd ma informacje na temat bliskiego związku dziecka z innym państwem członkowskim, właściwe środki mogłyby w szczególności obejmować – w przypadkach gdy zastosowanie ma art. 37 lit. b) Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych – zawiadomienie kierowane do urzędu konsularnego tego państwa członkowskiego. Informacje o takim bliskim związku można również uzyskać na podstawie informacji przekazanych przez organ centralny tego innego państwa członkowskiego. Właściwe środki mogłyby również obejmować wniosek kierowany na podstawie niniejszego rozporządzenia do tego państwa członkowskiego o informacje na temat rodzica, krewnego lub innych osób, które byłyby odpowiednio do sprawowania opieki nad dzieckiem. Ponadto w zależności od okoliczności sąd mógłby również wystąpić o udostępnienie informacji na temat procedur i orzeczeń dotyczących rodzica lub rodzeństwa dziecka. Dobro dziecko powinno pozostać wartością nadrzędną. W szczególności niniejsze przepisy nie powinny naruszać prawa krajowego lub procedury krajowej mających zastosowanie do każdego orzeczenia o umieszczeniu dziecka, które to orzeczenie zostało wydane przez sąd lub właściwy organ w państwie członkowskim rozważającym możliwość umieszczenia dziecka. W szczególności przepisy te nie powinny nakładać na organy państwa członkowskiego mającego jurysdykcję obowiązku umieszczenia dziecka w innym państwie członkowskim ani nie angażują w większym stopniu tego państwa członkowskiego w odniesieniu do orzeczenia o umieszczeniu dziecka ani w odniesieniu do postępowania w sprawie umieszczenia.
- (85) Jako że w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej czas odgrywa ogromną rolę, informacje, o które wystąpiono na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących współpracy, w tym o zbieraniu i wymianie informacji istotnych dla procedur w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, oraz orzeczenie udzielające zgody lub odmawiające udzielenia zgody na umieszczenie dziecka w innym państwie członkowskim należy przekazać do państwa członkowskiego, które skierowało wniosek, poprzez organ centralny państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, najpóźniej w terminie trzech miesięcy od otrzymania wniosku, chyba że na skutek wyjątkowych okoliczności dotrzymanie tego terminu jest niemożliwe. Powinno to obejmować spoczywający na właściwym organie krajowym obowiązek dostarczenia informacji – lub wyjaśnienia, dlaczego nie może ich dostarczyć – organowi centralnemu, do którego skierowano wniosek, na tyle szybko, aby mógł on dotrzymać tego terminu. Niemniej jednak wszystkie zaangażowane właściwe organy powinny starać się udzielać odpowiedzi szybciej niż w tym przewidzianym maksymalnym terminie.
- (86) Fakt, że posiedzenia organów centralnych mają być zwoływane, w szczególności, przez Komisję w ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych zgodnie z decyzją 2001/470/WE, nie powinien uniemożliwiać organizowania innych posiedzeń organów centralnych.
- (87) O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do przetwarzania danych osobowych przez państwa członkowskie w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia należy stosować przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽⁹⁾. W szczególności, aby nie narażać na szwank realizacji, na podstawie niniejszego rozporządzenia, wniosku lub pozwu, na przykład wniosku lub pozwu o powrót dziecka zgodnie z Konwencją haską z 1980 r. lub wniosku o to, by sąd zbadał konieczność zastosowania środków służących ochronie osoby lub majątku dziecka, powiadomienie osoby, której dane dotyczą, zgodnie z art. 14 ust. 1–4 rozporządzenia (UE) 2016/679, np. o danych wymaganych do ustalenia miejsca pobytu dziecka, może zostać odsunięte w czasie do momentu, gdy wniosek lub pozew, na potrzeby którego wymaga się takich informacji, zostanie zrealizowany. Wyjątek ten stosuje się zgodnie z art. 14 ust. 5 oraz art. 23 ust. 1 lit. f), g), i) i j) rozporządzenia (UE) 2016/679. Nie powinno to uniemożliwiać podmiotowi pośredniczącemu, sądowi lub właściwemu organowi, do którego przekazano informacje, przyjmowania środków służących ochronie dziecka lub sprawienia, by zostały przyjęte takie środki, jeżeli dziecko jest narażone na ryzyko wyrządzenia szkody lub istnieją przesłanki wskazujące na takie ryzyko.
- (88) W niniejszym rozporządzeniu dąży się do wypracowania delikatnej równowagi w przypadkach, gdy ujawnienie lub potwierdzenie istotnych informacji mogłoby zagrozić zdrowiu, bezpieczeństwu lub wolności dziecka lub innej osoby – na przykład gdy doszło do przemocy domowej i sąd zarządził nieujawnianie powodowi lub wnioskodawcy nowego adresu dziecka. Choć niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać, że organ centralny, sąd lub właściwy organ nie powinien ujawniać ani potwierdzać powodowi, wnioskodawcy lub osobie trzeciej żadnych informacji zebranych lub przekazanych do celów niniejszego rozporządzenia, jeżeli ustalą, że ujawnienie lub potwierdzenie mogłoby zagrozić zdrowiu, bezpieczeństwu lub wolności dziecka lub innej osoby, to powinno jednak podkreślać, że nie powinno to utrudniać zbierania i przekazywania informacji przez organy centralne, sądy i właściwe organy oraz między nimi, w zakresie w jakim jest to niezbędne do wypełnienia obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu. Oznacza to, że jeżeli jest to możliwe i właściwe, na mocy niniejszego

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

rozporządzenia powinno być możliwe rozpatrywanie pozwu lub wniosku bez przekazywania powodowi lub wnioskodawcy wszystkich informacji niezbędnych do rozpatrzenia tego pozwu lub wniosku. Na przykład jeżeli przewiduje tak prawo krajowe, organ centralny mógłby wszcząć postępowanie w imieniu powoda lub wnioskodawcy bez przekazywania powodowi lub wnioskodawcy informacji o miejscu pobytu dziecka. Jednak w przypadku gdy już samo złożenie pozwu lub wniosku mogłoby zagrozić zdrowiu, bezpieczeństwu lub wolności dziecka lub innej osoby, niniejsze rozporządzenie nie powinno nakładać obowiązku składania takiego wniosku lub pozwu.

- (89) W celu zapewnienia, aby zaświadczenia wykorzystywane w związku ze stosowaniem rozdziału III i IV niniejszego rozporządzenia były aktualizowane, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do zmian załączników I–IX do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁰⁾. W szczególności, aby zapewnić równy udział w przygotowaniu aktów delegowanych, Rada otrzymuje wszystkie dokumenty w tym samym czasie, co eksperci państw członkowskich, a ich eksperci mają regularny dostęp do posiedzeń powołanych przez Komisję grup ekspertów zajmujących się opracowaniem aktów delegowanych.
- (90) Należy zapewnić ciągłość między konwencją z 1998 r. sporządzoną na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie właściwości oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich („konwencja Bruksela II”)⁽¹¹⁾, rozporządzeniem (WE) nr 1347/2000, rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003 a niniejszym rozporządzeniem, w zakresie w jakim przepisy te pozostały niezmienione, i w tym celu należy ustanowić przepisy przejściowe. Ta sama potrzeba zapewnienia ciągłości dotyczy również wykładni postanowień konwencji Bruksela II oraz rozporządzeń (WE) nr 1347/2000 oraz (WE) nr 2201/2003, w tym wykładni dokonywanej przez Trybunał Sprawiedliwości.
- (91) Przypomina się, że w przypadku umów z jednym lub większą liczbą państw trzecich zawartych przez państwo członkowskie przed datą jego przystąpienia do Unii zastosowanie ma art. 351 TFUE.
- (92) Prawo właściwe w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej powinno być ustalane zgodnie z postanowieniami rozdziału III konwencji haskiej z 1996 r. Stosując tę konwencję w postępowaniach przed sądem państwa członkowskiego, w którym niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie, odniesienie w art. 15 ust. 1 tej konwencji do „postanowień rozdziału II” tej konwencji należy rozumieć jako odniesienie do „przepisów niniejszego rozporządzenia”.
- (93) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna dokonać oceny jego stosowania i w razie potrzeby zaproponować niezbędne zmiany.
- (94) Komisja powinna udostępnić publicznie oraz aktualizować informacje przekazane przez państwa członkowskie.
- (95) Zgodnie z art. 3 i art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, te państwa członkowskie powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (96) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (97) Zgodnie z art. 41 ust. 2 akapit drugi i art. 46 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹²⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który przedstawił swoją opinię w dniu 15 lutego 2018 r.⁽¹³⁾

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 221 z 16.7.1998, s. 1.

⁽¹²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽¹³⁾ Dz.U. C 120 z 6.4.2018, s. 18.

- (98) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na różnice w przepisach krajowych regulujących jurysdykcję oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń, natomiast możliwe jest, ze względu na bezpośrednie stosowanie i wiążący charakter niniejszego rozporządzenia, lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości ustanowioną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie w sprawach cywilnych dotyczących:
 - a) rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa;
 - b) przyznawania, wykonywania, przekazywania, pełnego lub częściowego pozbawienia odpowiedzialności rodzicielskiej.
2. Sprawy, o których mowa w ust. 1 lit. b), mogą w szczególności obejmować:
 - a) pieczę nad dzieckiem i prawo do osobistej styczności z dzieckiem;
 - b) opiekę, kuratelę i podobne instytucje prawne;
 - c) wyznaczenie i zakres zadań osoby lub jednostki, która jest odpowiedzialna za osobę lub majątek dziecka, lub reprezentuje je lub udziela mu pomocy;
 - d) umieszczenie dziecka w placówce opiekuńczej lub w opiece zastępczej;
 - e) środki mające na celu ochronę dziecka w odniesieniu do zarządu, zabezpieczenia lub rozporządzania majątkiem dziecka.
3. Rozdziały III i VI niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie w sprawach bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania dziecka dotyczących więcej niż jednego państwa członkowskiego, uzupełniając Konwencję haską z 1980 r.. Rozdział IV niniejszego rozporządzenia ma zastosowanie do orzeczeń zarządzających powrót dziecka do innego państwa członkowskiego na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., które muszą zostać wykonane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym dane orzeczenie zostało wydane.
4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
 - a) ustalenia lub zaprzeczenia rodzicielstwa;
 - b) orzeczeń w sprawach adopcji, środków przygotowujących do adopcji lub unieważnienia lub odwołania adopcji;
 - c) nazwiska i imion dziecka;
 - d) upamiętnienia;
 - e) obowiązków alimentacyjnych;
 - f) powiernictwa lub dziedziczenia;
 - g) środków podejmowanych w wyniku przestępstw popełnionych przez dzieci.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia „orzeczenie” oznacza orzeczenie sądu państwa członkowskiego, obejmujące postanowienie, zarządzenie lub wyrok i orzekające rozwód, separację lub unieważnienie małżeństwa lub odnoszące się do spraw dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej.

Do celów rozdziału IV termin „orzeczenie” obejmuje:

- a) orzeczenie wydane w jednym z państw członkowskich i zarządzające powrót dziecka do innego państwa członkowskiego na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., które musi zostać wykonane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym je wydano;
- b) środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające, zarządzane przez sąd, który na mocy niniejszego rozporządzenia ma jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty, lub środki zarządzane zgodnie z art. 27 ust. 5 w związku z art. 15;

Do celów rozdziału IV termin „orzeczenie” nie obejmuje środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, zarządzanych przez taki sąd bez wezwania strony przeciwnej do stawiennictwa, chyba że orzeczenie przewidujące dany środek zostało doręczone stronie przeciwnej przed wykonaniem.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się również następujące definicje:

- 1) „sąd” oznacza każdy organ w państwie członkowskim posiadający jurysdykcję w sprawach wchodzących w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia;
- 2) „dokument urzędowy” oznacza dokument, który został oficjalnie sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy w państwie członkowskim w sprawach objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia i którego urzędowy charakter:
 - a) wynika z podpisu i treści dokumentu; oraz
 - b) został stwierdzony przez organ publiczny lub inny organ uprawniony w tym celu. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o tych organach zgodnie z art. 103;
- 3) „porozumienie” oznacza, do celów rozdziału IV, dokument, który nie jest dokumentem urzędowym, który został uzgodniony przez strony w sprawach objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia i który został zarejestrowany przez organ publiczny, o którym państwo członkowskie poinformowało w tym celu Komisję zgodnie z art. 103;
- 4) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano orzeczenie, oficjalnie sporządzono lub zarejestrowano dokument urzędowy lub zarejestrowano porozumienie;
- 5) „państwo członkowskie wykonania” oznacza państwo członkowskie, w którym wystąpiono o wykonanie orzeczenia, dokumentu urzędowego lub porozumienia;
- 6) „dziecko” oznacza osobę poniżej 18. roku życia;
- 7) „odpowiedzialność rodzicielska” oznacza ogół praw i obowiązków, które zostały przyznane osobie fizycznej lub prawnej orzeczeniem, z mocy prawa lub poprzez prawnie wiążące porozumienie, dotyczących osoby lub majątku dziecka, w tym pieczę na dzieckiem oraz prawo do osobistej styczności z dzieckiem;
- 8) „podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej” oznacza każdą osobę, instytucję lub inną jednostkę, na których spoczywa odpowiedzialność rodzicielska za dziecko;

- 9) „piecza nad dzieckiem” obejmuje prawa i obowiązki związane z opieką nad osobą dziecka, a w szczególności prawo do określania miejsca pobytu dziecka;
- 10) „prawo do osobistej styczności z dzieckiem” oznacza prawo do osobistej styczności z dzieckiem, w tym prawo do zabrania dziecka na czas ograniczony do innego miejsca niż miejsce zwykłego pobytu;
- 11) „bezprawne uprowadzenie lub zatrzymanie” oznacza uprowadzenie lub zatrzymanie dziecka w przypadku gdy:
- a) takie uprowadzenie lub zatrzymanie narusza pieczę nad dzieckiem, uzyskaną na mocy orzeczenia, z mocy prawa lub poprzez porozumienie wiążące prawnie w świetle prawa państwa członkowskiego, w którym dziecko bezpośrednio przed uprowadzeniem lub zatrzymaniem miało zwykły pobyt; oraz
 - b) w czasie uprowadzenia lub zatrzymania dziecka piecza nad dzieckiem była, wspólnie lub samodzielnie, faktycznie wykonywana lub byłaby wykonywana, gdyby uprowadzenie lub zatrzymanie nie nastąpiło.
3. Do celów art. 3, 6, 10, 12, 13, 51, 59, 75, 94 i 102 pojęcie „domicile” zastępuje pojęcie „obywatelstwo” w przypadku Irlandii i Zjednoczonego Królestwa i ma takie samo znaczenie jak w każdym z systemów prawnych tych państw członkowskich.

ROZDZIAŁ II

JURYSDYKCJA W SPRAWACH MAŁŻEŃSKICH I W SPRAWACH DOTYCZĄCYCH ODPOWIEDZIALNOŚCI RODZICIELSKIEJ

SEKCJA 1

Rozwód, separacja i unieważnienie małżeństwa

Artykuł 3

Jurysdykcja ogólna

W sprawach dotyczących rozvodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa jurysdykcję mają sądy państwa członkowskiego:

- a) na którego terytorium:
- (i) oboje małżonkowie mają zwykły pobyt;
 - (ii) małżonkowie mieli ostatnio oboje zwykły pobyt, o ile jedno z nich tam nadal przebywa;
 - (iii) strona przeciwna ma zwykły pobyt;
 - (iv) w przypadku wspólnego pozwu lub wniosku jedno z małżonków ma zwykły pobyt;
 - (v) powód lub wnioskodawca ma zwykły pobyt, jeżeli przebywał tam przynajmniej od roku bezpośrednio przed wniesieniem pozwu lub wniosku; lub
 - (vi) powód lub wnioskodawca ma zwykły pobyt, jeżeli przebywał tam przynajmniej od sześciu miesięcy bezpośrednio przed wniesieniem pozwu lub wniosku, i jest obywatelem tego państwa członkowskiego; lub
- b) którego obywatelstwo posiadają oboje małżonkowie.

Artykuł 4

Powództwo wzajemne

Sąd, przed którym toczy się postępowanie na podstawie art. 3, ma również jurysdykcję w odniesieniu do powództwa wzajemnego w zakresie, w jakim to powództwo wzajemne jest objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Zmiana separacji w rozwód

Bez uszczerbku dla art. 3 sąd państwa członkowskiego, który wydał orzeczenie o separacji, ma również jurysdykcję w sprawie zmiany tego orzeczenia o separacji na orzeczenie rozwodowe, jeżeli jest to przewidziane w prawie tego państwa członkowskiego.

Artykuł 6

Pozostałe jurysdykcje

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 jeżeli żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji zgodnie z art. 3, 4 lub 5, jurysdykcję określa się w każdym państwie członkowskim według prawa tego państwa.
2. Przeciwko małżonkowi, który ma zwykły pobyt na terytorium państwa członkowskiego; lub jest obywatelem państwa członkowskiego, postępowanie przed sądami innego państwa członkowskiego może być prowadzone tylko zgodnie z art. 3, 4 i 5.
3. Każdy obywatel państwa członkowskiego, który ma zwykły pobyt na terytorium innego państwa członkowskiego, może, tak jak obywatele tego państwa, powoływać się na przepisy jurysdykcyjne mające w tym państwie zastosowanie wobec strony przeciwnej, która nie ma zwykłego pobytu w tym państwie członkowskim ani nie jest obywatelem tego państwa członkowskiego.

SEKCJA 2

Odpowiedzialność rodzicielska

Artykuł 7

Jurysdykcja ogólna

1. W sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej jurysdykcję mają sądy państwa członkowskiego, w którym w chwili wniesienia pozwu lub wniosku dziecko ma zwykły pobyt.
2. Przepisy ust. 1 niniejszego artykułu mają zastosowanie z zastrzeżeniem art. 8–10.

Artykuł 8

Utrzymanie jurysdykcji w odniesieniu do prawa do osobistej styczności z dzieckiem

1. W przypadku zgodnego z prawem przeprowadzenia się dziecka z jednego państwa członkowskiego do innego i uzyskania przez nie w tym państwie nowego zwykłego pobytu, jurysdykcja sądów państwa członkowskiego poprzedniego zwykłego pobytu dziecka zostaje – w drodze wyjątku od art. 7 – utrzymana przez okres trzech miesięcy po przeprowadzce, do celów zmiany orzeczenia dotyczącego prawa do osobistej styczności z dzieckiem wydanego w tym państwie członkowskim przed przeprowadzeniem się dziecka, jeżeli osoba, której na podstawie tego orzeczenia przyznano prawo do osobistej styczności z dzieckiem, nadal ma zwykły pobyt w państwie członkowskim poprzedniego zwykłego pobytu dziecka.
2. Ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do osobistej styczności z dzieckiem, o której mowa w ust. 1, uznała jurysdykcję sądów państwa członkowskiego nowego zwykłego pobytu dziecka poprzez udział w postępowaniu przed tymi sądami, nie kwestionując ich jurysdykcji.

Artykuł 9

Jurysdykcja w przypadkach bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania dziecka

Bez uszczerbku dla art. 10 w przypadku bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania dziecka jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, w którym dziecko bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem miało zwykły pobyt, zostaje utrzymana do chwili uzyskania przez dziecko zwykłego pobytu w innym państwie członkowskim oraz:

- a) każda z osób, instytucji lub innych jednostek sprawujących pieczę nad dzieckiem przyzwoliła na uprowadzenie lub zatrzymanie; lub

- b) dziecko przebywało w tym innym państwie członkowskim przez co najmniej jeden rok od chwili, w której osoba, instytucja lub inna jednostka sprawująca pieczę nad dzieckiem dowiedziała się lub powinna była się dowiedzieć o miejscu jego pobytu, i dziecko zadomowiło się w swoim nowym otoczeniu oraz spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:
- (i) w terminie jednego roku od chwili, w której sprawujący pieczę nad dzieckiem dowiedział się lub powinien był się dowiedzieć o miejscu pobytu dziecka, nie został wniesiony żaden wniosek o powrót dziecka do właściwych organów państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało uprowadzone lub w którym jest zatrzymane;
 - (ii) wniosek o powrót wniesiony przez sprawującego pieczę nad dzieckiem został cofnięty, a żaden nowy wniosek nie został wniesiony w terminie określonym w ppkt (i);
 - (iii) wniosek o powrót wniesiony przez sprawującego pieczę nad dzieckiem został odrzucony przez sąd państwa członkowskiego w oparciu o przesłanki inne niż przesłanki przewidziane w art. 13 akapit pierwszy lit. b) lub art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r. i od orzeczenia tego nie przysługują już zwyczajne środki zaskarżenia;
 - (iv) przed żadnym sądem w państwie członkowskim, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, nie wszczęto postępowania przewidzianego w art. 29 ust. 3 i 5;
 - (v) sądy państwa członkowskiego, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, wydały orzeczenie o pieczy nad dzieckiem, w którym nie zarządziły powrotu dziecka.

Artykuł 10

Wybór sądu

1. Sądy państwa członkowskiego mają jurysdykcję w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) dziecko ma istotny związek z tym państwem członkowskim, w szczególności z uwagi na fakt, że:
- (i) co najmniej jeden z podmiotów odpowiedzialności rodzicielskiej ma zwykły pobyt w tym państwie członkowskim;
 - (ii) państwo to jest państwem poprzedniego zwykłego pobytu dziecka; lub
 - (iii) dziecko jest obywatelem tego państwa członkowskiego;
- b) strony, jak również każdy inny podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej:
- (i) dobrowolnie porozumiały się co do jurysdykcji, najpóźniej w chwili wszczęcia postępowania; lub
 - (ii) uznały wyraźnie jurysdykcję w toku tego postępowania, a sąd zapewnił, by wszystkie strony zostały poinformowane o przysługującym im prawie do odmowy uznania jurysdykcji; oraz
- c) wykonywanie jurysdykcji jest zgodne z dobrem dziecka.

2. Porozumienie dotyczące wyboru sądu, zgodnie z ust. 1 lit. b), jest zawierane na piśmie, opatrywane datą i podpisywane przez zainteresowane strony lub wpisywane do rejestru sądowego zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwałą zapis takiego porozumienia jest równorzędne formie pisemnej.

Osoby, które przystąpiły do postępowania w charakterze strony po wszczęciu postępowania, mogą wyrazić swoją zgodę po wszczęciu postępowania. W braku sprzeciwu z ich strony ich zgodę uważa się za wyrażoną domyślnie.

3. Pod warunkiem że strony nie postanowiły inaczej, jurysdykcja przyznana zgodnie z ust. 1 ustaje, gdy:

- a) od orzeczenia wydanego w tym postępowaniu nie przysługują już zwyczajne środki zaskarżenia; lub

- b) postępowanie zostało zakończone z innej przyczyny.
4. Jurysdykcja przyznana zgodnie z ust. 1 lit. b) ppkt (ii) jest jurysdykcją wyłączną.

Artykuł 11

Jurysdykcja w oparciu o obecność dziecka

1. Jeżeli nie można ustalić zwykłego pobytu dziecka ani nie można określić jurysdykcji na podstawie art. 10, jurysdykcję mają sądy państwa członkowskiego, w którym dziecko się znajduje.
2. Jurysdykcja przewidziana w ust. 1 ma również zastosowanie do dzieci, które są uchodźcami, lub dzieci, które zostały wysiedlone za granicę z powodu niepokoju w państwie członkowskim ich zwykłego pobytu.

Artykuł 12

Przekazanie jurysdykcji sądowi innego państwa członkowskiego

1. W wyjątkowych okolicznościach sąd państwa członkowskiego mającego jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty może, na wniosek strony lub z urzędu – jeśli uzna, że sąd innego państwa członkowskiego, z którym dziecko ma szczególnie związek, byłby lepiej umiejscowiony do tego, by ocenić dobro dziecka w tej konkretnej sprawie – zawiesić postępowanie lub jego określoną część oraz:

- a) określić termin, w którym strona lub strony mają poinformować sąd tego innego państwa członkowskiego o toczącym się postępowaniu oraz o możliwości przekazania jurysdykcji i wniesienia pozwu lub wniosku do tego sądu; albo
- b) wystąpić do sądu innego państwa członkowskiego z wnioskiem o to, by uznał swoją jurysdykcję zgodnie z ust. 2.

2. Sąd tego innego państwa członkowskiego może – jeżeli z uwagi na szczególne okoliczności sprawy jest to zgodne z dobrem dziecka – uznać swoją jurysdykcję w terminie sześciu tygodni od:

- a) wszczęcia przed nim postępowania zgodnie z ust. 1 lit. a); lub
- b) otrzymania wniosku zgodnie z ust. 1 lit. b).

Sąd, przed którym postępowanie wszczęto później lub do którego wystąpiono z wnioskiem o uznanie jurysdykcji, bezzwłocznie informuje o tym sąd, przed którym postępowanie wszczęto wcześniej. Jeżeli sąd ten uzna swoją jurysdykcję, sąd, przed którym postępowanie wszczęto wcześniej, uznaje brak swojej jurysdykcji.

3. Sąd, przed którym postępowanie wszczęto wcześniej, nadal wykonuje swoją jurysdykcję, jeżeli nie otrzymał potwierdzenia przyjęcia jurysdykcji przez sąd innego państwa członkowskiego w terminie siedmiu tygodni od:

- a) upływu terminu, w którym strony miały wnieść pozew lub wniosek do sądu innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1 lit. a); lub
- b) otrzymania przez ten sąd wniosku zgodnie z ust. 1 lit. b).

4. Do celów ust. 1 przyjmuje się, że dziecko ma szczególnie związek z państwem członkowskim, jeżeli:

- a) dziecko uzyskało w tym państwie członkowskim zwykły pobyt po wszczęciu postępowania przed sądem, o którym mowa w ust. 1;
- b) dziecko miało wcześniej zwykły pobyt w tym państwie członkowskim;
- c) dziecko ma obywatelstwo tego państwa członkowskiego;

- d) podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej ma zwykły pobyt w tym państwie członkowskim; lub
 - e) majątek dziecka znajduje się na terytorium tego państwa członkowskiego, a sprawa dotyczy środków ochrony dziecka w związku z zarządzeniem, zabezpieczeniem lub rozporządzeniem tym majątkiem.
5. Jeżeli wyłączna jurysdykcja sądu została ustalona na podstawie art. 10a, sąd ten nie może przekazać jurysdykcji sądowi innego państwa członkowskiego.

Artykuł 13

Wniosek o przekazanie jurysdykcji przez sąd państwa członkowskiego niemającego jurysdykcji

1. W wyjątkowych okolicznościach i bez uszczerbku dla art. 9, jeżeli sąd państwa członkowskiego, które nie ma jurysdykcji na podstawie niniejszego rozporządzenia, ale z którym dziecko ma szczególny związek zgodnie z art. 12 ust. 4, uzna, że jest lepiej umiejscowiony do tego, by ocenić dobro dziecka w tej konkretnej sprawie, może wystąpić z wnioskiem o przekazanie jurysdykcji przez sąd państwa członkowskiego zwykłego pobytu dziecka.
2. W terminie sześciu tygodni od otrzymania wniosku zgodnie z ust. 1, sąd, do którego skierowano wniosek, może uznać przekazanie jurysdykcji, jeżeli uważa, że ze względu na szczególne okoliczności sprawy jest to zgodne z dobrem dziecka. Jeżeli sąd, do którego skierowano wniosek uzna przekazanie jurysdykcji bezzwłocznie informuje o tym sąd, który wystąpił z wnioskiem. W przypadku braku takiego uznania w terminie, sąd, który wystąpił z wnioskiem, nie może wykonywać jurysdykcji.

Artykuł 14

Pozostałe jurysdykcje

Jeżeli żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji zgodnie z art. 7–11, jurysdykcję określa się, w każdym państwie członkowskim, według prawa tego państwa członkowskiego.

Artykuł 15

Środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające, stosowane w przypadkach niecierpiących zwłoki

1. W przypadkach niecierpiących zwłoki, nawet jeżeli jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty ma sąd innego państwa członkowskiego, sądy państwa członkowskiego mają jurysdykcję do stosowania środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, które mogą być dostępne na mocy prawa tego państwa członkowskiego w odniesieniu do:
 - a) dziecka, które znajduje się w tym państwie członkowskim; lub
 - b) majątku, który należy do dziecka i który znajduje się w tym państwie członkowskim.
2. Jeżeli wymaga tego ochrona dobra dziecka, sąd, który zastosował środki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu bezzwłocznie informuje o tym – bezpośrednio zgodnie z art. 86 albo za pośrednictwem organów centralnych wyznaczonych zgodnie z art. 76 – sąd lub właściwy organ państwa członkowskiego mającego jurysdykcję zgodnie z art. 7 lub, w stosownych przypadkach, sąd państwa członkowskiego wykonującego na podstawie niniejszego rozporządzenia jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty.
3. Środki zastosowane zgodnie z ust. 1 tracą moc, jak tylko sąd państwa członkowskiego, które na podstawie niniejszego rozporządzenia ma jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty, zastosuje środki, które uważa za właściwe.

W stosownych przypadkach sąd ten może poinformować o swoim postanowieniu – bezpośrednio zgodnie z art. 86 lub za pośrednictwem organów centralnych wyznaczonych zgodnie z art. 76 – sąd, który zastosował środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające.

Artykuł 16

Kwestie uboczne

1. Jeżeli wynik postępowania w sprawie nieobjętej zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia przed sądem państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia kwestii ubocznej dotyczącej odpowiedzialności rodzicielskiej, sąd w tym państwie członkowskim może rozstrzygnąć tę kwestię do celów tego postępowania, nawet jeżeli państwo członkowskie nie ma jurysdykcji na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Rozstrzygnięcia kwestii ubocznej dokonanej zgodnie z ust. 1 wywierają skutki wyłącznie w postępowaniu, w ramach którego te rozstrzygnięcia zostały dokonane.
3. Jeżeli ważność czynności prawnej, która została lub ma zostać dokonana w imieniu dziecka w postępowaniu spadkowym toczącym się przed sądem państwa członkowskiego, wymaga zezwolenia lub zatwierdzenia ze strony sądu, sąd w tym państwie członkowskim może podjąć decyzję, czy zezwolić na tę czynność prawną lub zatwierdzić taką czynność, nawet jeżeli nie ma on jurysdykcji na podstawie niniejszego rozporządzenia.
4. Artykuł 15 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

SEKCJA 3

Przepisy wspólne

Artykuł 17

Wszczęcie postępowania przed sądem

Uznaje się, że postępowanie przed sądem zostało wszczęte:

- a) w chwili, w której pismo wszczynające postępowanie lub pismo równorzędne jest wniesione do sądu, pod warunkiem że powód lub wnioskodawca nie zaniechał następnie podjęcia czynności, do których podjęcia był obowiązany celem doręczenia pisma stronie przeciwnej;
- b) jeżeli pismo musi być doręczone przed wniesieniem do sądu – w chwili, w której organ odpowiedzialny za doręczenie otrzymał pismo, pod warunkiem że powód lub wnioskodawca nie zaniechał następnie podjęcia czynności, do których podjęcia był obowiązany celem wniesienia pisma do sądu; lub
- c) jeżeli postępowanie zostało wszczęte przez sąd z urzędu – w chwili gdy sąd wydał postanowienie o wszczęciu postępowania lub gdy postanowienie takie nie jest wymagane, w chwili zarejestrowania sprawy przez sąd.

Artykuł 18

Badanie jurysdykcji

Sąd państwa członkowskiego stwierdza z urzędu brak swojej jurysdykcji, jeżeli przed tym sądem wszczęte zostało postępowanie w sprawie, w której na podstawie niniejszego rozporządzenia nie ma on jurysdykcji do jej rozpoznania co do istoty i w której jurysdykcję do jej rozpoznania co do istoty ma na podstawie niniejszego rozporządzenia sąd innego państwa członkowskiego.

Artykuł 19

Badanie dopuszczalności

1. Jeżeli strona przeciwna, która nie ma zwykłego pobytu w państwie członkowskim, w którym wszczęto postępowanie, nie stawia się w sądzie, sąd mający jurysdykcję zawiesza postępowanie do czasu ustalenia, że strona przeciwna miała możliwość otrzymania pisma wszczynającego postępowanie lub pisma równorzędnego w czasie umożliwiającym jej przygotowanie obrony lub że podjęte zostały wszelkie niezbędne do tego czynności.
2. Art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 ma zastosowanie zamiast ust. 1, jeżeli pismo wszczynające postępowanie lub pismo równorzędne miało być przekazane z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego zgodnie z tym rozporządzeniem.
3. Jeżeli rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 nie ma zastosowania, stosuje się art. 15 Konwencji haskiej z 15 listopada 1965 r. o doręczaniu za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych, w przypadkach gdy pismo wszczynające postępowanie lub pismo równorzędne miało być przekazane za granicę zgodnie z tą konwencją.

*Artykuł 20***Zawisłość sprawy i postępowania zależne**

1. Jeżeli postępowanie w sprawie o rozwód, separację lub unieważnienie małżeństwa między tymi samymi stronami zostało wszczęte przed sądami różnych państw członkowskich, sąd, do którego pozew lub wniosek wniesiono później, zawiesza z urzędu postępowanie do czasu ustalenia jurysdykcji sądu, do którego pozew lub wniosek wniesiono wcześniej.
2. Z wyjątkiem przypadku, gdy jurysdykcja jednego z sądów opiera się wyłącznie na art. 15, jeżeli postępowanie w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej w odniesieniu do tego samego dziecka oraz na tej samej podstawie roszczenia zostało wszczęte przed sądami różnych państw członkowskich, sąd, do którego pozew lub wniosek wniesiono później, zawiesza z urzędu postępowanie do czasu ustalenia jurysdykcji sądu, do którego pozew lub wniosek wniesiono wcześniej.
3. Jeżeli ustalona została jurysdykcja sądu, do którego pozew lub wniosek wniesiono wcześniej, sąd, do którego pozew lub wniosek wniesiono później, stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz sądu, do którego pozew lub wniosek wniesiono wcześniej.

W takim przypadku strona, która wszczęła postępowanie przed sądem, do którego pozew lub wniosek wniesiono później, może wszcząć to postępowanie przed sądem, do którego pozew lub wniosek wniesiono wcześniej.

4. Jeżeli postępowanie wszczęto przed sądem państwa członkowskiego, któremu zgodnie z uznaniem jurysdykcji, o którym mowa w art. 10, przyznano jurysdykcję wyłączną, każdy sąd innego państwa członkowskiego zawiesza postępowanie do chwili, gdy sąd, przed którym wszczęto postępowanie na podstawie porozumienia lub zgodnie z uznaniem jurysdykcji, stwierdzi, że na mocy tego porozumienia lub uznania nie przysługuje mu jurysdykcja.
5. Jeżeli – i w zakresie, w jakim – sąd, który stwierdził swoją wyłączną jurysdykcję zgodnie z uznaniem jurysdykcji, o której mowa w art. 10, każdy sąd innego państwa członkowskiego stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz tego sądu.

*Artykuł 21***Prawo dziecka do wyrażenia swoich poglądów**

1. Wykonując jurysdykcję na podstawie sekcji 2 niniejszego rozdziału, sądy państw członkowskich zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową zapewniają dziecku, które jest w stanie formułować swoje poglądy, rzeczywistą i skuteczną możliwość wyrażenia swoich poglądów w sposób bezpośredni lub za pośrednictwem przedstawiciela lub odpowiedniej jednostki.
2. Jeżeli sąd, zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową, zapewnia dziecku możliwość wyrażenia jego poglądów zgodnie z niniejszym artykułem, sąd nadaje poglądom dziecka należyłą wagę stosownie do wieku i stopnia dojrzałości dziecka.

ROZDZIAŁ III

UPROWADZENIE DZIECKA ZA GRANICĘ*Artykuł 22***Powrót dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r.**

Jeżeli osoba, instytucja lub inna jednostka, która podnosi zarzut naruszenia pieczy nad dzieckiem, wnosi – bezpośrednio albo przy pomocy organu centralnego – pozew lub wniosek do sądu państwa członkowskiego o wydanie na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. orzeczenia zarządzającego powrót dziecka w wieku poniżej 16 lat bezprawnie uprowadzonego lub zatrzymanego w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym dziecko bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem miało zwykły pobyt, stosuje się art. 23–29 i rozdział VI niniejszego rozporządzenia, które uzupełniają konwencję haską z 1980 r.

*Artykuł 23***Otrzymywanie i rozpatrywanie pozwów lub wniosków przez organy centralne**

1. Organ centralny, do którego skierowano wniosek, działa szybko przy rozpatrywaniu na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. pozwu lub wniosku, o którym mowa w art. 22.

2. Jeżeli do organu centralnego państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, zostanie wniesiony pozew lub wniosek, o którym mowa w art. 22, organ ten w terminie pięciu dni roboczych od daty jego otrzymania potwierdza to otrzymanie. Bez zbędnej zwłoki informuje on, odpowiednio, organ centralny państwa członkowskiego kierującego wniosek lub powoda lub wnioskodawcę, jakie wstępne czynności zostały lub zostaną podjęte w celu rozpatrzenia pozwu lub wniosku, oraz może wystąpić o przekazanie dalszych niezbędnych dokumentów i informacji.

Artykuł 24

Szybkie postępowanie sądowe

1. Sąd, do którego wniesiono pozew lub wniosek o powrót dziecka, o którym mowa w art. 22, w ramach postępowania dotyczącego takiego pozwu lub wniosku działa szybko, stosując najszybsze procedury przewidziane w prawie krajowym.
2. Bez uszczerbku dla ust. 1 sąd pierwszej instancji wydaje orzeczenie nie później niż w terminie sześciu tygodni od wszczęcia przed nim postępowania, chyba że nie jest to możliwe na skutek wyjątkowych okoliczności.
3. Z wyjątkiem sytuacji, kiedy nie jest to możliwe na skutek wyjątkowych okoliczności, sąd wyższej instancji wydaje orzeczenie nie później niż w terminie sześciu tygodni od momentu, w którym podjęto wszystkie wymagane czynności proceduralne, i sąd jest w stanie rozpatrzyć środki zaskarżenia, podczas rozprawy lub w inny sposób.

Artykuł 25

Alternatywne metody rozwiązywania sporów

Jak najwcześniej to możliwe i na każdym etapie postępowania, sąd zwraca się – bezpośrednio lub, w stosownych przypadkach, przy pomocy organów centralnych – do stron, aby rozważyły, czy są gotowe podjąć mediację lub zastosować inne alternatywne metody rozwiązywania sporów, chyba że jest to sprzeczne z dobrem dziecka, nie jest to stosowne w danej sprawie lub nadmiernie opóźniłoby to postępowanie.

Artykuł 26

Prawo dziecka do wyrażenia swoich poglądów podczas postępowania w sprawie jego powrotu

Art. 21 niniejszego rozporządzenia ma również zastosowanie do postępowania w sprawie powrotu dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r.

Artykuł 27

Procedura dotycząca powrotu dziecka

1. Sąd nie może odmówić zarządzenia powrotu dziecka, jeżeli osobie, która wystąpiła o powrót dziecka, nie zapewniono możliwości bycia wysłuchaną.
2. Na każdym etapie postępowania sąd może, zgodnie z art. 15, zbadać, czy należy – biorąc pod uwagę dobro dziecka – zapewnić kontakt między dzieckiem a osobą, która wystąpiła o powrót dziecka.
3. Jeżeli sąd rozważa odmowę zarządzenia powrotu dziecka wyłącznie na podstawie art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r., nie może odmówić zarządzenia powrotu dziecka, w przypadku gdy strona występująca o powrót dziecka przekona sąd, przedstawiając wystarczające dowody – lub sąd upewni się w inny sposób – że zastosowano odpowiednie środki w celu zapewnienia ochrony dziecka po jego powrocie.
4. Do celów ust. 3 niniejszego artykułu sąd może wymieniać informacje – w sposób bezpośredni zgodnie z art. 86 lub przy pomocy organów centralnych – z właściwymi organami państwa członkowskiego, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem.
5. W przypadku gdy sąd zarządza powrót dziecka, może, w stosownych przypadkach, zastosować środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające, zgodnie z art. 15 niniejszego rozporządzenia w celu ochrony dziecka przed poważnym ryzykiem, o którym mowa w art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r., pod warunkiem że zbadanie możliwości zastosowania takich środków i ich zarządzenie nie opóźni w nadmierny sposób postępowania w sprawie powrotu dziecka.

6. Orzeczenie zarządzające powrót dziecka może zostać uznane za tymczasowo wykonalne, niezależnie od wniesionych środków zaskarżenia, jeżeli ze względu na dobro dziecka wymagany jest jego powrót przed wydaniem orzeczenia w sprawie środków zaskarżenia.

Artykuł 28

Wykonywanie orzeczeń zarządzających powrót dziecka

1. Organ właściwy do wykonywania, do którego skierowano wniosek o wykonanie orzeczenia zarządzającego powrót dziecka do innego państwa członkowskiego, przy rozpatrywaniu wniosku działa szybko.
2. Jeżeli orzeczenie, o którym mowa w ust. 1 nie zostało wykonane w terminie sześciu tygodni od daty wszczęcia postępowania w sprawie wykonania orzeczenia, strona występująca o wykonanie lub organ centralny państwa członkowskiego wykonania mają prawo wystąpić z wnioskiem o to, by organ właściwy w zakresie wykonania przedstawił uzasadnienie opóźnienia.

Artykuł 29

Procedura stosowana po odmowie zarządzenia powrotu dziecka na podstawie art. 13 akapit pierwszy lit. b) i art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r.

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w przypadkach gdy orzeczenie odmawiające zarządzenia powrotu dziecka do innego państwa członkowskiego opiera się wyłącznie na art. 13 akapit pierwszy lit. b) lub art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r.

2. Sąd, wydając orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje z urzędu zaświadczenie, korzystając z formularza zamieszczonego w załączniku I. Zaświadczenie wypełnia się i wydaje w języku, w którym sporządzono orzeczenie. Zaświadczenie można też wydać w innym języku urzędowym instytucji Unii Europejskiej, o zastosowanie którego wystąpiła jedna ze stron. W żaden sposób nie zobowiązuje to sądu wydającego zaświadczenie do zapewnienia tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczalnej treści pól tekstu dowolnego.

3. Jeżeli, w chwili gdy sąd wydaje orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, przed sądem w państwie członkowskim, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, wszczęto już postępowanie w celu zbadania istoty sprawy, jaką jest piecza nad dzieckiem, sąd – jeżeli wie o tym postępowaniu – przekazuje, w terminie jednego miesiąca od daty wydania orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, sądowi tego państwa członkowskiego, bezpośrednio lub za pośrednictwem organów centralnych, następujące dokumenty:

- a) odpis swojego orzeczenia, o którym mowa w ust. 1;
- b) zaświadczenie wydane zgodnie z ust. 2; oraz
- c) w stosownych przypadkach, zapis, streszczenie lub protokół rozpraw przeprowadzonych przed sądem i wszelkie inne dokumenty, które uzna za istotne.

4. Sąd w państwie członkowskim, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, może, w razie konieczności, nakazać stronie, aby zgodnie z art. 91 przedstawiła tłumaczenie lub transliterację orzeczenia, o którym mowa w ust. 1 i wszelkich innych dokumentów załączonych do zaświadczenia zgodnie z ust. 3 lit. c) niniejszego artykułu.

5. Jeżeli, w przypadkach innych niż przypadki, o których mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od powiadomienia o orzeczeniu, o którym mowa w ust. 1, jedna ze stron zwróci się do sądu w państwie członkowskim, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, z wnioskiem o to, by sąd zbadał istotę sprawy, jaką jest piecza nad dzieckiem, strona ta przedkłada sądowi następujące dokumenty:

- a) odpis orzeczenia, o którym mowa w ust. 1;
- b) zaświadczenie wydane zgodnie z ust. 2; oraz
- c) w stosownych przypadkach, zapis, streszczenie lub protokół rozpraw przeprowadzonych przed sądem, który odmówił zarządzenia powrotu dziecka.

6. Niezależnie od orzeczenia o niezarządzaniu powrotu, o którym mowa w ust. 1, każde orzeczenie co do istoty dotyczące pieczy nad dzieckiem, wydane w wyniku postępowania, o którym mowa w ust. 3 i 5, i przewidujące powrót dziecka, jest wykonalne w innym państwie członkowskim zgodnie z rozdziałem IV.

ROZDZIAŁ IV

UZNAWANIE I WYKONYWANIE

SEKCJA 1

Przepisy ogólne dotyczące uznawania i wykonywania

Podsekcja 1

Uznawanie

Artykuł 30

Uznawanie orzeczeń

1. Orzeczenie wydane w jednym państwie członkowskim jest uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania.
2. W szczególności oraz bez uszczerbku dla ust. 3, nie wymaga się przeprowadzania specjalnego postępowania dla celów dokonywania wpisów w księgach stanu cywilnego państwa członkowskiego na podstawie wydanego w innym państwie członkowskim orzeczenia o rozwodzie, separacji lub unieważnieniu małżeństwa, od którego zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego nie przysługują żadne dalsze środki zaskarżenia.
3. Każda zainteresowana strona może zgodnie z procedurami przewidzianymi art. 59–62 oraz, w stosownych przypadkach, w sekcji 5 niniejszego rozdziału i w rozdziale VI, wystąpić o wydanie orzeczenia stwierdzającego brak przesłanek odmowy uznania, o których mowa w art. 38 i 39.
4. Właściwość miejscowa sądu, o którym każde państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 103, określana jest na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.
5. Jeżeli kwestia uznania orzeczenia zostaje podniesiona przed sądem państwa członkowskiego jako kwestia wpadkowa, sąd ten może ją rozstrzygnąć.

Artykuł 31

Dokumenty przedkładane do celów uznawania

1. Strona, która zamierza powołać się w państwie członkowskim na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim, przedkłada:
 - a) odpis orzeczenia, który spełnia warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności; oraz
 - b) odpowiednie zaświadczenie wydane na podstawie art. 36.
2. Sąd lub właściwy organ, przed którym strona powołuje się na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim, może w razie konieczności zobowiązać stronę, która się na nie powołuje, do przedstawienia, zgodnie z art. 91, tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczalnej treści pól tekstu dowolnego zaświadczenia, o którym mowa ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.
3. Sąd lub właściwy organ, przed którym strona powołuje się na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim, może zobowiązać stronę do przedstawienia, zgodnie z art. 91, tłumaczenia lub transliteracji orzeczenia – oprócz tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczalnej treści pól tekstu dowolnego zaświadczenia – jeżeli nie jest w stanie kontynuować postępowania bez takiego tłumaczenia lub takiej transliteracji.

*Artykuł 32***Brak dokumentów**

1. Jeżeli nie przedstawiono dokumentów, o których mowa w art. 31 ust. 1, sąd lub właściwy organ może wyznaczyć termin, w którym należy je przedstawić, może przyjąć dokumenty równorzędne lub, w przypadku gdy uzna, że dysponuje wystarczającymi informacjami, może zwolnić z obowiązku ich przedstawienia.
2. Na wniosek sądu lub właściwego organu przedstawia się, zgodnie z art. 91, tłumaczenie lub transliterację takich równorzędnych dokumentów.

*Artykuł 33***Zawieszenie postępowania**

Sąd, przed którym powołano się na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim, może zawiesić toczące się przed nim postępowanie, w całości lub części, jeżeli:

- a) w państwie członkowskim pochodzenia został wniesiony od tego orzeczenia zwyczajny środek zaskarżenia; lub
- b) wystąpiono z wnioskiem o wydanie orzeczenia stwierdzającego brak przesłanek odmowy uznania orzeczenia, o których mowa w art. 38 i 39, lub o wydanie orzeczenia o odmowie uznania na podstawie jednej z tych przesłanek.

*Podsekcja 2***Wykonalność i wykonywanie***Artykuł 34***Orzeczenia podlegające wykonaniu**

1. Orzeczenie w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wydane w jednym państwie członkowskim, które jest w tym państwie członkowskim wykonalne, podlega wykonaniu w innych państwach członkowskich, bez konieczności uzyskania stwierdzenia wykonalności.
2. Do celów wykonania w innym państwie członkowskim orzeczenia przyznającego prawo do osobistej styczności z dzieckiem sąd państwa członkowskiego pochodzenia może nadać orzeczeniu klauzulę tymczasowej wykonalności, niezależnie od wniesienia jakiegokolwiek środka zaskarżenia.

*Artykuł 35***Dokumenty przedkładane do celów wykonania**

1. Do celów wykonania w państwie członkowskim orzeczenia, które wydano w innym państwie członkowskim, strona występująca o wykonanie przedstawia organowi właściwemu w zakresie wykonania:
 - a) odpis orzeczenia, który spełnia warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności; oraz
 - b) odpowiednie zaświadczenie wydane na podstawie art. 36.
2. Do celów wykonania w państwie członkowskim orzeczenia, które wydano w innym państwie członkowskim i w którym zarządzono środek tymczasowy, w tym środek zabezpieczający, strona występująca o wykonanie przedstawia organowi właściwemu w zakresie wykonania:
 - a) odpis orzeczenia, który spełnia warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności;
 - b) odpowiednie zaświadczenie wydane zgodnie z art. 36, w którym zaświadcza się, że dane orzeczenie podlega wykonaniu w państwie członkowskim pochodzenia i że sąd państwa członkowskiego pochodzenia:
 - (i) ma jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty; lub
 - (ii) zarządził środek zgodnie z art. 27 ust. 5 w związku z art. 15; oraz
 - c) dowód doręczenia orzeczenia – jeżeli środek zarządzono bez wezwania strony przeciwnej do stawiennictwa.

3. Organ właściwy w zakresie wykonania może w razie konieczności zobowiązać stronę występującą o wykonanie do przedstawienia, zgodnie z art. 91, tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczalnej treści pól tekstu dowolnego zaświadczenia, w którym określono obowiązki podlegający wykonaniu.
4. Organ właściwy w zakresie wykonania może zobowiązać stronę występującą o wykonanie do przedstawienia, zgodnie z art. 91, tłumaczenia lub transliteracji orzeczenia, jeżeli nie jest w stanie kontynuować postępowania bez takiego tłumaczenia lub takiej transliteracji.

Podsekcja 3

Zaświadczenie

Artykuł 36

Wydawanie zaświadczenia

1. Sąd państwa członkowskiego pochodzenia, o którym Komisja została poinformowana zgodnie z art. 103, na wniosek strony wydaje zaświadczenie dotyczące:
 - a) orzeczenia w sprawach małżeńskich – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku II;
 - b) orzeczenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku III;
 - c) orzeczenia zarządzającego powrót dziecka, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) oraz, w stosownych przypadkach, środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających zarządzonych zgodnie z art. 27 ust. 5 towarzyszących orzeczeniu przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku IV.
2. Zaświadczenie wypełnia się i wydaje w języku, w którym sporządzono orzeczenie. Zaświadczenie można też wydać w innym języku urzędowym instytucji Unii Europejskiej, o zastosowanie którego wystąpiła jedna ze stron. W żaden sposób nie zobowiązuje to sądu wydającego zaświadczenie do zapewnienia tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczalnej treści pól tekstu dowolnego.
3. Od wydania zaświadczenia nie przysługują żadne środki zaskarżenia.

Artykuł 37

Sprostowanie zaświadczenia

1. Sąd państwa członkowskiego pochodzenia, o którym Komisja została poinformowana zgodnie z art. 103, na wniosek dokonuje lub z urzędu może dokonać sprostowania zaświadczenia, jeżeli w wyniku istotnego błędu lub pominięcia istnieje rozbieżność między orzeczeniem, które ma zostać wykonane, a zaświadczeniem.
2. Do postępowania w sprawie sprostowania zaświadczenia zastosowanie ma prawo państwa członkowskiego pochodzenia.

Podsekcja 4

Odmowa uznania i wykonania

Artykuł 38

Przesłanki odmowy uznania orzeczenia w sprawach małżeńskich

Odmawia się uznania orzeczenia dotyczącego rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa:

- a) jeżeli takie uznanie jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, w którym powołano się na uznanie;
- b) w przypadku gdy orzeczenie zostało wydane zaocznie – jeżeli stronie przeciwnej nie doręczono pisma wszczynającego postępowanie lub pisma równoważnego, w czasie i w sposób umożliwiający jej przygotowanie obrony, chyba że zostanie ustalone, że strona przeciwna jednoznacznie zgodziła się z orzeczeniem;

- c) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym w postępowaniu między tymi samymi stronami w państwie członkowskim, w którym powołano się na uznanie; lub
- d) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki niezbędne do jego uznania w państwie członkowskim, w którym powołano się na uznanie.

Artykuł 39

Przesłanki odmowy uznania orzeczenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej

1. Odmawia się uznania orzeczenia w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej:
 - a) jeżeli takie uznanie jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, w którym powołano się na uznanie, biorąc pod uwagę dobro dziecka;
 - b) w przypadku gdy orzeczenie zostało wydane zaocznie – jeżeli osobie nieobecnej nie doręczono pisma wszczynającego postępowanie lub pisma równorzędnego, w czasie i w sposób umożliwiający jej przygotowanie obrony, chyba że zostanie ustalone, że taka osoba jednoznacznie zgodziła się z orzeczeniem;
 - c) na wniosek każdej osoby twierdzącej, że orzeczenie stanowi naruszenie jej odpowiedzialności rodzicielskiej, jeżeli orzeczenie zostało wydane bez zapewnienia tej osobie możliwości bycia wysłuchaną;
 - d) jeżeli – i w zakresie, w jakim – orzeczenia nie da się pogodzić z późniejszym orzeczeniem w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej, wydanym w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;
 - e) jeżeli – i w zakresie, w jakim – orzeczenia nie da się pogodzić z późniejszym orzeczeniem w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej, wydanym w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym dziecko ma zwykły pobyt, o ile to późniejsze orzeczenie spełnia warunki niezbędne do jego uznania w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie; lub
 - f) jeżeli nie dochowano procedury określonej w art. 82.
2. Można odmówić uznania orzeczenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, jeżeli zostało ono wydane bez zapewnienia dziecku, które jest w stanie formułować swoje poglądy, możliwości wyrażenia swoich poglądów zgodnie z art. 21, z wyjątkiem sytuacji, gdy:
 - a) postępowanie dotyczyło wyłącznie majątku dziecka i pod warunkiem że zapewnienie takiej możliwości nie było wymagane ze względu na przedmiot postępowania; lub
 - b) istniały istotne przesłanki, które uwzględniały, w szczególności, pilny charakter sprawy.

Artykuł 40

Postępowanie w sprawie odmowy uznania

1. Procedury przewidziane w art. 59– 62 oraz, w stosownych przypadkach, w sekcji 5 niniejszego rozdziału i w rozdziale VI stosuje się odpowiednio do wniosku o odmowę uznania orzeczenia.
2. Właściwość miejscowa sądu, o którym każde państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 103, określa na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie w sprawie odmowy uznania.

*Artykuł 41***Przesłanki odmowy wykonania orzeczenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej**

Bez uszczerbku dla art. 56 ust. 6 odmawia się wykonania orzeczenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, jeżeli zostanie stwierdzone, że zachodzi jedna z przesłanek odmowy uznania, o której mowa w art. 39.

SEKCJA 2

Uznawanie i wykonywanie niektórych orzeczeń uprzywilejowanych*Artykuł 42***Zakres stosowania**

1. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do następujących rodzajów orzeczeń, pod warunkiem że w państwie członkowskim pochodzenia wydano w odniesieniu do nich zaświadczenia zgodnie z art. 47:

- a) orzeczeń w zakresie, w jakim przyznają one prawo do osobistej styczności z dzieckiem; oraz
- b) orzeczeń wydanych zgodnie z art. 29 ust. 6, w zakresie, w jakim przewidują one powrót dziecka.

2. Niniejsza sekcja nie uniemożliwia stronie dochodzenia uznania i wykonania orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, zgodnie z przepisami dotyczącymi uznawania i wykonywania ustanowionymi w sekcji 1 niniejszego rozdziału.

Podsekcja 1

Uznawanie*Artykuł 43***Uznawanie**

1. Orzeczenie, o którym mowa w art. 42 ust. 1, wydane w jednym państwie członkowskim jest uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania i bez możliwości sprzeciwienia się jego uznaniu, jeżeli – i w zakresie, w jakim – nie stwierdzi się, że nie da się go pogodzić z późniejszym orzeczeniem, o którym mowa w art. 50.

2. Strona, która zamierza powołać się w państwie członkowskim na orzeczenie, o którym mowa w art. 42 ust. 1, wydane w innym państwie członkowskim, przedkłada następujące dokumenty:

- a) odpis orzeczenia, który spełnia warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności; oraz
 - b) odpowiednie zaświadczenie wydane na podstawie art. 47.
3. Artykuł 31 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

*Artykuł 44***Zawieszenie postępowania**

Sąd, przed którym powołano się na orzeczenie, o którym mowa w art. 42 ust. 1, wydane w innym państwie członkowskim, może zawiesić toczące się przed nim postępowanie, w całości lub części, jeżeli:

- a) przedłożono wniosek, w którym podnosi się zarzut niemożności pogodzenia tego orzeczenia z późniejszym orzeczeniem, o którym mowa w art. 50; lub
- b) osoba, przeciwko której dochodzi się wykonania, przedłożyła, zgodnie z art. 48, wniosek o cofnięcie zaświadczenia wydanego zgodnie z art. 47.

Podsekcja 2

Wykonalność i wykonywanie

Artykuł 45

Orzeczenia podlegające wykonaniu

1. Orzeczenie, o którym mowa w art. 42 ust. 1, wydane w jednym państwie członkowskim, które jest w tym państwie członkowskim wykonalne, na mocy niniejszej sekcji podlega wykonaniu w innych państwach członkowskich bez konieczności uzyskania stwierdzenia wykonalności.
2. Do celów wykonania w innym państwie członkowskim orzeczenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 lit. a), sądy państwa członkowskiego pochodzenia mogą nadać orzeczeniu klauzulę tymczasowej wykonalności, niezależnie od wniesienia jakiegokolwiek środka zaskarżenia.

Artykuł 46

Dokumenty przedkładane do celów wykonania

1. Do celów wykonania w państwie członkowskim orzeczenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 i które wydano w innym państwie członkowskim, strona dochodząca wykonania przedstawia organowi właściwemu w zakresie wykonania:
 - a) odpis orzeczenia, który spełnia warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności; oraz
 - b) odpowiednie zaświadczenie wydane na podstawie art. 47.
2. Do celów wykonania w państwie członkowskim orzeczenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 lit. a) i które wydano w innym państwie członkowskim, organ właściwy w zakresie wykonania może, w razie konieczności, zobowiązać wnioskodawcę do przedstawienia, zgodnie z art. 91, tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczonej treści pól tekstu dowolnego zaświadczenia, w którym wskazuje się obowiązek podlegający wykonaniu.
3. Do celów wykonania w państwie członkowskim orzeczenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 i które zostało wydane w innym państwie członkowskim, organ właściwy w zakresie wykonania może zobowiązać wnioskodawcę do przedstawienia, zgodnie z art. 91, tłumaczenia lub transliteracji orzeczenia, jeżeli nie jest w stanie kontynuować postępowania bez takiego tłumaczenia lub takiej transliteracji.

Podsekcja 3

Zaświadczenie dotyczące orzeczeń uprzywilejowanych

Artykuł 47

Wydawanie zaświadczenia

1. Sąd, który wydał orzeczenie, o którym mowa w art. 42 ust. 1, na wniosek strony wydaje zaświadczenie dotyczące:
 - a) orzeczenia przyznającego prawo do osobistej styczności z dzieckiem – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku V;
 - b) orzeczenia co do istoty dotyczącego pieczy nad dzieckiem, przewidującego powrót dziecka oraz wydanego zgodnie z art. 29 ust. 6, przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku VI.
2. Zaświadczenie wypełnia się i wydaje w języku, w którym sporządzono orzeczenie. Zaświadczenie można też wydać w innym języku urzędowym instytucji Unii Europejskiej, o zastosowanie którego wystąpiła jedna ze stron. W żaden sposób nie zobowiązuje to sądu wydającego zaświadczenie do zapewnienia tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczonej treści pól tekstu dowolnego.
3. Sąd wydaje zaświadczenie wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:
 - a) wszystkim stronom, których to dotyczy, zapewniono możliwość bycia wysłuchanymi;

- b) dziecku zapewniono możliwość wyrażenia jego poglądów zgodnie z art. 21;
- c) w przypadku gdy orzeczenie zostało wydane zaocznie:
- (i) osobie nieobecnej doręczono pismo wszczynające postępowanie lub pismo równorzędne, w czasie i w sposób umożliwiający jej przygotowanie obrony; albo
 - (ii) ustalono, że osoba nieobecna jednoznacznie zgodziła się z orzeczeniem.
4. Bez uszczerbku dla ust. 3 niniejszego artykułu zaświadczenie dotyczące orzeczenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 lit. b), wydawane jest wyłącznie wtedy, gdy sąd, wydając orzeczenie, uwzględnił przyczyny i okoliczności faktyczne leżące u podstaw wcześniejszego orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim zgodnie z art. 13 akapit pierwszy lit. b) lub art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r.
5. Zaświadczenie jest skuteczne tylko w ramach wykonalności orzeczenia.
6. Od wydania zaświadczenia nie przysługują żadne inne środki zaskarżenia niż środki, o których mowa w art. 48.

Artykuł 48

Sprostowanie i cofnięcie zaświadczenia

1. Sąd państwa członkowskiego pochodzenia, o którym Komisja została poinformowana zgodnie z art. 103, na wniosek dokonuje lub z urzędu może dokonać sprostowania zaświadczenia, jeżeli w wyniku istotnego błędu lub pominięcia istnieje rozbieżność między orzeczeniem a zaświadczeniem.
2. Sąd, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, działając na wniosek lub z urzędu, cofa zaświadczenie, jeżeli zostało wydane nieprawidłowo w świetle wymogów określonych w art. 47. Art. 49 stosuje się odpowiednio.
3. Do procedury, w tym wszelkich środków zaskarżenia, dotyczącej sprostowania lub cofnięcia zaświadczenia stosuje się prawo państwa członkowskiego pochodzenia.

Artykuł 49

Zaświadczenie dotyczące braku lub ograniczenia wykonalności

1. Jeżeli – i w zakresie, w jakim – orzeczenie, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie zgodnie z art. 47, nie jest już wykonalne lub jego wykonalność została zawieszona lub ograniczona, wydaje się – na wniosek, który można złożyć w dowolnym momencie do sądu państwa członkowskiego pochodzenia, o którym Komisja została poinformowana zgodnie z art. 103 – zaświadczenie, w którym wskazuje się brak lub ograniczenie wykonalności, korzystając ze standardowego formularza zamieszczonego w załączniku VII.
2. Zaświadczenie wypełnia się i wydaje w języku, w którym sporządzono orzeczenie. Zaświadczenie można też wydać w innym języku urzędowym instytucji Unii Europejskiej, o zastosowanie którego wystąpiła jedna ze stron. W żaden sposób nie zobowiązuje to sądu wydającego zaświadczenie do zapewnienia tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczonej treści pół tekstu dowolnego.

Podsekcja 4

Odmowa uznania i wykonania

Artykuł 50

Orzeczenia niedające się ze sobą pogodzić

Odmawia się uznania i wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1, jeżeli – i w zakresie, w jakim – nie da się go pogodzić z późniejszym orzeczeniem, które dotyczy odpowiedzialności rodzicielskiej w stosunku do tego samego dziecka i które zostało wydane:

- a) w państwie członkowskim, w którym powołano się na uznanie; lub

- b) w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym dziecko ma zwykły pobyt, o ile to późniejsze orzeczenie spełnia warunki niezbędne do jego uznania w państwie członkowskim, w którym powołano się na uznanie.

SEKCJA 3

Wspólne przepisy w sprawie wykonywania

Podsekcja 1

Wykonywanie

Artykuł 51

Postępowanie w sprawie wykonania

1. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszej sekcji do postępowania w sprawie wykonywania orzeczeń wydanych w innym państwie członkowskim stosuje się prawo państwa członkowskiego wykonania. Bez uszczerbku dla art. 41, 50, 56 i 57 orzeczenie wydane w państwie członkowskim, które jest wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia, podlega wykonaniu w państwie członkowskim wykonania na tych samych warunkach co orzeczenie wydane w tym państwie członkowskim.

2. Od strony dochodzącej wykonania orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie można wymagać posiadania adresu do doręczeń w państwie członkowskim wykonania. Strona ta zobowiązana jest mieć pełnomocnika w państwie członkowskim wykonania tylko wówczas, gdy posiadanie takiego pełnomocnika jest obowiązkowe na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania bez względu na obywatelstwo stron.

Artykuł 52

Organy właściwe w zakresie wykonania

Wniosek o wykonanie wnosi się do organu właściwego w zakresie wykonania na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego wykonania, o którym to organie to państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 103.

Artykuł 53

Wykonanie częściowe

1. Strona dochodząca wykonania orzeczenia może wnieść wniosek o częściowe wykonanie danego orzeczenia.
2. Jeżeli orzeczenie rozstrzygnęło o kilku dochodzonych roszczeniach i odmówiono wykonania orzeczenia w odniesieniu do niektórych z tych roszczeń, wykonanie jest mimo wszystko możliwe w odniesieniu do części orzeczenia, których nie dotyczy odmowa wykonania.
3. Ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie należy stosować do wykonania orzeczenia zarządzającego powrót dziecka bez wykonania wszelkich środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, zarządzonych w celu ochrony dziecka przed poważnym ryzykiem, o którym mowa w art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r.

Artykuł 54

Warunki wykonywania prawa do osobistej styczności z dzieckiem

1. Organy właściwe w zakresie wykonania lub sądy państwa członkowskiego wykonania mogą określać warunki wykonywania prawa do osobistej styczności z dzieckiem, jeżeli niezbędne warunki nie zostały wcale lub w dostateczny sposób określone w orzeczeniu wydanym przez sądy państwa członkowskiego mającego jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty i pod warunkiem że nie naruszy to istotnych elementów tego orzeczenia.
2. Warunki określone zgodnie z ust. 1 tracą moc na podstawie późniejszego orzeczenia sądów państwa członkowskiego mającego jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty.

Artykuł 55

Doręczenie zaświadczenia i orzeczenia

1. W przypadku gdy wystąpiono o wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, odpowiednie zaświadczenie wydane zgodnie z art. 36 lub 47 zostaje doręczone osobie, przeciwko której dochodzi się wykonania, przed zastosowaniem pierwszego środka wykonania. Do zaświadczenia załącza się orzeczenie, o ile nie zostało wcześniej doręczone tej osobie, i, w stosownych przypadkach, szczegółowe informacje na temat warunków, o których mowa w art. 54 ust. 1.

2. Jeżeli doręczenie ma zostać wykonane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia, osoba, przeciwko której dochodzi się wykonania, może wystąpić z wnioskiem o udostępnienie tłumaczenia lub transliteracji następujących dokumentów:

a) orzeczenia, w celu zaskarżenia wykonania;

b) w stosownych przypadkach – przetłumaczalnej treści pól tekstu dowolnego zaświadczenia wydanego zgodnie z art. 47;

jeżeli dokumenty te nie zostały sporządzone w języku, który osoba ta rozumie, lub w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym ma ona zwykły pobyt, lub w przypadku gdy w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych miejsca jej zwykłego pobytu oraz jeżeli nie udostępniono jej tłumaczenia lub transliteracji tych dokumentów na jeden z tych języków.

3. W przypadku gdy wystąpiono z wnioskiem o udostępnienie tłumaczenia lub transliteracji na podstawie ust. 2, dopóki tłumaczenie lub transliteracja nie zostaną przekazane osobie, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie można zastosować żadnych środków wykonania, z wyjątkiem środków zabezpieczających.

4. Ustęp 2 i 3 nie mają zastosowania w zakresie, w jakim orzeczenie i, w stosownych przypadkach, zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, zostały już doręczone osobie, przeciwko której dochodzi się wykonania, z zachowaniem wymogów dotyczących tłumaczenia lub transliteracji przewidzianych w ust. 2.

Podsekcja 2

Zawieszenie postępowania w sprawie wykonania orzeczenia i odmowa wykonania orzeczenia

Artykuł 56

Zawieszenie postępowania i odmowa wykonania

1. Organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd w państwie członkowskim wykonania, z urzędu lub na wniosek osoby, przeciwko której dochodzi się wykonania, lub, jeżeli prawo krajowe przewiduje taką możliwość, na wniosek zainteresowanego dziecka, zawiesza postępowanie w sprawie wykonania orzeczenia, jeżeli wykonalność orzeczenia została zawieszona w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd w państwie członkowskim wykonania może, na wniosek osoby, przeciwko której dochodzi się wykonania, lub, jeżeli prawo krajowe przewiduje taką możliwość, na wniosek zainteresowanego dziecka, zawiesić, w całości lub w części, postępowanie w sprawie wykonania orzeczenia z jednego z następujących powodów:

a) w państwie członkowskim pochodzenia został wniesiony od orzeczenia zwyczajny środek zaskarżenia;

b) nie upłynął jeszcze termin wniesienia zwyczajnego środka zaskarżenia, o którym mowa w lit. a);

c) wniesiono wniosek o odmowę wykonania na podstawie art. 41, 50 lub 57;

d) osoba, przeciwko której dochodzi się wykonania, wniosła, zgodnie z art. 48, wniosek o cofnięcie zaświadczenia wydanego zgodnie z art. 47.

3. Jeżeli organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd zawiesi postępowanie w sprawie wykonania orzeczenia z powodu, o którym mowa w ust. 2 lit. b), może wyznaczyć termin wniesienia środka zaskarżenia.

4. W wyjątkowych przypadkach organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd może – na wniosek osoby, przeciwko której dochodzi się wykonania, lub, jeżeli prawo krajowe przewiduje taką możliwość, na wniosek zainteresowanego dziecka lub każdej zainteresowanej strony działającej w celu ochrony dobra dziecka – zawiesić postępowanie w sprawie wykonania orzeczenia, jeżeli wykonanie naraziłoby dziecko na poważne ryzyko wyrządzenia mu szkody fizycznej lub psychicznej ze względu na tymczasowe przeszkody, które pojawiły się po wydaniu orzeczenia, lub ze względu na inną istotną zmianę okoliczności.

Wykonanie orzeczenia podejmuje się ponownie z chwilą ustania poważnego ryzyka wyrządzenia szkody fizycznej lub psychicznej.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, przed odmową wykonania orzeczenia na mocy ust. 6, organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd podejmuje stosowne działania w celu ułatwienia wykonania zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową i z uwzględnieniem dobra dziecka.

6. Jeżeli poważne ryzyko, o którym mowa w ust. 4, ma trwały charakter, organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd, na wniosek, może odmówić wykonania orzeczenia.

Artykuł 57

Przesłanki zawieszenia lub odmowy wykonania na mocy prawa krajowego

Zastosowanie mają przesłanki zawieszenia lub odmowy wykonania na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania, pod warunkiem że nie są one sprzeczne ze stosowaniem art. 41, 50 i 56.

Artykuł 58

Jurysdykcja organów lub sądów właściwych w zakresie odmowy wykonania

1. Wniosek o odmowę wykonania, którego podstawą jest art. 39, wnosi się do organu lub sądu, o którym każde państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 103. Wniosek o odmowę wykonania, którego podstawą są inne przesłanki określone w niniejszym rozporządzeniu lub dopuszczalne na jego mocy, wnosi się do organu lub sądu, o którym każde państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 103.

2. Właściwość miejscowa organu lub sądu, o którym każde państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 103, określana jest na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 59

Wniosek o odmowę wykonania

1. Do postępowania dotyczącego wnoszenia wniosku o odmowę wykonania, w zakresie, w jakim nie zostało to uregulowane w niniejszym rozporządzeniu, stosuje się prawo państwa członkowskiego wykonania.

2. Wnioskodawca przedstawia organowi właściwemu w zakresie wykonania lub sądowi odpis orzeczenia oraz – w stosownych przypadkach i w miarę możliwości – odpowiednie zaświadczenie wydane zgodnie z art. 36 lub 47.

3. Organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd może w razie konieczności zobowiązać wnioskodawcę do przedstawienia, zgodnie z art. 91, tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczalnej treści pól tekstu dowolnego odpowiedniego zaświadczenia, które wydano zgodnie z art. 36 lub 47 i w którym określono obowiązek podlegający wykonaniu.

4. Jeżeli organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd nie jest w stanie kontynuować postępowania bez tłumaczenia lub transliteracji orzeczenia, ten organ lub sąd może zobowiązać wnioskodawcę do przedstawienia, zgodnie z art. 91, takiego tłumaczenia lub takiej transliteracji orzeczenia.

5. Organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd może zwolnić z obowiązku przedstawienia dokumentów, o których mowa w ust. 2, jeżeli:

a) już je posiada; lub

b) uzna za nieuzasadnione wezwanie wnioskodawcy do ich przedstawienia.

W przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b) organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd może wezwać drugą stronę do przedstawienia tych dokumentów.

6. Od strony wnioskującej o odmowę wykonania orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie można wymagać posiadania adresu do doręczeń w państwie członkowskim wykonania. Strona ta zobowiązana jest mieć pełnomocnika w państwie członkowskim wykonania tylko wówczas, gdy posiadanie takiego pełnomocnika jest obowiązkowe na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania bez względu na obywatelstwo stron.

Artykuł 60

Szybkie przeprowadzenie procedur

Organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd działa bez zbędnej zwłoki, stosując procedury dotyczące wniosku o odmowę wykonania.

Artykuł 61

Odwołanie lub środek zaskarżenia

1. Każda ze stron może wnieść odwołanie lub środek zaskarżenia od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia.
2. Odwołanie lub środek zaskarżenia wnosi się do organu lub sądu, o którym państwo członkowskie wykonania poinformowało Komisję zgodnie z art. 103, wskazując go jako organ lub sąd, do którego należy wnieść takie odwołanie lub środki zaskarżenia.

Artykuł 62

Dalsze odwołanie lub dalszy środek zaskarżenia

Orzeczenie wydane w następstwie wniesienia odwołania lub środka zaskarżenia może być zaskarżone w drodze odwołania lub środka zaskarżenia wyłącznie wtedy, gdy zainteresowane państwo członkowskie zgodnie z art. 103 poinformowało Komisję o sądach, do których należy wnieść dalsze odwołanie lub dalsze środki zaskarżenia.

Artykuł 63

Zawieszenie postępowania

1. Organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd, do którego skierowano wniosek o odmowę wykonania orzeczenia lub który rozpatruje środek zaskarżenia wniesiony zgodnie z art. 61 lub 62, może zawiesić postępowanie z jednego z następujących powodów:
 - a) w państwie członkowskim pochodzenia został wniesiony od orzeczenia zwyczajny środek zaskarżenia;
 - b) nie upłynął jeszcze termin wniesienia zwyczajnego środka zaskarżenia, o którym mowa w lit. a); lub
 - c) osoba, przeciwko której dochodzi się wykonania, złożyła, zgodnie z art. 48, wniosek o cofnięcie zaświadczenia wydanego zgodnie z art. 47.
2. Jeżeli organ właściwy w zakresie wykonania lub sąd zawiesi postępowanie z powodu, o którym mowa w ust. 1 lit. b), może wyznaczyć termin wniesienia środka zaskarżenia.

SEKCJA 4

Dokumenty urzędowe i porozumienia

Artykuł 64

Zakres stosowania

Niniejsza sekcja ma zastosowanie w sprawach dotyczących rozvodu, separacji i odpowiedzialności rodzicielskiej – w odniesieniu do dokumentów urzędowych, które zostały oficjalnie sporządzone lub zarejestrowane, oraz do porozumień, które zostały zarejestrowane, w państwie członkowskim, któremu przysługuje jurysdykcja na mocy rozdziału II.

*Artykuł 65***Uznawanie i wykonywanie dokumentów urzędowych i porozumień**

1. Dokumenty urzędowe i porozumienia dotyczące separacji i rozvodu, które mają wiążącą moc prawną w państwie członkowskim pochodzenia, są uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania. Przepisy sekcji 1 niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio, o ile niniejsza sekcja nie stanowi inaczej.
2. Dokumenty urzędowe i porozumienia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, które mają wiążącą moc prawną i są wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia, są uznawane i wykonywane w innych państwach członkowskich bez konieczności uzyskania stwierdzenia wykonalności. Przepisy sekcji 1 i 3 niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio, o ile niniejsza sekcja nie stanowi inaczej.

*Artykuł 66***Zaświadczenie**

1. Sąd lub właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, o którym Komisja została poinformowana zgodnie z art. 103, na wniosek strony wydaje zaświadczenie dotyczące dokumentu urzędowego lub porozumienia:
 - a) w sprawach małżeńskich – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku VIII;
 - b) w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku IX.

Zaświadczenie, o którym mowa w lit. b), zawiera skrócony opis obowiązku, który podlega wykonaniu i który został przewidziany w dokumencie urzędowym lub w porozumieniu.

2. Zaświadczenie można wydać wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:
 - a) państwu członkowskiemu, które upoważniło organ publiczny lub inny organ do oficjalnego sporządzenia lub zarejestrowania dokumentu urzędowego lub zarejestrowania porozumienia, przysługiwała jurysdykcja na mocy rozdziału II; oraz
 - b) dokument urzędowy lub porozumienie mają wiążącą moc prawną w tym państwie członkowskim.
3. Niezależnie od ust. 2 w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej zaświadczenia nie można wydać, jeżeli istnieją przesłanki wskazujące na to, że treść dokumentu urzędowego lub porozumienia jest sprzeczna z dobrem dziecka.
4. Zaświadczenie wypełnia się w języku, w którym sporządzono dokument urzędowy lub porozumienie. Zaświadczenie można też wydać w innym języku urzędowym instytucji Unii Europejskiej, o zastosowanie którego wystąpiła jedna ze stron. W żaden sposób nie zobowiązuje to sądu lub właściwego organu wydającego zaświadczenie do zapewnienia tłumaczenia lub transliteracji przetłumaczalnej treści pól tekstu dowolnego.
5. Jeżeli zaświadczenie nie zostało przedstawione, dokumentu urzędowego lub porozumienia nie uznaje się ani nie wykonuje w innym państwie członkowskim.

*Artykuł 67***Sprostowanie i cofnięcie zaświadczenia**

1. Sąd lub właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, o którym Komisja została poinformowana zgodnie z art. 103, na wniosek dokonuje lub z urzędu może dokonać sprostowania zaświadczenia, jeżeli w wyniku istotnego błędu lub pominięcia istnieje rozbieżność między dokumentem urzędowym lub porozumieniem a zaświadczeniem.
2. Sąd lub właściwy organ, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, działając na wniosek lub z urzędu, cofa zaświadczenie, jeżeli zostało wydane nieprawidłowo w świetle wymogów określonych w art. 66.
3. Do procedury, w tym wszelkich środków zaskarżenia, dotyczącej sprostowania lub cofnięcia zaświadczenia stosuje się prawo państwa członkowskiego pochodzenia.

Artykuł 68

Podstawy odmowy uznania lub wykonania

1. Odmawia się uznania dokumentu urzędowego lub porozumienia dotyczącego separacji lub rozwodu jeżeli:
 - a) takie uznanie jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, w którym powołano się na uznanie;
 - b) nie da się go pogodzić z orzeczeniem, dokumentem urzędowym lub porozumieniem między tymi samymi stronami w państwie członkowskim, w którym powołano się na uznanie; lub
 - c) nie da się go pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem, dokumentem urzędowym lub porozumieniem wydanym w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie, ten wcześniejszy dokument urzędowy lub to wcześniejsze porozumienie spełnia warunki niezbędne do jego uznania w państwie członkowskim, w którym powołano się na uznanie.
2. Odmawia się uznania lub wykonania dokumentu urzędowego lub porozumienia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej:
 - a) jeżeli takie uznanie jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, w którym powołano się na uznanie, biorąc pod uwagę dobro dziecka;
 - b) na wniosek każdej osoby twierdzącej, że dokument urzędowy lub porozumienie stanowi naruszenie jej odpowiedzialności rodzicielskiej, jeżeli dokument urzędowy został sporządzony lub zarejestrowany lub porozumienie zostało zawarte i zarejestrowane bez udziału tej osoby;
 - c) jeżeli – i w zakresie, w jakim – nie da się go pogodzić z późniejszym orzeczeniem, dokumentem urzędowym lub porozumieniem w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, wydanym w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;
 - d) jeżeli – i w zakresie, w jakim – nie da się go pogodzić z późniejszym orzeczeniem, dokumentem urzędowym lub porozumieniem w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, wydanym w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym dziecko ma zwykły pobyt, o ile to późniejsze orzeczenie, ten późniejszy dokument urzędowy lub to późniejsze porozumienie spełnia warunki niezbędne do jego uznania w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie lub wykonanie.
3. Można odmówić uznania lub wykonania dokumentu urzędowego lub porozumienia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, jeżeli dokument urzędowy został oficjalnie sporządzony lub zarejestrowany lub porozumienie zostało zarejestrowane, bez zapewnienia dziecku, które jest w stanie formułować swojej poglądy, możliwości wyrażenia swoich poglądów.

SEKCJA 5

Pozostałe przepisy

Artykuł 69

Zakaz badania jurysdykcji sądu państwa członkowskiego pochodzenia

Jurysdykcja sądu państwa członkowskiego pochodzenia orzeczenia nie może być badana. Badanie zgodności z porządkiem publicznym, o którym mowa w art. 38 lit. a) i art. 39 lit. a), nie może rozciągać się na przepisy o jurysdykcji przewidziane w art. 3–14.

Artykuł 70

Różnice w prawie mającym zastosowanie

Uznania orzeczenia w sprawach małżeńskich nie można odmówić z tego powodu, że zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym powołano się na uznanie, rozwód, separacja lub unieważnienie małżeństwa byłyby niedopuszczalne przy wzięciu za podstawę tego samego stanu faktycznego.

*Artykuł 71***Wyłączenie kontroli merytorycznej**

Orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim nie może być w żadnym wypadku przedmiotem kontroli merytorycznej.

*Artykuł 72***Środki zaskarżenia w niektórych państwach członkowskich**

Jeżeli orzeczenie zostało wydane w Irlandii, na Cyprze lub w Zjednoczonym Królestwie, każdy środek zaskarżenia dopuszczalny w państwie członkowskim pochodzenia uważa się za zwyczajny środek zaskarżenia do celów niniejszego rozdziału.

*Artykuł 73***Koszty**

Niniejszy rozdział ma także zastosowanie do ustalania kosztów postępowania wszczętego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz do wykonania postanowienia w sprawie takich kosztów.

*Artykuł 74***Zwolnienie od kosztów procesowych**

1. Powód lub wnioskodawca, który korzystał w państwie członkowskim pochodzenia z całkowitej lub częściowej pomocy prawnej lub ze zwolnienia od kosztów i opłat, ma prawo do korzystania w postępowaniach przewidzianych w art. 30 ust. 3, art. 40 i art. 59 z najkorzystniejszej pomocy prawnej lub ze zwolnienia od kosztów i opłat w najszerszym zakresie przewidzianymi w prawie państwa członkowskiego wykonania.

2. Powód lub wnioskodawca, który korzystał w państwie członkowskim pochodzenia ze zwolnienia z kosztów postępowania przed organem administracyjnym, o którym Komisja została poinformowana zgodnie z art. 103, ma prawo do korzystania we wszelkich postępowaniach przewidzianych w art. 30 ust. 3, art. 40 i 59, z pomocy prawnej zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W tym celu strona ta przedstawia zaświadczenie wystawione przez właściwy organ w państwie członkowskim pochodzenia, w którym stwierdza się, że spełnia ona wymogi finansowe niezbędne do uzyskania całkowitej lub częściowej pomocy prawnej lub do zwolnienia z kosztów lub opłat.

*Artykuł 75***Kaucja na zabezpieczenie kosztów procesu lub depozyt**

Na stronę, która w jednym państwie członkowskim wnosi o wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, nie można z tego powodu, że jest cudzoziemcem lub że nie ma w państwie członkowskim wykonania zwykłego pobytu, nałożyć obowiązku złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu lub depozytu niezależnie od ich nazwy.

ROZDZIAŁ V

WSPÓLPRACA W SPRAWACH DOTYCZĄCYCH ODPOWIEDZIALNOŚCI RODZICIELSKIEJ*Artykuł 76***Wyznaczanie organów centralnych**

Każde państwo członkowskie wyznacza jeden lub większą liczbę organów centralnych, które pomagają w stosowaniu niniejszego rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, oraz określa właściwość miejscową i rzeczową każdego z nich. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło więcej niż jeden organ centralny, należy z zasady kontaktować się bezpośrednio z odpowiednim właściwym organem centralnym. Jeżeli skontaktowano się z organem centralnym, który nie ma jurysdykcji, przekazuje on otrzymaną informację do organu centralnego mającego jurysdykcję i odpowiednio powiadamia o tym nadawcę.

*Artykuł 77***Zadania ogólne organów centralnych**

1. Organy centralne przekazują informacje o krajowych przepisach, procedurach i usługach dostępnych w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz stosują środki, które uważają za odpowiednie w celu poprawy stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Organy centralne współpracują ze sobą i wspierają współpracę między właściwymi organami w swoich państwach członkowskich, aby osiągnąć cele niniejszego rozporządzenia.
3. Do celów ust. 1 i 2 można wykorzystywać europejską sieć sądową w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 78

Wnioski składane za pośrednictwem organów centralnych

1. Organy centralne, na wniosek organu centralnego innego państwa członkowskiego, współpracują w poszczególnych sprawach, aby osiągnąć cele niniejszego rozporządzenia.
2. Z wnioskami na podstawie niniejszego rozdziału może występować sąd lub właściwy organ. Z wnioskami na podstawie art. 79 lit. c) i g) oraz art. 80 ust. 1 lit. c) mogą również występować podmioty odpowiedzialności rodzicielskiej.
3. Z wyjątkiem przypadków niecierpiących zwłoki i bez uszczerbku dla art. 86, wnioski na podstawie niniejszego rozdziału wnosi się do organu centralnego państwa członkowskiego, w którym znajduje się składający wniosek sąd lub właściwy organ lub w którym powód lub wnioskodawca ma zwykły pobyt.
4. Niniejszy artykuł nie uniemożliwia organom centralnym ani właściwym organom zawierania lub dalszego stosowania istniejących porozumień lub ustaleń z organami centralnymi lub właściwymi organami innego państwa członkowskiego lub innych państw członkowskich, które to porozumienia lub ustalenia pozwalają na bezpośrednie kontakty w ich wzajemnych stosunkach.
5. Niniejszy rozdział nie uniemożliwia podmiotom odpowiedzialności rodzicielskiej bezpośredniego występowania do sądów innego państwa członkowskiego.
6. Artykuł 79 ani art. 80 nie nakładają na organ centralny obowiązku wykonywania uprawnień, które na mocy prawa państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, mogą być wykonywane wyłącznie przez organy sądowe.

Artykuł 79

Zadania szczegółowe organów centralnych, do których skierowano wniosek

Organy centralne, do których skierowano wniosek, podejmują – bezpośrednio lub za pośrednictwem sądów, właściwych organów lub innych jednostek – wszelkie odpowiednie czynności, aby:

- a) zapewniać – zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową – pomoc w ustaleniu miejsca pobytu dziecka, jeżeli istnieją przesłanki wskazujące, że dziecko może znajdować się na terytorium państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, a informacja ta jest niezbędna, aby zrealizować pozew lub wniosek na podstawie niniejszego rozporządzenia;
- b) zbierać i wymieniać informacje istotne dla procedur w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – na podstawie art. 80;
- c) zapewniać informacje i pomoc podmiotom odpowiedzialności rodzicielskiej, które na terytorium organu centralnego, do którego skierowano wniosek, wnoszą o uznanie i wykonanie orzeczeń, w szczególności dotyczących prawa do osobistej styczności z dzieckiem i powrotu dziecka, w tym, w razie konieczności, informacje na temat tego, jak uzyskać pomoc prawną;
- d) ułatwiać kontakty między sądami, właściwymi organami i innymi zaangażowanymi jednostkami, w szczególności w celu stosowania art. 81;
- e) ułatwiać, w razie konieczności, kontakty między sądami, w szczególności do celów stosowania art. 12, 13, 15 i 20;
- f) zapewniać takie informacje i pomoc, które są potrzebne sądom i właściwym organom w celu stosowania art. 82; oraz
- g) ułatwiać zawieranie porozumień między podmiotami odpowiedzialności rodzicielskiej poprzez mediację lub inne alternatywne metody rozwiązywania sporów oraz ułatwiać współpracę transgraniczną w tym celu.

Artykuł 80

Współpraca przy zbieraniu i wymianie informacji istotnych dla procedur w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej

1. Bezpośrednio lub za pośrednictwem sądów, właściwych organów lub innych jednostek, na uzasadniony wniosek, organ centralny państwa członkowskiego, w którym dziecko ma lub miało zwykły pobyt lub w którym dziecko się znajdowało lub znajduje:

a) przekazuje, o ile jest dostępne, lub sporządza i przekazuje sprawozdanie dotyczące:

(i) sytuacji dziecka;

(ii) wszelkich toczących się procedur w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej w stosunku do dziecka; lub

(iii) wydanych orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej w stosunku do dziecka;

b) zapewnia wszelkie inne informacje istotne dla procedur w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej w państwie członkowskim, które skierowało wniosek, w szczególności informacje na temat sytuacji rodzica, krewnego lub innej osoby, która mogłaby być odpowiednia do sprawowania opieki nad dzieckiem, jeśli wymaga tego sytuacja dziecka; lub

c) może zwrócić się do sądu lub właściwego organu w swoim państwie członkowskim z wnioskiem o zbadanie konieczności zastosowania środków służących ochronie osoby lub majątku dziecka.

2. W każdym przypadku, gdy dziecko jest narażone na poważne zagrożenie, sąd lub właściwy organ, który rozważa zastosowanie środków służących ochronie dziecka lub który zastosował takie środki, o ile jest świadomy tego, że miejsce pobytu dziecka zostało przeniesione do innego państwa członkowskiego lub że dziecko znajduje się w innym państwie członkowskim, informuje sądy lub właściwe organy tego innego państwa członkowskiego o istniejącym zagrożeniu oraz o już przyjętych lub rozważanych środkach. Informacje te można przekazać bezpośrednio lub za pośrednictwem organów centralnych.

3. Do wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz do wszelkich dodatkowych dokumentów dołącza się ich tłumaczenie na język urzędowy państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, lub jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych miejsca, w którym wniosek ma zostać zrealizowany, lub na dowolny inny język, który państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, wyraźnie dopuszcza. Państwa członkowskie informują Komisję, zgodnie z art. 103, o językach, które dopuszczają.

4. Informacje, o których mowa w ust. 1, przekazuje się organowi centralnemu, który skierował wniosek, najpóźniej w terminie trzech miesięcy od otrzymania wniosku, chyba że nie jest to możliwe na skutek wyjątkowych okoliczności.

Artykuł 81

Wykonanie orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej w innym państwie członkowskim

1. Sąd państwa członkowskiego może wystąpić do sądów lub właściwych organów innego państwa członkowskiego z wnioskiem o udzielenie pomocy w wykonaniu orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wydanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w szczególności w zapewnieniu skutecznego wykonywania prawa do osobistej styczności z dzieckiem.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, oraz do wszelkich załączonych do niego dokumentów dołącza się ich tłumaczenie na język urzędowy państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, lub jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych miejsca, w którym wniosek ma zostać zrealizowany, lub na dowolny inny język, który państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, wyraźnie dopuszcza. Państwa członkowskie informują Komisję, zgodnie z art. 103, o językach, które dopuszczają.

Artykuł 82

Umieszczenie dziecka w innym państwie członkowskim

1. Jeżeli sąd lub właściwy organ rozważa umieszczenie dziecka w innym państwie członkowskim, najpierw uzyskuje zgodę właściwego organu w tym innym państwie członkowskim. W tym celu organ centralny państwa członkowskiego, które kieruje wniosek, przekazuje do organu centralnego państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek i w którym dziecko ma zostać umieszczone, wniosek o wyrażenie zgody, obejmujący sprawozdanie na temat dziecka wraz z podaniem powodów, dla których proponuje się umieszczenie dziecka lub objęcie go opieką, informacje o wszelkich rozważanych środkach finansowania i wszelkie inne informacje, które uzna za istotne, takie jak przewidywany czas trwania umieszczenia.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania, jeżeli dziecko ma zostać umieszczone u jednego z rodziców.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że ich zgoda przewidziana w ust. 1 nie jest wymagana nie tylko w odniesieniu do rodziców, ale również w przypadku umieszczenia dziecka na ich własnym terytorium u określonych kategorii bliskich krewnych. O kategoriach tych zostanie poinformowana Komisja zgodnie z art. 103.

3. Organ centralny innego państwa członkowskiego może poinformować sąd lub właściwy organ, który rozważa możliwość umieszczenia dziecka, o bliskim związku dziecka z tym państwem członkowskim. Nie wpływa to na prawo krajowe i procedurę krajową państwa członkowskiego rozważającego możliwość umieszczenia dziecka.

4. Do wniosku oraz do wszelkich dodatkowych dokumentów, o których mowa w ust. 1, dołącza się tłumaczenie na język urzędowy państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, lub jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych miejsca, w którym wniosek ma zostać zrealizowany, lub na dowolny inny język, który państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, wyraźnie dopuszcza. Państwa członkowskie informują Komisję, zgodnie z art. 103, o językach, które dopuszczają.

5. Umieszczenie, o którym mowa w ust. 1, zostaje wyłącznie zarządzane lub zorganizowane przez kierujące wniosek państwo członkowskie po tym, jak właściwy organ państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, wyrazi zgodę na takie umieszczenie.

6. Orzeczenie udzielające zgody lub odmawiające udzielenia zgody przekazuje się organowi centralnemu, który skierował wniosek, najpóźniej w terminie trzech miesięcy od otrzymania wniosku, chyba że nie jest to możliwe na skutek wyjątkowych okoliczności.

7. Do procedury w sprawie uzyskania zgody stosuje się przepisy prawa krajowego państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek.

8. Niniejszy artykuł nie uniemożliwia organom centralnym ani właściwym organom zawierania lub dalszego stosowania istniejących porozumień lub ustaleń z organami centralnymi lub właściwymi organami innego państwa członkowskiego lub innych państw członkowskich, które to porozumienia lub ustalenia ułatwiają w ramach ich wzajemnych stosunków procedurę konsultacji w celu uzyskania zgody.

Artykuł 83

Koszty dotyczące organów centralnych

1. Pomoc udzielana przez organy centralne zgodnie z niniejszym rozporządzeniem jest nieodpłatna.
2. Każdy organ centralny ponosi swoje własne koszty związane ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 84

Posiedzenia organów centralnych

1. W celu ułatwienia stosowania niniejszego rozporządzenia organy centralne zbierają się regularnie na posiedzeniach.
2. Posiedzenia organów centralnych zwoływane są, w szczególności, przez Komisję w ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych zgodnie z decyzją 2001/470/WE.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 85

Zakres stosowania

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do rozpatrywania wniosków i pozwów na podstawie rozdziałów III–V.

Artykuł 86

Współpraca i wymiana informacji między sądami

1. Do celów niniejszego rozporządzenia sądy mogą współpracować i wymieniać informacje bezpośrednio między sobą lub zwracać się bezpośrednio do siebie o udzielenie informacji, pod warunkiem że przy tego rodzaju wymianie informacji przestrzega się praw procesowych każdej ze stron postępowania i poufności informacji.
2. Współpracę, o której mowa w ust. 1, można prowadzić w dowolny sposób, który sąd uzna za odpowiedni. Współpraca ta może w szczególności dotyczyć:
 - a) przekazywania informacji do celów art. 12 i 13;
 - b) informacji zgodnie z art. 15;
 - c) informacji na temat toczących się postępowań – do celów art. 20;
 - d) przekazywania informacji do celów rozdziałów III–V.

Artykuł 87

Zbieranie i przekazywanie informacji

1. Organ centralny, do którego skierowano wniosek, przekazuje pozew, wniosek lub zawarte w nich informacje w sprawach dotyczących, w stosownych przypadkach, odpowiedzialności rodzicielskiej lub uprowadzenia dziecka za granicę, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem sądowi, właściwemu organowi w swoim państwie członkowskim lub jakimkolwiek podmiotowi pośredniczącemu zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową.
2. Podmiot pośredniczący, sąd lub właściwy organ, któremu przekazano na podstawie niniejszego rozporządzenia informacje, o których mowa w ust. 1, może korzystać z tych informacji wyłącznie do celów niniejszego rozporządzenia.
3. Podmiot pośredniczący, sąd lub właściwy organ, który – w państwie, do którego skierowano wniosek – posiada informacje wymagane do realizacji wniosku lub pozwu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub który jest uprawniony do zbierania takich informacji, przekazuje te informacje organowi centralnemu, do którego skierowano wniosek, na jego żądanie, w przypadkach gdy organ centralny, do którego skierowano wniosek, nie ma do tych informacji bezpośredniego dostępu.
4. W razie potrzeby organ centralny, do którego skierowano wniosek, przekazuje zgodnie z prawem krajowym i procedurą krajową informacje uzyskane na podstawie niniejszego artykułu organowi centralnemu, który skierował wniosek.

Artykuł 88

Powiadamianie osoby, której dane dotyczą

Jeżeli istnieje ryzyko, że przewidziany w art. 14 ust. 1–4 rozporządzenia (UE) 2016/679 obowiązek powiadomienia osoby, której dane dotyczą, może narazić na szwank skuteczną realizację, na podstawie niniejszego rozporządzenia, wniosku lub pozwu, w związku z którym przekazano informacje, obowiązek ten można odroczyć do czasu zrealizowania wniosku lub pozwu.

Artykuł 89

Nieujawnianie informacji

1. Organ centralny, sąd lub właściwy organ nie może ujawniać ani potwierdzać informacji zebranych lub przekazanych do celów rozdziałów III–VI, jeżeli ustalą, że ujawnienie lub potwierdzenie mogłoby zagrozić zdrowiu, bezpieczeństwu lub wolności dziecka lub innej osoby.

2. Takie ustalenie, dokonane w jednym z państw członkowskich, jest brane pod uwagę przez organy centralne, sądy i właściwe organy pozostałych państw członkowskich, w szczególności w sprawach dotyczących przemocy domowej.
3. Niniejszy artykuł nie uniemożliwia organom centralnym, sądom i właściwym organom zbierania informacji ani ich przekazywania przez nie ani pomiędzy nimi, pod warunkiem że jest to niezbędne do wykonywania obowiązków zgodnie z rozdziałami III–VI.

Artykuł 90

Legalizacja lub inne podobne formalności

W kontekście niniejszego rozporządzenia nie są wymagane legalizacja ani inne podobne formalności.

Artykuł 91

Języki

1. Bez uszczerbku dla art. 55 ust. 2 lit. a), jeżeli na podstawie niniejszego rozporządzenia wymaga się tłumaczenia lub transliteracji, takie tłumaczenie lub taką transliterację sporządza się na język urzędowy zainteresowanego państwa członkowskiego lub, jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych postępowania sądowego miejsca, w którym powołano się na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim lub wystąpiono z wnioskiem lub pozwem, zgodnie z przepisami prawa tego państwa członkowskiego.
2. Tłumaczenie lub transliterację przetłumaczalnej treści pół tekstu dowolnego zaświadczeń, o których mowa w art. 29, 36, 47, 49 i 66, można sporządzić na jakikolwiek inny język urzędowy lub jakiegokolwiek inne języki urzędowe instytucji Unii Europejskiej, które to języki zainteresowane państwo członkowskie dopuszcza, o czym poinformowało zgodnie z art. 103.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o języku lub językach urzędowych instytucji Unii Europejskiej, innych niż własne języki urzędowe, które mogą dopuścić w kontaktach z organami centralnymi.
4. Każde tłumaczenie wymagane do celów rozdziałów III i IV sporządza osoba uprawniona do wykonywania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.

ROZDZIAŁ VII

AKTY DELEGOWANE

Artykuł 92

Zmiany załączników

Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 93 aktów delegowanych dotyczących zmiany załączników I–IX w celu aktualizacji tych załączników lub wprowadzenia do nich zmian technicznych.

Artykuł 93

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 92, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 22 lipca 2019 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 92, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 92 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Rada nie wyraziła sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, Rada poinformowała Komisję, że nie wniesie sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Rady.
7. Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktów delegowanych, o zgłoszonych sprzeciwach lub o odwołaniu przez Radę przekazanych uprawnień.

ROZDZIAŁ VIII

STOSUNEK DO INNYCH REGULACJI PRAWNYCH

Artykuł 94

Stosunek do innych regulacji prawnych

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 niniejszego artykułu oraz art. 95–100 niniejsze rozporządzenie zastępuje dla państw członkowskich konwencje istniejące w chwili wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 2201/2003, zawarte między dwoma lub większą liczbą państw członkowskich i dotyczące spraw uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Finlandia i Szwecja miały możliwość złożenia oświadczenia – zgodnie z art. 59 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 i z zastrzeżeniem warunków określonych w lit. b) i c) tego przepisu – że w ich wzajemnych stosunkach, w całości lub w części, w miejsce przepisów niniejszego rozporządzenia będzie miała zastosowanie Konwencja z dnia 6 lutego 1931 r. między Danią, Finlandią, Islandią, Norwegią i Szwecją zawierająca postanowienia z zakresu prawa międzynarodowego prywatnego dotyczące małżeństwa, adopcji i opieki wraz z Protokołem końcowym. Ich odpowiednie oświadczenia zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jako załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2201/2003. Wymienione państwa członkowskie mogą w każdej chwili wycofać swoje oświadczenia, w całości lub w części.
3. Zasady jurysdykcji w przyszłych umowach, które zostaną zawarte między państwami członkowskimi, o których mowa w ust. 2, dotyczących spraw uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu, powinny być zgodne z przepisami jurysdykcyjnymi określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
4. Przestrzegana jest zasada niedyskryminacji obywateli Unii ze względu na przynależność państwową.
5. Orzeczenia wydane w którymkolwiek z państw nordyckich, które złożyły oświadczenie przewidziane w ust. 2, w oparciu o podstawę jurysdykcji odpowiadającą jednej z podstaw jurysdykcji określonych w rozdziale II, są uznawane i wykonywane w innych państwach członkowskich zgodnie z przepisami określonymi w rozdziale IV sekcja 1.
6. Państwa członkowskie przekazują Komisji:
 - a) kopie umów oraz jednolitych ustaw wykonawczych do tych umów, o których mowa w ust. 3;
 - b) każde wypowiedzenie lub zmianę umów lub jednolitych ustaw, o których mowa w ust. 2 i 3.

Takie informacje publikowane są w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 95

Stosunek do określonych konwencji wielostronnych

W stosunkach między państwami członkowskimi niniejsze rozporządzenie ma pierwszeństwo przed poniższymi konwencjami w zakresie, w jakim dotyczą one spraw uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu:

- a) Konwencją haską z dnia 5 października 1961 r. o właściwości organów i prawie właściwym w zakresie ochrony małoletnich;

- b) Konwencją luksemburską z dnia 8 września 1967 r. o uznawaniu orzeczeń w sprawach małżeńskich;
- c) Konwencją haską z dnia 1 czerwca 1970 r. o uznawaniu rozwodów i separacji;
- d) Europejską konwencją z dnia 20 maja 1980 r. o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń dotyczących pieczy nad dzieckiem oraz o przywracaniu pieczy nad dzieckiem.

Artykuł 96

Stosunek do Konwencji haskiej z 1980 r.

W przypadku gdy dziecko zostało bezprawnie uprowadzone do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem, lub jest bezprawnie zatrzymywane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym zatrzymaniem, stosuje się nadal przepisy konwencji haskiej z 1980 r. uzupełnione przepisami rozdziału III i VI niniejszego rozporządzenia. Jeżeli orzeczenie zarządzające powrót dziecka na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., które wydano w jednym z państw członkowskich, musi zostać uznane i wykonane w innym państwie członkowskim w wyniku dalszego bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymywania dziecka, zastosowanie ma rozdział IV.

Artykuł 97

Stosunek do Konwencji haskiej z 1996 r.

1. W stosunku do konwencji haskiej z 1996 r. niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie:
 - a) z zastrzeżeniem ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli dane dziecko ma zwykły pobyt na terytorium państwa członkowskiego;
 - b) w kwestiach uznawania i wykonywania orzeczeń, które zostały wydane przez sąd jednego państwa członkowskiego, na terytorium innego państwa członkowskiego, nawet jeśli dane dziecko ma zwykły pobyt na terytorium państwa, które jest stroną wymienionej konwencji i w którym niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1,
 - a) w przypadku gdy strony zgodziły się na jurysdykcję sądu państwa-strony konwencji haskiej z 1996 r., w którym niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania, stosuje się art. 10 tej konwencji;
 - b) w odniesieniu do przekazania jurysdykcji między sądem państwa członkowskiego a sądem państwa-strony konwencji haskiej z 1996 r., w którym niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania, stosuje się art. 8 i 9 tej konwencji;
 - c) w przypadku gdy przed sądem państwa-strony konwencji haskiej z 1996 r., w którym niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania, toczy się postępowanie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej w momencie, gdy przed sądem państwa członkowskiego wszczęto postępowanie dotyczące tego samego dziecka i tej samej podstawy roszczenia, stosuje się art. 13 tej konwencji.

Artykuł 98

Zakres skuteczności

1. Umowy i konwencje, o których mowa w art. 94–97, pozostają w mocy w odniesieniu do spraw, których nie reguluje niniejsze rozporządzenie.
2. Konwencje, o których mowa w art. 95–97 niniejszego rozporządzenia, w szczególności konwencje haskie z 1980 r. i z 1996 r., pozostają w mocy między państwami członkowskimi, które są ich stronami, zgodnie z art. 95–97 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 99

Traktaty ze Stolicą Apostolską

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie bez uszczerbku dla traktatu międzynarodowego (konkordatu) między Stolicą Apostolską a Portugalią, podpisanego w Watykanie w dniu 18 maja 2004 r.

2. Orzeczenie o nieważności małżeństwa wydane zgodnie z traktatem, o którym mowa w ust. 1, uznawane jest w państwach członkowskich na warunkach określonych w rozdziale IV sekcja 1 podsekcja 1.
3. Przepisy ust. 1 i 2 mają również zastosowanie do następujących traktatów międzynarodowych ze Stolicą Apostolską:
 - a) „Concordato lateranense” z dnia 11 lutego 1929 r. między Włochami a Stolicą Apostolską, zmienionego porozumieniem wraz z protokołem dodatkowym podpisanym w Rzymie w dniu 18 lutego 1984 r.;
 - b) Porozumienia z dnia 3 stycznia 1979 r. między Stolicą Apostolską a Hiszpanią dotyczącego spraw prawnych;
 - c) Umowy między Stolicą Apostolską a Maltą z dnia 3 lutego 1993 r. w sprawie uznawania cywilnych skutków wynikających z małżeństw kanonicznych i z orzeczeń kościelnych władz i sądów dotyczących takich małżeństw, wraz z Protokołem w sprawie stosowania z tego samego dnia oraz z trzecim Protokołem dodatkowym z dnia 27 stycznia 2014 r.
4. Uznawanie orzeczeń przewidzianych w ust. 2 może w Hiszpanii, we Włoszech i na Malcie podlegać tym samym procedurom i tym samym kontrolom, jakie mają zastosowanie w odniesieniu do orzeczeń sądów kościelnych wydawanych zgodnie z traktatami międzynarodowymi zawartymi ze Stolicą Apostolską, o których mowa w ust. 3.
5. Państwa członkowskie przekazują Komisji:
 - a) kopie traktatów, o których mowa w ust. 1 i 3;
 - b) każde wypowiedzenie lub zmianę tych traktatów.

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 100

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do postępowań wszczętych, dokumentów urzędowych formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych i porozumień zarejestrowanych nie wcześniej niż dnia 1 sierpnia 2022 r.
2. Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 stosuje się nadal do orzeczeń wydanych w postępowaniach wszczętych, dokumentów urzędowych formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych oraz porozumień, które stały się wykonalne w państwie członkowskim, w którym zostały one zawarte przed dniem 1 sierpnia 2022 r., i które wchodzą w zakres stosowania tego rozporządzenia.

Artykuł 101

Monitorowanie i ocena

1. Do dnia 2 sierpnia 2032 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z oceny ex post niniejszego rozporządzenia, sporządzone z wykorzystaniem informacji dostarczonych przez państwa członkowskie. Do sprawozdania dołącza się w razie potrzeby wniosek ustawodawczy.
2. Z dniem 2 sierpnia 2025 r. państwa członkowskie przekazują Komisji, na jej wniosek, o ile nimi dysponują, informacje mające znaczenie dla oceny działania i stosowania niniejszego rozporządzenia, które dotyczą:
 - a) liczby orzeczeń w sprawach małżeńskich lub w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, w których podstawę jurysdykcji stanowiły przesłanki określone w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) w odniesieniu do wniosków o wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1 – liczby przypadków, w których wykonanie orzeczenia nie nastąpiło w terminie sześciu tygodni od momentu wszczęcia postępowania w sprawie wykonania orzeczenia;

- c) liczby wniosków o odmowę uznania orzeczenia na podstawie art. 40 oraz liczby przypadków, w których wydano odmowę uznania orzeczenia;
- d) liczby wniosków o odmowę wykonania orzeczenia na podstawie art. 58 oraz liczby przypadków, w których wydano odmowę wykonania orzeczenia;
- e) liczbę środków zaskarżenia wniesionych odpowiednio na podstawie art. 61 i 62.

Artykuł 102

Państwa członkowskie o dwóch systemach prawnych lub większej ich liczbie

W stosunku do państwa członkowskiego, w którym dwa lub więcej systemów prawnych lub zbiorów przepisów dotyczących spraw uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu mają zastosowanie na obszarze różnych jednostek terytorialnych:

- a) każde odniesienie do zwykłego pobytu w tym państwie członkowskim dotyczy zwykłego pobytu w jednostce terytorialnej;
- b) każde odniesienie do przynależności państwowej dotyczy jednostki terytorialnej określonej przez prawo tego państwa członkowskiego;
- c) każde odniesienie do organu państwa członkowskiego dotyczy organu jednostki terytorialnej w ramach danego państwa członkowskiego;
- d) każde odniesienie do przepisów wezwanego państwa członkowskiego dotyczy przepisów jednostki terytorialnej, w której odwołuje się do jurysdykcji, uznania lub wykonania.

Artykuł 103

Informacje przekazywane Komisji

1. Państwa członkowskie podają Komisji, co następuje:
 - a) organy, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2) i 3) oraz art. 74 ust. 2;
 - b) sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 oraz art. 66, oraz sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o czym mowa w art. 37 ust. 1, art. 48 ust. 1, 49 i art. 66 ust. 3 w związku z art. 37 ust. 1;
 - c) sądy, o których mowa w art. 30 ust. 3, art. 52, art. 40 ust. 1, art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62 a także organy i sądy, o których mowa w art. 61 ust. 2;
 - d) organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52;
 - e) środki zaskarżenia, o których mowa w art. 44/47r i 62;
 - f) nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych zgodnie z art. 76 oraz sposoby kontaktowania się z nimi;
 - g) kategorie bliskich krewnych, o których mowa w art. 82 ust. 2, w stosownych przypadkach;
 - h) języki dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, zgodnie z art. 91 ust. 2;
 - i) języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń na podstawie art. 80 ust. 3, art. 81 ust. 2, art. 82 ust. 4 i art. 91 ust. 3.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje, o których mowa w ust. 1, do dnia 23 kwietnia 2021 r.
3. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich zmianach dotyczących informacji, o których mowa w ust. 1.
4. Informacje, o których mowa w ust. 1, są podawane przez Komisję do publicznej wiadomości za pomocą odpowiednich środków, w tym za pośrednictwem europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”.

Artykuł 104

Uchylenie

1. Z zastrzeżeniem rt.. 100 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 traci moc z dniem 1 sierpnia 2022 r.
2. Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku X.

Artykuł 105

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2022 r., z wyjątkiem art. 92, 93 i 103, które stosuje się od dnia 22 lipca 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2019 r.

W imieniu Rady

A. ANTON

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZAŚWIADCZENIE WYDAWANE PRZEZ SĄD W NASTĘPSTWIE ORZECZENIA ODMAWIAJĄCEGO ZARZĄDZENIA POWROTU DZIECKA DO INNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO NA PODSTAWIE WYŁĄCZNIE ART. 13 AKAPIT PIERWSZY LIT. B) LUB ART. 13 AKAPIT DRUGI KONWENCJI HASKIEJ Z 1980 R., LUB OBU TYCH POSTANOWIEŃ ⁽¹⁾

(art. 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 ⁽²⁾)

Informacje skierowane do osób otrzymujących niniejsze zaświadczenie do celów art. 29 ust. 5 rozporządzenia

Jeżeli w dniu wydania orzeczenia wskazanego w pkt 3 odmawiającego zarządzenia powrotu dziecka postępowanie co do istoty dotyczące pieczy nad dzieckiem jeszcze nie zawisło w państwie członkowskim, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, mają Państwo możliwość zwrócenia się do sądu w tym państwie członkowskim z wnioskiem co do istoty dotyczącym pieczy nad dzieckiem zgodnie z art. 29 ust. 5 rozporządzenia.

Jeżeli w terminie trzech miesięcy od powiadomienia o orzeczeniu odmawiającym zarządzenia powrotu dziecka zostanie wszczęte przed sądem postępowanie, każde orzeczenie wydane w wyniku tego postępowania dotyczące co do istoty pieczy nad dzieckiem i przewidujące powrót dziecka do tego państwa członkowskiego będzie wykonalne w każdym innym państwie członkowskim zgodnie z art. 29 ust. 6 rozporządzenia – pod warunkiem że w odniesieniu do tego orzeczenia wydano zaświadczenie zgodnie z art. 47 – bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania i bez możliwości sprzeciwienia się uznaniu tego orzeczenia, jeżeli – i w zakresie, w jakim – nie stwierdzi się niemożności pogodzenia tego orzeczenia z orzeczeniem, o którym mowa w art. 50 rozporządzenia. Jeżeli postępowanie przed sądem zostanie wszczęte po upływie terminu trzech miesięcy lub jeżeli nie są spełnione warunki wydania zaświadczenia zgodnie z art. 47 rozporządzenia, wydane następnie orzeczenie dotyczące co do istoty pieczy nad dzieckiem będzie uznawane i wykonywane w innych państwach członkowskich zgodnie z rozdziałem IV sekcja 1 rozporządzenia.

Strona zwracająca się z wnioskiem do sądu państwa członkowskiego, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, przedkłada temu sądowi następujące dokumenty:

- a) odpis orzeczenia odmawiającego zarządzenia powrotu dziecka;
- b) niniejsze zaświadczenie; oraz
- c) w stosownych przypadkach, zapis, streszczenie lub protokół rozprawy zgodnie ze wskazaniem w pkt 4.1.

Informacje skierowane do sądu otrzymującego niniejsze zaświadczenie do celów art. 29 ust. 3 rozporządzenia ⁽³⁾

Niniejsze zaświadczenie wydano, ponieważ dziecko (dzieci) wskazane w pkt 5 zostało (zostały) bezprawnie uprowadzone do państwa członkowskiego sądu wydającego niniejsze zaświadczenie lub bezprawnie zatrzymane w tym państwie. Postępowanie w sprawie powrotu dziecka (dzieci) na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. wszczęto, ponieważ osoba wskazana w pkt 6.1. twierdziła, że uprowadzenie lub zatrzymanie dziecka (dzieci) naruszało pieczę nad dzieckiem i w czasie uprowadzenia lub zatrzymania piecza nad dzieckiem była, wspólnie lub samodzielnie, faktycznie wykonywana lub byłaby wykonywana, gdyby uprowadzenie lub zatrzymanie nie nastąpiło, zgodnie z konwencją haską z 1980 r. Niniejszy sąd odmówił zarządzenia powrotu dziecka lub dzieci, których dotyczy postępowanie, na podstawie wyłącznie art. 13 akapit pierwszy lit. b) lub art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r., lub obu tych postanowień.

W przypadku gdy postępowanie co do istoty dotyczące pieczy nad dzieckiem zawisło już w państwie członkowskim, w którym dziecko miało zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, w chwili gdy niniejszy sąd wydał orzeczenie wskazane w pkt 3 poniżej odmawiające zarządzenia powrotu dziecka na podstawie wyłącznie art. 13 akapit pierwszy lit. b) lub art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r., lub obu tych postanowień, art. 29 ust. 3 rozporządzenia przewiduje, że niniejszy sąd – jeżeli wie o tym postępowaniu – przekazuje, w terminie jednego miesiąca od daty swojego orzeczenia, sądowi, przed którym wszczęto postępowanie co do istoty dotyczące pieczy nad dzieckiem – bezpośrednio lub za pośrednictwem organów centralnych – następujące dokumenty:

⁽¹⁾ Konwencja haska z dnia 25 października 1980 r. dotycząca cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwana dalej „konwencją haską z 1980 r.”).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. L 178 z 2.7.2019, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem”).

⁽³⁾ W przypadku gdy strona wszczynająca postępowanie co do istoty dotyczące pieczy nad dzieckiem zgodnie z art. 29 ust. 5 rozporządzenia w państwie członkowskim, w którym dziecko (dzieci) miało (miały) zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem, po tym jak sąd ten wydał orzeczenie wskazane w pkt 3 poniżej – zob. sekcja „Informacje skierowane do osób otrzymujących niniejsze zaświadczenie do celów art. 29 ust. 5 rozporządzenia”.

- a) odpis swojego orzeczenia odmawiającego zarządzenia powrotu dziecka;
- b) niniejsze zaświadczenie; oraz
- c) w stosownych przypadkach, zapis, streszczenie lub protokół rozprawy zgodnie ze wskazaniem w pkt 4.1. oraz wszelkie inne dokumenty, które niniejszy sąd uzna za istotne, zgodnie ze wskazaniem w pkt 4.2.

Sąd, przed którym wszczęto postępowanie co do istoty dotyczące pieczy nad dzieckiem, może w razie konieczności żądać przedstawienia przez stronę, zgodnie z art. 91 rozporządzenia, tłumaczenia lub transliteracji orzeczenia i wszelkich innych dokumentów załączonych do niniejszego zaświadczenia (art. 29 ust. 4 rozporządzenia).

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA, W KTÓRYM WYDANO ORZECZENIE ODMAWIAJĄCE ZARZĄDZENIA POWROTU DZIECKA (DZIECI)*⁽⁴⁾

☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

2. SĄD, KTÓRY WYDAŁ ORZECZENIE I KTÓRY WYDAJE NINIEJSZE ZAŚWIADCZENIE*

2.1. Oznaczenie sądu*

2.2. Adres*

2.3. Tel./faks/e-mail*

3. ORZECZENIE*

3.1. Data (dd/mm/rrrr)*

3.2. Sygnatura akt*

4. DODATKOWE DOKUMENTY (KTÓRE MOŻNA UDOSTĘPNIĆ STRONOM)*

4.1. Zapis, streszczenie lub protokół rozprawy*

4.1.1. Tak

4.1.2. Nie

4.2. Wszelkie inne dokumenty, które sąd uzna za istotne⁽⁵⁾

4.2.1. Tak (należy wskazać, jakie)

4.2.2. Nie

⁽⁴⁾ Pola obowiązkowe oznaczono (*).

⁽⁵⁾ Wypełnia się wyłącznie do celów art. 29 ust. 3 tego rozporządzenia.

5. DZIECKO (DZIECI) ⁽⁶⁾ OBJĘTE ODMOWĄ POWROTU ZGODNIE Z ORZECZENIEM*
- 5.1. Dziecko 1*
- 5.1.1. Nazwisko (nazwiska)*
- 5.1.2. Imię (imiona)*
- 5.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*
- 5.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.2. Dziecko 2
- 5.2.1. Nazwisko (nazwiska)
- 5.2.2. Imię (imiona)
- 5.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 5.2.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.3. Dziecko 3
- 5.3.1. Nazwisko (nazwiska)
- 5.3.2. Imię (imiona)
- 5.3.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 5.3.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.3.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
6. OSOBY ⁽⁷⁾, KTÓRYCH DOTYCZY POSTĘPOWANIE W SPRAWIE POWROTU DZIECKA*
- 6.1. Osoba, która wystąpiła o powrót dziecka (dzieci)*
- 6.1.1. Osoba fizyczna
- 6.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)
- 6.1.1.2. Imię (imiona)
- 6.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 6.1.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 6.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

⁽⁶⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽⁷⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch osób, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 6.1.1.6. Adres (jeśli znany)
- 6.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu.....
- 6.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
- 6.1.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka
- 6.1.2.1. Pełna nazwa
- 6.1.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 6.1.2.3. Adres (jeśli znany)
- 6.2. Pozwany*
- 6.2.1. Osoba fizyczna
- 6.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)
- 6.2.1.2. Imię (imiona)
- 6.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 6.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 6.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 6.2.1.6. Adres (jeśli znany)
- 6.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu.....
- 6.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
- 6.2.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka
- 6.2.2.1. Pełna nazwa
- 6.2.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 6.2.2.3. Adres (jeśli znany)
7. ORZECZENIE ODMAWIAJĄCE ZARZĄDZENIA POWROTU DZIECKA (DZIECI) ⁽⁸⁾ DO INNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO OPIERA SIĘ WYŁĄCZNIE NA JEDNYM Z NASTĘPUJĄCYCH POSTANOWIEŃ LUB NA OBU TYCH POSTANOWIENIACH*
- 7.1. Dziecko 1*
- 7.1.1. Art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r.
- 7.1.2. Art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r.
- 7.2. Dziecko 2
- 7.2.1. Art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r.
- 7.2.2. Art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r.
- 7.3. Dziecko 3
- 7.3.1. Art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r.

⁽⁸⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

7.3.2. Art. 13 akapit drugi konwencji haskiej z 1980 r.

8. W DNIU WYDANIA ORZECZENIA WSKAZANEGO W PKT 3 POSTĘPOWANIE CO DO ISTOTY DOTYCZĄCE PIECZY NAD DZIECKIEM ZAWISŁO JUŻ W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM, W KTÓRYM DZIECKO (DZIECI) MIAŁO (MIAŁY) ZWYKŁY POBYT BEZPOŚREDNIO PRZED BEZPRAWNYM UPROWADZENIEM LUB ZATRZYMANIEM*

8.1. Nie

8.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat

8.3. Tak

8.3.1. Sąd, przed którym wszczęto postępowanie co do istoty dotyczące pieczy nad dzieckiem

8.3.1.1. Oznaczenie sądu

8.3.1.2. Adres (jeśli znany)

8.3.1.3. Tel./faks/e-mail (jeśli znany)

8.3.2. Sygnatura akt (jeśli znana)

8.3.3. Strona 1 ⁽⁹⁾

8.3.3.1. Osoba fizyczna

8.3.3.1.1. Nazwisko (nazwiska)

8.3.3.1.2. Imię (imiona)

8.3.3.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

8.3.3.2.1. Pełna nazwa

8.3.4. Strona 2

8.3.4.1. Osoba fizyczna

8.3.4.1.1. Nazwisko (nazwiska)

8.3.4.1.2. Imię (imiona)

8.3.4.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

8.3.4.2.1. Pełna nazwa

8.3.5. Dziecko (dzieci) ⁽¹⁰⁾ wskazane w pkt 5:

8.3.5.1. Dziecko 1

8.3.5.2. Dziecko 2

8.3.5.3. Dziecko 3

⁽⁹⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹⁰⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

9. O ORZECZENIU ODMAWIAJĄCYM ZARZĄDZENIA POWROTU DZIECKA (DZIECI) POWIADOMIONO NASTĘPUJĄCE OSOBY*

9.1. Osoba 1 wskazana w pkt 6.1.*

9.1.1. Nie

9.1.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat

9.1.3. Tak

9.1.3.1. Data powiadomienia (dd/mm/rrrr)

9.1.3.2. Język(i) powiadomienia o orzeczeniu:

☐ BG	☐ ES	☐ CS	☐ DE	☐ ET	☐ EL	☐ EN	☐ FR
☐ GA	☐ HR	☐ IT	☐ LV	☐ LT	☐ HU	☐ MT	☐ NL
☐ PL	☐ PT	☐ RO	☐ SK	☐ SL	☐ FI	☐ SV	

9.2. Osoba 2 wskazana w pkt 6.2.*

9.2.1. Nie

9.2.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat

9.2.3. Tak

9.2.3.1. Data powiadomienia (dd/mm/rrrr)

9.2.3.2. Język(i) powiadomienia o orzeczeniu:

☐ BG	☐ ES	☐ CS	☐ DE	☐ ET	☐ EL	☐ EN	☐ FR
☐ GA	☐ HR	☐ IT	☐ LV	☐ LT	☐ HU	☐ MT	☐ NL
☐ PL	☐ PT	☐ RO	☐ SK	☐ SL	☐ FI	☐ SV	

10. DO CELÓW INFORMACYJNYCH: PODJĘTO ŚRODKI W CELU ZAPEWNIENIA KONTAKTU MIĘDZY DZIECKIEM (DZIEĆMI) A OSOBA, KTÓRA WYSTĄPIŁA O POWRÓT DZIECKA (DZIECI) ZGODNIE Z ART. 27 UST. 2 ROZPORZĄDZENIA*

10.1. Nie

10.2. Tak

10.2.1. W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy załączyć odpis lub streszczenie orzeczenia.

Jeśli dołączono dodatkowe karty, należy podać liczbę stron: ...

Sporządzono w ... dnia (dd/mm/rrrr)

Podpis i/lub pieczęć

ZAŁĄCZNIK II

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE ORZECZEŃ W SPRAWACH MAŁŻEŃSKICH

(art. 36 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 (1))

WAŻNE

Zaświadczenie dotyczące orzeczenia w sprawie rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa wydawane jest na wniosek strony przez sąd państwa członkowskiego pochodzenia, który to sąd wskazano Komisji zgodnie z art. 103 rozporządzenia.

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA* (2)

☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

2. SĄD WYDAJĄCY NINIEJSZE ZAŚWIADCZENIE*

2.1. Oznaczenie sądu*

2.2. Adres*

2.3. Tel./faks/e-mail*

3. SĄD, KTÓRY WYDAŁ ORZECZENIE (jeśli inny)

3.1. Oznaczenie sądu

3.2. Adres

4. ORZECZENIE*

4.1. Data (dd/mm/rrrr)*

4.2. Sygnatura akt*

4.3. Rodzaj orzeczenia*

4.3.1. o rozwodzie4.3.2. o unieważnieniu małżeństwa4.3.3. o separacji

(1) Rozporządzenie Rady (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. L 178 z 2.7.2019, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem”).

(2) Pola obowiązkowe oznaczono (*).

5. MAŁŻEŃSTWO*

5.1. Małżonkowie*

5.1.1.

5.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)*

5.1.1.2. Imię (imiona)*

5.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*

5.1.1.4. Miejsce urodzenia

5.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

5.1.1.6. Adres (jeśli znany)

5.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

5.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

5.1.2.

5.1.2.1. Nazwisko (nazwiska)*

5.1.2.2. Imię (imiona)*

5.1.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*

5.1.2.4. Miejsce urodzenia

5.1.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

5.1.2.6. Adres (jeśli znany)

5.1.2.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

5.1.2.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

5.2. Data, kraj i miejsce zawarcia małżeństwa*

5.2.1. Data (dd/mm/rrrr)*

5.2.2. Kraj*

5.2.3. Miejsce (jeśli znane)

6. ORZECZENIE WYDANO ZAOCZNIE*
- 6.1. Nie
- 6.2. Tak
- 6.2.1. Strona nieobecna wskazana w pkt ... (należy wypełnić)
- 6.2.2. Stronie tej dostarczono pismo wszczynające postępowanie lub dokument równorzędny.
- 6.2.2.1. Nie
- 6.2.2.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat
- 6.2.2.3. Tak
- 6.2.2.3.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)
7. OD ORZECZENIA PRZYSŁUGUJĄ DALSZE ŚRODKI ZASKARŻENIA NA MOCY PRAWA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO POCHODZENIA*
- 7.1. Nie
- 7.2. Tak
8. DZIEŃ, W KTÓRYM ORZECZENIE STAJE SIE SKUTECZNE W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM, W KTÓRYM ZOSTAŁO WYDANE (dd/mm/rrrr)*
9. NAZWISKO (NAZWISKA) STRONY (STRON) KORZYSTAJĄCEJ (KORZYSTAJĄCYCH) Z POMOCY PRAWNEJ ZGODNIE Z ART. 74 UST. 1 ROZPORZĄDZENIA
- 9.1. Strona (strony)
- 9.1.1. wskazana w pkt 5.1.1.
- 9.1.2. wskazana w pkt 5.1.2.
10. KOSZTY I OPŁATY ZWIĄZANE Z POSTĘPOWANIEM ⁽³⁾
- 10.1. Orzeczenie dotyczy również odpowiedzialności rodzicielskiej, a informacje o kosztach związanych z postępowaniem na mocy przedmiotowego rozporządzenia są udostępniane jedynie w zaświadczeniu odnoszącym się do orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej.
- 10.2. Orzeczenie stanowi, że ⁽⁴⁾

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

⁽³⁾ Ten punkt obejmuje również sytuacje, w których koszty zasądzono odrębnym orzeczeniem. Sam fakt, że wysokość kosztów nie została jeszcze ustalona, nie powinien uniemożliwiać wydania przez sąd zaświadczenia, w przypadku gdy jedna ze stron pragnie ubiegać się o uznanie orzeczenia co do istoty.

⁽⁴⁾ Jeżeli koszty zasądzono od więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

musi wypłacić

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

kwotę w następującej walucie

☐ euro (EUR)	☐ lew bułgarski (BGN)	☐ kuna chorwacka (HRK)
☐ korona czeska (CZK)	☐ forint węgierski (HUF)	☐ złoty polski (PLN)
☐ funt szterling (GBP)	☐ lej rumuński (RON)	☐ korona szwedzka (SEK)
☐ inna (należy podać (kod ISO)):		

- 10.3. Wszelkie informacje dodatkowe, które mogą być istotne (np. ustalona kwota lub wartość procentowa; przyznane odsetki; koszty wspólne; w przypadku zasądzenia kosztów od więcej niż jednej strony – wskazanie, czy cała kwota może być pobrana od dowolnej z nich):

.....

Sporządzono w ... dnia (dd/mm/rrrr)

Podpis i/lub pieczęć

ZAŁĄCZNIK III

ZAŚWIADCZENIE ODNOŚĄCE SIĘ DO ORZECZEŃ W SPRAWACH DOTYCZĄCYCH ODPOWIEDZIALNOŚCI RODZICIELSKIEJ
(art. 36 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 ⁽¹⁾)

WAŻNE

Zaświadczenie odnoszące się do orzeczenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wydawane jest na wniosek strony przez sąd państwa członkowskiego pochodzenia, który to sąd wskazano Komisji zgodnie z art. 103 rozporządzenia.

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA* ⁽²⁾

☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

2. SĄD WYDAJĄCY NINIEJSZE ZAŚWIADCZENIE*

2.1. Oznaczenie sądu*

2.2. Adres*

2.3. Tel./faks/e-mail*

3. SĄD, KTÓRY WYDAŁ ORZECZENIE (jeśli inny)

3.1. Oznaczenie sądu

3.2. Adres

4. ORZECZENIE*

4.1. Data (dd/mm/rrrr)*

4.2. Sygnatura akt*

5. DZIECKO (DZIECI) ⁽³⁾ OBJĘTE ORZECZENIEM*

5.1. Dziecko 1*

5.1.1. Nazwisko (nazwiska)*

5.1.2. Imię (imiona)*

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. L z 178 2.7.2019, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem”).

⁽²⁾ Pola obowiązkowe oznaczono (*).

⁽³⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 5.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*
- 5.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.2. Dziecko 2
- 5.2.1. Nazwisko (nazwiska)
- 5.2.2. Imię (imiona)
- 5.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 5.2.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.3. Dziecko 3
- 5.3.1. Nazwisko (nazwiska)
- 5.3.2. Imię (imiona)
- 5.3.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 5.3.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.3.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
6. PIECZA NAD DZIECKIEM ⁽⁴⁾
- 6.1. Piecza nad dzieckiem przyznana zgodnie z orzeczeniem ⁽⁵⁾
.....
- 6.2. Przyznana następującej stronie (następującym stronom) ⁽⁶⁾
- 6.2.1. Strona 1
- 6.2.1.1. Osoba fizyczna
- 6.2.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)
- 6.2.1.1.2. Imię (imiona)
- 6.2.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 6.2.1.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

⁽⁴⁾ Definicja terminu „piecza nad dzieckiem” znajduje się w art. 2 ust. 1 lit. h) rozporządzenia.

⁽⁵⁾ Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

⁽⁶⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

6.2.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

6.2.1.1.6. Adres (jeśli znany)

6.2.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

6.2.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

6.2.1.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

6.2.1.2.1. Pełna nazwa

6.2.1.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

6.2.1.2.3. Adres (jeśli znany)

6.2.2. Strona 2

6.2.2.1. Osoba fizyczna

6.2.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)

6.2.2.1.2. Imię (imiona)

6.2.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

6.2.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

6.2.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

6.2.2.1.6. Adres (jeśli znany)

6.2.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

6.2.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

6.2.2.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

6.2.2.2.1. Pełna nazwa

6.2.2.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

6.2.2.2.3. Adres (jeśli znany)

6.3. Czy orzeczenie przewiduje przekazanie dziecka (dzieci)?

6.3.1. Nie

6.3.2. Tak

6.3.2.1. Szczegółowe informacje na temat przekazania dziecka mające znaczenie dla wykonania orzeczenia, o ile nie wskazano ich w pkt 6.1. (np. osoba, której dziecko ma zostać przekazane, dziecko(-ci) podlegające przekazaniu, przekazanie okresowe czy jednorazowe)

.....

7. PRAWO DO OSOBISTEJ STYCZNOŚCI

7.1. Prawo do osobistej styczności przyznane zgodnie z orzeczeniem ⁽⁷⁾

.....

7.2. Przyznane następującej stronie (następującym stronom) ⁽⁸⁾

7.2.1. Strona 1

7.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)

7.2.1.2. Imię (imiona)

7.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

7.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

7.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.2.1.6. Adres (jeśli znany)

7.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

7.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

7.2.2. Strona 2

7.2.2.1. Nazwisko (nazwiska)

7.2.2.2. Imię (imiona)

7.2.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

7.2.2.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

7.2.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.2.2.6. Adres (jeśli znany)

7.2.2.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

⁽⁷⁾ Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

⁽⁸⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

7.2.2.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

7.3. Czy orzeczenie przewiduje przekazanie dziecka (dzieci)?

7.3.1. Nie

7.3.2. Tak

7.3.2.1. Szczegółowe informacje na temat przekazania dziecka mające znaczenie dla wykonania orzeczenia, o ile nie wskazano ich w pkt 7.1. (np. osoba, której dziecko ma zostać przekazane, dziecko(-ci) podlegające przekazaniu, przekazanie okresowe czy jednorazowe)

.....

8. INNE PRAWA W ZAKRESIE SPRAW DOTYCZĄCYCH ODPOWIEDZIALNOŚCI RODZICIELSKIEJ

8.1. Prawa przyznane zgodnie z orzeczeniem ⁽⁹⁾

.....

8.2. Przyznane następującej stronie (następującym stronom) ⁽¹⁰⁾

8.2.1. Strona 1

8.2.1.1. Osoba fizyczna

8.2.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)

8.2.1.1.2. Imię (imiona)

8.2.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

8.2.1.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

8.2.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

8.2.1.1.6. Adres (jeśli znany)

8.2.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

8.2.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

8.2.1.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

8.2.1.2.1. Pełna nazwa

8.2.1.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

8.2.1.2.3. Adres (jeśli znany)

⁽⁹⁾ Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

⁽¹⁰⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

8.2.2. Strona 2

8.2.2.1. Osoba fizyczna

8.2.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)

8.2.2.1.2. Imię (imiona)

8.2.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

8.2.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

8.2.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

8.2.2.1.6. Adres (jeśli znany)

8.2.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

8.2.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

8.2.2.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

8.2.2.2.1. Pełna nazwa

8.2.2.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

8.2.2.2.3. Adres (jeśli znany)

8.3. Czy orzeczenie przewiduje przekazanie dziecka (dzieci)?

8.3.1. Nie

8.3.2. Tak

8.3.2.1. Szczegółowe informacje na temat przekazania dziecka mające znaczenie dla wykonania orzeczenia, o ile nie wskazano ich w pkt 8.1. (np. osoba, której dziecko ma zostać przekazane, dziecko(-ci) podlegające przekazaniu, przekazanie okresowe czy jednorazowe)

.....

9. ORZECZENIE ZARZĄDZA ŚRODEK(-KI) TYMCZASOWY(-E), W TYM ZABEZPIECZAJĄCY(-E)*

9.1. Nie

9.2. Tak

9.2.1. Opis zarządzonych środków ⁽¹⁾

.....

⁽¹⁾ Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

10. OD ORZECZENIA PRZYSŁUGUJĄ DALSZE ŚRODKI ZASKARŻENIA NA MOCY PRAWA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO POCHODZENIA*
- 10.1. Nie
- 10.2. Tak
11. ORZECZENIE JEST WYKONALNE W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM POCHODZENIA*
- 11.1. W odniesieniu do pieczy rodzicielskiej, jak wskazano w pkt 6
- 11.1.1. Nie
- 11.1.1.1. Orzeczenie nie zawiera obowiązku, który podlega wykonaniu (w stosownym przypadku).
- 11.1.2. Tak, bez ograniczeń (należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne):
.../.../.....
- 11.1.3. Tak, lecz jedynie wobec strony ⁽¹²⁾ wskazanej w pkt (należy wypełnić)
- 11.1.3.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne wobec tej strony:
.../.../.....
- 11.1.4. Tak, lecz wykonanie jest ograniczone do następującej części (następujących części) orzeczenia (należy wskazać, których)
- 11.1.4.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą niniejsza część (niniejsze części) orzeczenia stała(-y) się wykonalne: .../.../.....
- 11.2. W odniesieniu do prawa do osobistej styczności, jak wskazano w pkt 7
- 11.2.1. Nie
- 11.2.1.1. Orzeczenie nie zawiera obowiązku, który podlega wykonaniu (w stosownym przypadku)
- 11.2.2. Tak, bez ograniczeń (należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne):
.../.../.....
- 11.2.3. Tak, lecz jedynie wobec strony ⁽¹³⁾ wskazanej w pkt (należy wypełnić)
- 11.2.3.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne wobec tej strony:
.../.../.....
- 11.2.4. Tak, lecz wykonanie jest ograniczone do następującej części (następujących części) orzeczenia (należy wskazać, których)
- 11.2.4.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą niniejsza część (niniejsze części) orzeczenia stała(-y) się wykonalne: .../.../.....
- 11.3. W odniesieniu do innych praw w zakresie spraw dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej jak wskazano w pkt 8
- 11.3.1. Nie

⁽¹²⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹³⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

11.3.1.1. Orzeczenie nie zawiera obowiązku, który podlega wykonaniu (w stosownym przypadku).

11.3.2. Tak, bez ograniczeń (należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne):
.../.../.....

11.3.3. Tak, lecz jedynie wobec strony ⁽¹⁴⁾ wskazanej w pkt (należy wypełnić)

11.3.3.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne wobec tej strony:
.../.../.....

11.3.4. Tak, lecz wykonanie jest ograniczone do następującej części (następujących części) orzeczenia (należy wskazać, których)

11.3.4.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą niniejsza część (niniejsze części) orzeczenia stała(-y) się wykonalne: .../.../.....

12. ORZECZENIE ZOSTAŁO DORĘCZONE STRONIE (STRONOM) ⁽¹⁵⁾, PRZECIWKO KTÓREJ (KTÓRYM) DOCHODZI SIĘ WYKONANIA (STAN NA DZIEŃ WYDANIA ZAŚWIADCZENIA)*

12.1. Stronie wskazanej w pkt (należy wypełnić)

12.1.1. Nie

12.1.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat

12.1.3. Tak

12.1.3.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)

12.1.3.2. Orzeczenie zostało doręczone w następującym języku (następujących językach):

☐ BG	☐ ES	☐ CS	☐ DE	☐ ET
☐ EL	☐ EN	☐ FR	☐ GA	☐ HR
☐ IT	☐ LV	☐ LT	☐ HU	☐ MT
☐ NL	☐ PL	☐ PT	☐ RO	☐ SK
☐ SL	☐ FI	☐ SV		

12.2. Stronie wskazanej w pkt (należy wypełnić)

12.2.1. Nie

12.2.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat

12.2.3. Tak

12.2.3.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)

⁽¹⁴⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹⁵⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

12.2.3.2. Orzeczenie zostało doręczone w następującym języku (następujących językach):

☐ BG	☐ ES	☐ CS	☐ DE	☐ ET
☐ EL	☐ EN	☐ FR	☐ GA	☐ HR
☐ IT	☐ LV	☐ LT	☐ HU	☐ MT
☐ NL	☐ PL	☐ PT	☐ RO	☐ SK
☐ SL	☐ FI	☐ SV		

13. ORZECZENIE WYDANO ZAOCZNIE*

13.1. Nie

13.2. Tak

13.2.1. Strona (strony) nieobecna (nieobecne) ⁽¹⁶⁾ wskazana (wskazane) w pkt (należy wypełnić)

13.2.2. Stronie tej dostarczono pismo wszczynające postępowanie lub dokument równorzędny.

13.2.2.1. Nie

13.2.2.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat

13.2.2.3. Tak

13.2.2.3.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)

14. DZIECKO (DZIECI) ⁽¹⁷⁾ WSKAZANE W PKT 5 BYŁO (BYŁY) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY*

14.1. Dziecko wskazane w pkt 5.1.

14.1.1. Tak (należy wypełnić pkt 15)

14.1.2. Nie

14.2. Dziecko wskazane w pkt 5.2.

14.2.1. Tak (należy wypełnić pkt 15)

14.2.2. Nie

14.3. Dziecko wskazane w pkt 5.3.

14.3.1. Tak (należy wypełnić pkt 15)

14.3.2. Nie

⁽¹⁶⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹⁷⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

15. DZIECKU (DZIECIOM), KTÓRE JEST (SĄ) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY, JAK WSKAZANO W PKT 14, ZAPEWNIONO RZECZYWISTĄ I SKUTECZNĄ MOŻLIWOŚĆ WYRAŻENIA SWOICH POGLĄDÓW ZGODNIE Z ART. 21 ROZPORZĄDZENIA

15.1. Dziecko wskazane w pkt 5.1.

15.1.1. Tak

15.1.2. Nie – z następujących powodów:

15.2. Dziecko wskazane w pkt 5.2.

15.2.1. Tak

15.2.2. Nie – z następujących powodów:

15.3. Dziecko wskazane w pkt 5.3.

15.3.1. Tak

15.3.2. Nie – z następujących powodów:

16. NAZWISKO (NAZWISKA) STRONY (STRON) ⁽¹⁸⁾ KORZYSTAJĄCEJ (KORZYSTAJĄCYCH) Z POMOCY PRAWNEJ ZGODNIE Z ART. 74 UST. 1 ROZPORZĄDZENIA

16.1. Strona (strony)

16.1.1. jak wskazano w pkt (należy wypełnić)

16.1.2. jak wskazano w pkt (należy wypełnić)

17. KOSZTY I OPŁATY ZWIĄZANE Z POSTĘPOWANIEM ⁽¹⁹⁾

17.1. Orzeczenie dotyczy również spraw małżeńskich, a informacje o kosztach związanych z postępowaniem na mocy przedmiotowego rozporządzenia są udostępniane jedynie w niniejszym zaświadczeniu.

17.2. Orzeczenie stanowi, że ⁽²⁰⁾

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

musi wypłacić

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

kwotę w następującej walucie

⁽¹⁸⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹⁹⁾ Ten punkt obejmuje również sytuacje, w których koszty zasądzono odrębnym orzeczeniem. Sam fakt, że wysokość kosztów nie została jeszcze ustalona, nie powinien uniemożliwiać wydania przez sąd zaświadczenia, w przypadku gdy jedna ze stron pragnie ubiegać się o uznanie lub wykonanie orzeczenia co do istoty.

⁽²⁰⁾ Jeżeli koszty zasądzono od więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

☐ euro (EUR)	☐ lew bułgarski (BGN)	☐ kuna chorwacka (HRK)
☐ korona czeska (CZK)	☐ forint węgierski (HUF)	☐ złoty polski (PLN)
☐ funt szterling (GBP)	☐ lej rumuński (RON)	☐ korona szwedzka (SEK)
☐ inna (należy podać (kod ISO)):		

- 17.3. Wszelkie informacje dodatkowe, które mogą być istotne (np. ustalona kwota lub wartość procentowa; przyznane odsetki; koszty wspólne; w przypadku zasądzenia kosztów od więcej niż jednej strony – wskazanie, czy cała kwota może być pobrana od dowolnej z nich):

.....

Sporządzono w ... dnia (dd/mm/rrrr)

Podpis i/lub pieczęć

ZAŁĄCZNIK IV

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE ORZECZEŃ ZARZĄDZAJĄCYCH POWRÓT DZIECKA DO INNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO NA PODSTAWIE KONWENCJI HASKIEJ Z 1980 R. ⁽¹⁾ ORAZ WSZELKICH TOWARZYSZĄCYCH IM ŚRODKÓW TYMCZASOWYCH, W TYM ZABEZPIECZAJĄCYCH, ZASTOSOWANYCH ZGODNIE Z ART. 27 UST. 5 ROZPORZĄDZENIA

(art. 36 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 ⁽²⁾)

WAŻNE

Zaświadczenie wydaje, na wniosek strony, sąd państwa członkowskiego pochodzenia, w którym wydano orzeczenie, wskazany Komisji zgodnie z art. 103 rozporządzenia, w przypadku gdy orzeczenie zarządzające powrót musi zostać wykonane w innym państwie członkowskim z uwagi na to, że po zarządzeniu powrotu doszło do dalszego uprowadzenia dziecka (dzieci), lub gdy orzeczenie zarządzające powrót przewiduje środek tymczasowy, w tym zabezpieczający, zgodnie z art. 27 ust. 5 rozporządzenia w celu ochrony dziecka przed narażeniem na poważne ryzyko, o którym mowa w art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r.

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA, W KTÓRYM WYDANO ORZECZENIE ZARZĄDZAJĄCE POWRÓT DZIECKA (DZIECI) ⁽³⁾

☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

2. SĄD WYDAJĄCY ZAŚWIADCZENIE*

2.1. Oznaczenie sądu*

2.2. Adres*

2.3. Tel./faks/e-mail*

3. SĄD, KTÓRY WYDAŁ ORZECZENIE (jeśli inny)

3.1. Oznaczenie sądu

3.2. Adres

4. ORZECZENIE*

4.1. Data (dd/mm/rrrr)*

4.2. Sygnatura akt*

⁽¹⁾ Konwencja haska z dnia 25 października 1980 r. dotycząca cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwana dalej „konwencją haską z 1980 r.”).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. L 178 z 2.7.2019, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem”).

⁽³⁾ Pola obowiązkowe oznaczono (*).

5. DZIECKO (DZIECI) ⁽⁴⁾, KTÓRE MA (MAJĄ) POWRÓCIĆ ZGODNIE Z ORZECZENIEM*
- 5.1. Dziecko 1*
- 5.1.1. Nazwisko (nazwiska)*
- 5.1.2. Imię (imiona)*
- 5.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*
- 5.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.2. Dziecko 2
- 5.2.1. Nazwisko (nazwiska)
- 5.2.2. Imię (imiona)
- 5.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 5.2.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.3. Dziecko 3
- 5.3.1. Nazwisko (nazwiska)
- 5.3.2. Imię (imiona)
- 5.3.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 5.3.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.3.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
6. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE, DO KTÓREGO DZIECKO (DZIECI) MA (MAJĄ) POWRÓCIĆ ZGODNIE Z ORZECZENIEM*
☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

⁽⁴⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

7. JEŻELI – I W ZAKRESIE, W JAKIM – WSKAZANO TO W ORZECZENIU, DZIECKO (DZIECI) MA (MAJĄ) POWRÓCIĆ DO ^(?):

7.1. Strona 1

7.1.1. Osoba fizyczna

7.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)

7.1.1.2. Imię (imiona)

7.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

7.1.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

7.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.1.1.6. Adres (jeśli znany)

7.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

7.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

7.1.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

7.1.2.1. Pełna nazwa

7.1.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.1.2.3. Adres (jeśli znany)

7.2. Strona 2

7.2.1. Osoba fizyczna

7.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)

7.2.1.2. Imię (imiona)

7.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

7.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

7.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.2.1.6. Adres (jeśli znany)

7.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

^(?) Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

7.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

7.2.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

7.2.2.1. Pełna nazwa

7.2.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.2.2.3. Adres (jeśli znany)

8. PRAKTYCZNE WARUNKI POWROTU DZIECKA (JEŻELI – I W ZAKRESIE, W JAKIM – WSKAZANO JE W ORZECZENIU) ⁽⁶⁾
.....

9. ORZECZENIE OBEJMUJE ŚRODEK LUB ŚRODKI TYMCZASOWE, W TYM ŚRODEK LUB ŚRODKI ZABEZPIEZAJĄCE, ZGODNIE Z ART. 27 UST. 5 ROZPORZĄDZENIA W CELU OCHRONY DZIECKA PRZED NARAŻENIEM NA POWAŻNE RYZYKO, O KTÓRYM MOWA W ART. 13 AKAPIT PIERWSZY LIT. B) KONWENCJI HASKIEJ Z 1980 R.*

9.1. Nie

9.2. Tak

9.2.1. Opis zarządzonych środków ⁽⁷⁾
.....

10. STRONA ⁽⁸⁾, PRZECIWKO KTÓREJ DOCHODZI SIĘ WYKONANIA*

10.1. Nazwisko (nazwiska)*

10.2. Imię (imiona)*

10.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*

10.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

10.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

10.6. Adres (jeśli znany)

10.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

10.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

11. OD ORZECZENIA PRZYŚLUGUJĄ DALSZE ŚRODKI ZASKARŻENIA NA MOCY PRAWA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO POCHODZENIA*

11.1. Nie

11.2. Tak

⁽⁶⁾ Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

⁽⁷⁾ Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

⁽⁸⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

12. ORZECZENIE JEST WYKONALNE W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM POCHODZENIA*
- 12.1. Nie
- 12.2. Tak, bez ograniczeń (należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne): .../.../.....
- 12.3. Tak, lecz jedynie wobec strony ⁽⁹⁾ wskazanej w pkt ... (należy wypełnić)
- 12.3.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne wobec tej strony: .../.../.....
13. ORZECZENIE ZOSTAŁO DORECZONE STRONIE (STRONOM) ⁽¹⁰⁾, PRZECIWKO KTÓREJ (KTÓRYM) DOCHODZI SIĘ WYKONANIA (STAN NA DZIEŃ WYDANIA ZAŚWIADCZENIA), ZGODNIE ZE WSKAZANIEM W PKT 10*
- 13.1. Nie
- 13.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat
- 13.3. Tak
- 13.3.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)
- 13.3.2. Orzeczenie zostało doręczone w następującym języku (następujących językach):
☐ BG	☐ ES	☐ CS	☐ DE	☐ ET
☐ EL	☐ EN	☐ FR	☐ GA	☐ HR
☐ IT	☐ LV	☐ LT	☐ HU	☐ MT
☐ NL	☐ PL	☐ PT	☐ RO	☐ SK
☐ SL	☐ FI	☐ SV		
14. ORZECZENIE WYDANO ZAOCZNIE*
- 14.1. Nie
- 14.2. Tak
- 14.2.1. Strona nieobecna wskazana w pkt ... (należy wypełnić)
- 14.2.2. Stronie tej dostarczono pismo wszczynające postępowanie lub dokument równorzędny.
- 14.2.2.1. Nie
- 14.2.2.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat
- 14.2.2.3. Tak
- 14.2.2.3.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)

⁽⁹⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹⁰⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

15. DZIECKO (DZIECI) ⁽¹¹⁾ WSKAZANE W PKT 5 BYŁO (BYŁY) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY*
- 15.1. dziecko wskazane w pkt 5.1.
- 15.1.1. Tak (należy wypełnić pkt 16)
- 15.1.2. Nie
- 15.2. dziecko wskazane w pkt 5.2.
- 15.2.1. Tak (należy wypełnić pkt 16)
- 15.2.2. Nie
- 15.3. dziecko wskazane w pkt 5.3.
- 15.3.1. Tak (należy wypełnić pkt 16)
- 15.3.2. Nie
16. DZIECKU (DZIECIOM) ⁽¹²⁾, KTÓRE JEST (SĄ) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY, JAK WSKAZANO W PKT 15, ZAPEWNIONO RZECZYWISTĄ I SKUTECZNĄ MOŻLIWOŚĆ WYRAŻENIA SWOICH POGLĄDÓW ZGODNIE Z ART. 21 ROZPORZĄDZENIA
- 16.1. dziecko wskazane w pkt 5.1.
- 16.1.1. Tak
- 16.1.2. Nie – z następujących powodów:
- 16.2. dziecko wskazane w pkt 5.2.
- 16.2.1. Tak
- 16.2.2. Nie – z następujących powodów:
- 16.3. dziecko wskazane w pkt 5.3.
- 16.3.1. Tak
- 16.3.2. Nie – z następujących powodów:
17. NAZWISKO (NAZWISKA) STRONY (STRON) ⁽¹³⁾ KORZYSTAJĄCEJ (KORZYSTAJĄCYCH) Z POMOCY PRAWNEJ ZGODNIE Z ART. 74 UST. 1 ROZPORZĄDZENIA

⁽¹¹⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹²⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹³⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

17.1. Strona (strony)

17.1.1. jak wskazano w pkt ... (należy wypełnić)

17.1.2. jak wskazano w pkt ... (należy wypełnić)

18. KOSZTY I OPŁATY ZWIĄZANE Z POSTĘPOWANIEM ⁽¹⁴⁾

18.1. Orzeczenie stanowi, że ⁽¹⁵⁾

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

musi wypłacić

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

kwotę w następującej walucie

euro (EUR)

lew bułgarski (BGN)

kuna chorwacka (HRK)

korona czeska (CZK)

forint węgierski (HUF)

złoty polski (PLN)

funt szterling (GBP)

lej rumuński (RON)

korona szwedzka (SEK)

inna (należy podać (kod ISO)):

18.2. Wszelkie informacje dodatkowe, które mogą być istotne (np. ustalona kwota lub wartość procentowa; przyznane odsetki; koszty wspólne; w przypadku zasądzenia kosztów od więcej niż jednej strony – wskazanie, czy cała kwota może być pobrana od dowolnej z nich):

.....

Jeśli dołączono dodatkowe karty, należy podać liczbę stron: ...

Sporządzono w ... dnia (dd/mm/rrrr)

Podpis i/lub pieczęć

⁽¹⁴⁾ Ten punkt obejmuje również sytuacje, w których koszty zasądzono odrębnym orzeczeniem. Sam fakt, że wysokość kosztów nie została jeszcze ustalona, nie powinien uniemożliwiać wydania przez sąd zaświadczenia, w przypadku gdy jedna ze stron pragnie ubiegać się o uznanie lub wykonanie orzeczenia co do istoty.

⁽¹⁵⁾ Jeżeli koszty zasądzono od więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

ZAŁĄCZNIK V

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE NIEKTÓRYCH ORZECZEŃ PRZYNAJĄCYCH PRAWO DO OSOBISTEJ STYCZNOŚCI Z DZIECKIEM
(art. 42 ust. 1 lit. a) i art. 47 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 ⁽¹⁾)

WAŻNE

Zaświadczenie jest wydawane na wniosek strony przez sąd, który wydał orzeczenie, wyłącznie jeśli spełnione zostały warunki określone w art. 47 ust. 3 rozporządzenia, jak wskazano w pkt 11–14. W przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia.

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA* ⁽²⁾

☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

2. SĄD, KTÓRY WYDAŁ ORZECZENIE I KTÓRY WYDAJE NINIEJSZE ZAŚWIADCZENIE*

2.1. Oznaczenie sądu*

2.2. Adres*

2.3. Tel./faks/e-mail*

3. ORZECZENIE*

3.1. Data (dd/mm/rrrr)*

3.2. Sygnatura akt*

4. DZIECKO (DZIECI) ⁽³⁾ OBJĘTE ORZECZENIEM*

4.1. Dziecko 1*

4.1.1. Nazwisko (nazwiska)*

4.1.2. Imię (imiona)*

4.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*

4.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. L 178 z 2.7.2019, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem”).

⁽²⁾ Pola obowiązkowe oznaczono (*).

⁽³⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 4.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 4.2. Dziecko 2
- 4.2.1. Nazwisko (nazwiska)
- 4.2.2. Imię (imiona)
- 4.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 4.2.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 4.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 4.3. Dziecko 3
- 4.3.1. Nazwisko (nazwiska)
- 4.3.2. Imię (imiona)
- 4.3.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 4.3.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 4.3.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
5. STRONA (STRONY) ⁽⁴⁾, KTÓREJ (KTÓRYM) PRZYZNANO PRAWO DO OSOBISTEJ STYCZNOŚCI Z DZIECKIEM*
- 5.1. Strona 1*
- 5.1.1. Nazwisko (nazwiska)*
- 5.1.2. Imię (imiona)*
- 5.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*
- 5.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.1.6. Adres (jeśli znany)
- 5.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu
- 5.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

⁽⁴⁾ Jeśli prawo do osobistej styczności z dzieckiem przyznano więcej niż dwóm stronom, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 5.2. Strona 2
- 5.2.1. Nazwisko (nazwiska)
- 5.2.2. Imię (imiona)
- 5.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 5.2.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.2.6. Adres (jeśli znany)
- 5.2.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu
- 5.2.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
6. PRAWO DO OSOBISTEJ STYCZNOŚCI Z DZIECKIEM PRYZNANE ZGODNIE Z ORZECZENIEM I WARUNKI JEGO WYKONYWANIA (W ZAKRESIE OKREŚLONYM W ORZECZENIU) ⁽⁵⁾
-
7. STRONA (STRONY) ⁽⁶⁾, PRZECIWKO KTÓREJ (KTÓRYM) DOCHODZI SIĘ WYKONANIA*
- 7.1. Strona 1*
- 7.1.1. Osoba fizyczna
- 7.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)
- 7.1.1.2. Imię (imiona)
- 7.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 7.1.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 7.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 7.1.1.6. Adres (jeśli znany)
- 7.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu
- 7.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
- 7.1.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka
- 7.1.2.1. Pełna nazwa

⁽⁵⁾ Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

⁽⁶⁾ Jeśli wykonania dochodzi się przeciwko więcej niż dwóm stronom, należy dołączyć dodatkową kartę.

7.1.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.1.2.3. Adres (jeśli znany)

7.2. Strona 2

7.2.1. Osoba fizyczna

7.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)

7.2.1.2. Imię (imiona)

7.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

7.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

7.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.2.1.6. Adres (jeśli znany)

7.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

7.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

7.2.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

7.2.2.1. Pełna nazwa

7.2.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.2.2.3. Adres (jeśli znany)

8. OD ORZECZENIA PRZYŚLUGUJĄ DALSZE ŚRODKI ZASKARŻENIA NA MOCY PRAWA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO POCHODZENIA*

8.1. Nie

8.2. Tak

9. ORZECZENIE JEST WYKONALNE W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM POCHODZENIA*

9.1. Nie

9.2. Tak, bez ograniczeń (należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne): .../.../.....

9.3. Tak, lecz jedynie wobec strony (7) wskazanej w pkt ... (należy wypełnić)

9.3.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne wobec tej strony:
.../.../.....

(7) Jeśli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

9.4. Tak, lecz w sposób ograniczony do następującej części (następujących części) orzeczenia (należy wskazać, których)

9.4.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą ta część (te części) orzeczenia stało(-y) się wykonalne: .../.../.....

10. ORZECZENIE ZOSTAŁO DORĘCZONE STRONIE (STRONOM) ⁽⁸⁾, PRZECIWKO KTÓREJ (KTÓRYM) DOCHODZI SIĘ WYKONANIA (STAN NA DZIEŃ WYDANIA ZAŚWIADCZENIA)*

10.1. Stronie wskazanej w pkt 7.1*

10.1.1. Nie

10.1.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat

10.1.3. Tak

10.1.3.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)

10.1.3.2. Orzeczenie zostało doręczone w następującym języku (następujących językach):

☐ BG	☐ ES	☐ CS	☐ DE	☐ ET
☐ EL	☐ EN	☐ FR	☐ GA	☐ HR
☐ IT	☐ LV	☐ LT	☐ HU	☐ MT
☐ NL	☐ PL	☐ PT	☐ RO	☐ SK
☐ SL	☐ FI	☐ SV		

10.2. Stronie wskazanej w pkt 7.2

10.2.1. Nie

10.2.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat

10.2.3. Tak

10.2.3.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)

10.2.3.2. Orzeczenie zostało doręczone w następującym języku (następujących językach):

☐ BG	☐ ES	☐ CS	☐ DE	☐ ET
☐ EL	☐ EN	☐ FR	☐ GA	☐ HR
☐ IT	☐ LV	☐ LT	☐ HU	☐ MT
☐ NL	☐ PL	☐ PT	☐ RO	☐ SK
☐ SL	☐ FI	☐ SV		

⁽⁸⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

11. WSZYSTKIE STRONY, KTÓRYCH TO DOTYCZY, MIAŁY MOŻLIWOŚĆ BYCIA WYSŁUCHANYMI*
- 11.1. Tak (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)
12. DZIECKO (DZIECI) ⁽⁹⁾ WSKAZANE W PKT 4 BYŁO (BYŁY) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY*
- 12.1. Dziecko wskazane w pkt 4.1.
- 12.1.1. Tak (należy wypełnić pkt 13)
- 12.1.2. Nie
- 12.2. Dziecko wskazane w pkt 4.2.
- 12.2.1. Tak (należy wypełnić pkt 13)
- 12.2.2. Nie
- 12.3. Dziecko wskazane w pkt 4.3.
- 12.3.1. Tak (należy wypełnić pkt 13)
- 12.3.2. Nie
13. DZIECKU (DZIECIOM), KTÓRE JEST (SA) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY, JAK WSKAZANO W PKT 12, ZAPEWNIONO RZECZYWISTĄ I SKUTECZNĄ MOŻLIWOŚĆ WYRAŻENIA SWOICH POGLĄDÓW ZGODNIE Z ART. 21 ROZPORZĄDZENIA
- 13.1. Dziecko wskazane w pkt 4.1.
- 13.1.1. Tak (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)
- 13.2. Dziecko wskazane w pkt 4.2.
- 13.2.1. Tak (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)
- 13.3. Dziecko wskazane w pkt 4.3.
- 13.3.1. Tak (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)
14. ORZECZENIE WYDANO ZAOCZNIE*
- 14.1. Nie
- 14.2. Tak
- 14.2.1. Strona ⁽¹⁰⁾ nieobecna wskazana w pkt ... (należy wypełnić)
- 14.2.2. Pismo wszczynające postępowanie lub pismo równorzędne zostało doręczone stronie, która nie stawiła się w sądzie, w czasie i w sposób umożliwiający jej przygotowanie obrony

⁽⁹⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹⁰⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

14.2.2.1. Tak

14.2.2.1.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)

14.2.2.2. Nie, jednak strona nieobecna jednoznacznie zgodziła się z orzeczeniem (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)

15. NAZWISKO (NAZWISKA) STRONY (STRON) ⁽¹¹⁾ KORZYSTAJĄCEJ (KORZYSTAJĄCYCH) Z POMOCY PRAWNEJ ZGODNIE Z ART. 74 UST. 1 ROZPORZĄDZENIA

15.1. Strona (strony)

15.1.1. wskazana w pkt ... (należy wypełnić)

15.1.2. wskazana w pkt ... (należy wypełnić)

16. KOSZTY I WYDATKI ZWIĄZANE Z POSTĘPOWANIEM ⁽¹²⁾

16.1. Orzeczenie obejmuje również sprawy małżeńskie, a informacje o kosztach związanych z postępowaniem na mocy przedmiotowego rozporządzenia są udostępniane jedynie w zaświadczeniu dotyczącym orzeczeń w sprawach małżeńskich.

16.2. Orzeczenie obejmuje również inne sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej, a informacje o kosztach związanych z postępowaniem na mocy przedmiotowego rozporządzenia są udostępniane jedynie w zaświadczeniu odnoszącym się do orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej.

16.3. Orzeczenie stanowi, że ⁽¹³⁾

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

musi wypłacić

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

kwotę w następującej walucie

☐ euro (EUR)	☐ lew bułgarski (BGN)	☐ kuna chorwacka (HRK)
☐ korona czeska (CZK)	☐ forint węgierski (HUF)	☐ złoty polski (PLN)
☐ funt szterling (GBP)	☐ lej rumuński (RON)	☐ korona szwedzka (SEK)
☐ inna (należy podać (kod ISO)):		

⁽¹¹⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹²⁾ Ten punkt obejmuje również sytuacje, w których koszty zasądzono odrębnym orzeczeniem. Sam fakt, że wysokość kosztów nie została jeszcze ustalona, nie powinien uniemożliwiać wydania przez sąd zaświadczenia, w przypadku gdy jedna ze stron pragnie ubiegać się o uznanie lub wykonanie orzeczenia co do istoty.

⁽¹³⁾ Jeśli koszty zasądzono od więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 16.4. Wszelkie informacje dodatkowe, które mogą być istotne (np. ustalona kwota lub wartość procentowa; przyznane odsetki; koszty wspólne; w przypadku zasądzenia kosztów od więcej niż jednej strony – wskazanie, czy cała kwota może być pobrana od dowolnej z nich):

.....

Jeśli dołączono dodatkowe karty, należy podać liczbę stron: ...

Sporządzono w ... dnia (dd/mm/rrrr) ...

Podpis i/lub pieczęć

ZAŁĄCZNIK VI

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE NIEKTÓRYCH ORZECZEŃ, KTÓRE CO DO ISTOTY DOTYCZĄ PIECZY NAD DZIECKIEM, WYDANYCH ZGODNIE Z ART. 29 UST. 6 ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZAJĄCYCH POWRÓT DZIECKA

(art. 29 ust. 6, art. 42 ust. 1 lit. b) i art. 47 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 ⁽¹⁾)

WAŻNE

Zaświadczenie jest wydawane na wniosek strony przez sąd, który wydał orzeczenie zgodnie z art. 29 ust. 6, w zakresie w jakim orzeczenie to zarządza powrót dziecka i wyłącznie jeśli spełnione zostały warunki określone w art. 47 ust. 3 i 4 rozporządzenia, jak wskazano w pkt 11–15. W przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia.

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA* ⁽²⁾

☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

2. SĄD, KTÓRY WYDAŁ ORZECZENIE I KTÓRY WYDAJE NINIEJSZE ZAŚWIADCZENIE*

2.1. Oznaczenie sądu*

2.2. Adres*

2.3. Tel./faks/e-mail*

3. ORZECZENIE*

3.1. Data (dd/mm/rrrr)*

3.2. Sygnatura akt*

4. DZIECKO (DZIECI) ⁽³⁾, KTÓRE MA (MAJĄ) POWRÓCIĆ ZGODNIE Z ORZECZENIEM*

4.1. Dziecko 1*

4.1.1. Nazwisko (nazwiska)*

4.1.2. Imię (imiona)*

4.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*

4.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. L 178 z 2.7.2019, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem”).

⁽²⁾ Pola obowiązkowe oznaczono (*).

⁽³⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 4.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 4.2. Dziecko 2
- 4.2.1. Nazwisko (nazwiska)
- 4.2.2. Imię (imiona)
- 4.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 4.2.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 4.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 4.3. Dziecko 3
- 4.3.1. Nazwisko (nazwiska)
- 4.3.2. Imię (imiona)
- 4.3.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 4.3.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 4.3.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
5. JEŻELI – I W ZAKRESIE, W JAKIM – WSKAZANO TO W ORZECZENIU, DZIECKO (DZIECI) MA (MAJĄ) POWRÓCIĆ DO ⁽⁴⁾:
- 5.1. Strona 1
- 5.1.1. Osoba fizyczna
- 5.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)
- 5.1.1.2. Imię (imiona)
- 5.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 5.1.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.1.1.6. Adres (jeśli znany)
- 5.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu
- 5.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
- 5.1.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

⁽⁴⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 5.1.2.1. Pełna nazwa
- 5.1.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.1.2.3. Adres (jeśli znany)
- 5.2. Strona 2
- 5.2.1. Osoba fizyczna
- 5.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)
- 5.2.1.2. Imię (imiona)
- 5.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 5.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 5.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.2.1.6. Adres (jeśli znany)
- 5.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu
- 5.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
- 5.2.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka
- 5.2.2.1. Pełna nazwa
- 5.2.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.2.2.3. Adres (jeśli znany)
6. PRAKTYCZE WARUNKI POWROTU DZIECKA (JEŻELI – I W ZAKRESIE, W JAKIM – WSKAZANO JE W ORZECZENIU) ⁽⁵⁾
.....
7. STRONA ⁽⁶⁾, PRZECIWKO KTÓREJ DOCHODZI SIĘ WYKONANIA*
- 7.1. Nazwisko (nazwiska)*
- 7.2. Imię (imiona)*
- 7.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 7.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 7.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

⁽⁵⁾ Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

⁽⁶⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 7.6. Adres (jeśli znany)
- 7.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu
- 7.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
8. OD ORZECZENIA PRZYSŁUGUJĄ DALSZE ŚRODKI ZASKARŻENIA NA MOCY PRAWA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO POCHODZENIA*
- 8.1. Nie
- 8.2. Tak
9. CZĘŚĆ ORZECZENIA ZARZĄDZAJĄCA POWRÓT DZIECKA (DZIECI) PODLEGA WYKONANIU W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM POCHODZENIA*
- 9.1. Nie
- 9.2. Tak, bez ograniczeń (należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne): .../.../.....
- 9.3. Tak, lecz jedynie wobec strony (7) wskazanej w pkt (należy wypełnić):
- 9.3.1. Należy wskazać datę (dd/mm/rrrr), z którą orzeczenie stało się wykonalne wobec tej strony:
.../.../.....
10. ORZECZENIE ZOSTAŁO DORĘCZONE STRONIE (8), PRZECIWKO KTÓREJ DOCHODZI SIĘ WYKONANIA (STAN NA DZIEŃ WYDANIA ZAŚWIADCZENIA), ZGODNIE ZE WSKAZANIEM W PKT 7*
- 10.1. Nie
- 10.2. Sąd nie ma wiedzy na ten temat
- 10.3. Tak
- 10.3.1. Data dostarczenia (dd/mm/rrrr)
- 10.3.2. Orzeczenie zostało doręczone w następującym języku (następujących językach):
☐ BG	☐ ES	☐ CS	☐ DE	☐ ET
☐ EL	☐ EN	☐ FR	☐ GA	☐ HR
☐ IT	☐ LV	☐ LT	☐ HU	☐ MT
☐ NL	☐ PL	☐ PT	☐ RO	☐ SK
☐ SL	☐ FI	☐ SV		

(7) Jeśli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

(8) Jeśli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

11. WSZYSTKIE STRONY, KTÓRYCH TO DOTYCZY, MIAŁY MOŻLIWOŚĆ BYCIA WYSŁUCHANYMI*
- 11.1. Tak (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)
12. DZIECKO (DZIECI) ⁽⁹⁾ WSKAZANE W PKT 4 BYŁO (BYŁY) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY*
- 12.1. Dziecko wskazane w pkt 4.1.
- 12.1.1. Tak (należy wypełnić pkt 13)
- 12.1.2. Nie
- 12.2. Dziecko wskazane w pkt 4.2.
- 12.2.1. Tak (należy wypełnić pkt 13)
- 12.2.2. Nie
- 12.3. Dziecko wskazane w pkt 4.3.
- 12.3.1. Tak (należy wypełnić pkt 13)
- 12.3.2. Nie
13. DZIECKU (DZIECIOM), KTÓRE JEST (SA) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY, JAK WSKAZANO W PKT 12, ZAPEWNIONO RZECZYWISTĄ I SKUTECZNĄ MOŻLIWOŚĆ WYRAŻENIA SWOICH POGLĄDÓW ZGODNIE Z ART.21 ROZPORZĄDZENIA
- 13.1. Dziecko wskazane w pkt 4.1
- 13.1.1. Tak (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)
- 13.2. Dziecko wskazane w pkt 4.2.
- 13.2.1. Tak (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)
- 13.3. Dziecko wskazane w pkt 4.3.
- 13.3.1. Tak (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)
14. ORZECZENIE WYDANO ZAOCZNIE*
- 14.1. Nie
- 14.2. Tak
- 14.2.1. Strona ⁽¹⁰⁾ nieobecna wskazana w pkt (należy wypełnić)
- 14.2.2. Pismo wszczynające postępowanie lub pismo równorzędne zostało doręczone stronie, która nie stawiła się w sądzie, w czasie i w sposób umożliwiający jej przygotowanie obrony

⁽⁹⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹⁰⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

14.2.2.1. Tak

14.2.2.1.1. Data doręczenia (dd/mm/rrrr)

14.2.2.2. Nie, jednak strona nieobecna jednoznacznie zgodziła się z orzeczeniem (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)

15. WYDAJĄC ORZECZENIE, SĄD UWZGLĘDNIŁ PODSTAWY I ŚRODKI DOWODOWE, NA KTÓRYCH OPIERAŁO SIĘ WCZEŚNIEJSZE ORZECZENIE WYDANE W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM ZGODNIE Z ART. 13 UST. 1 LIT. B) LUB ART. 13 UST. 2 KONWENCJI HASKIEJ Z DNIA 25 PAŹDZIERNIKA 1980 R. DOTYCZĄCEJ CYWILNYCH ASPEKTÓW UPROWADZENIA DZIECKA ZA GRANICĘ*

15.1. Tak (w przeciwnym wypadku należy skorzystać z załącznika III rozporządzenia)

16. ORZECZENIE ZARZĄDZA ŚRODEK(-KI) TYMCZASOWY(-E), W TYM ZABEZPIECZAJĄCY(-E)*

16.1. Nie

16.2. Tak

16.2.1. Opis zarządzonych środków (11)

.....

17. NAZWISKO (NAZWISKA) STRONY (STRON) (12) KORZYSTAJĄCEJ (KORZYSTAJĄCYCH) Z POMOCY PRAWNEJ ZGODNIE Z ART. 74 UST. 1 ROZPORZĄDZENIA

17.1. Strona (strony)

17.1.1. wskazana w pkt ... (należy wypełnić)

17.1.2. wskazana w pkt ... (należy wypełnić)

18. KOSZTY I WYDATKI ZWIĄZANE Z POSTĘPOWANIEM (13)

18.1. Orzeczenie stanowi, że (14)

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

musi wypłacić

..... nazwisko (nazwiska)

..... imię (imiona)

kwotę w następującej walucie.....

(11) Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

(12) Jeśli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

(13) Ten punkt obejmuje również sytuacje, w których koszty zasądzono odrębnym orzeczeniem. Sam fakt, że wysokość kosztów nie została jeszcze ustalona, nie powinien uniemożliwiać wydania przez sąd zaświadczenia, w przypadku gdy jedna ze stron pragnie ubiegać się o uznanie lub wykonanie orzeczenia co do istoty.

(14) Jeśli koszty zasądzono od więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

☐ euro (EUR)	☐ lew bułgarski (BGN)	☐ kuna chorwacka (HRK)
☐ korona czeska (CZK)	☐ forint węgierski (HUF)	☐ złoty polski (PLN)
☐ funt szterling (GBP)	☐ lej rumuński (RON)	☐ korona szwedzka (SEK)
☐ inna (należy podać (kod ISO)):		

- 18.2. Wszelkie informacje dodatkowe, które mogą być istotne (np. ustalona kwota lub wartość procentowa; przyznane odsetki; koszty wspólne; w przypadku zasądzenia kosztów od więcej niż jednej strony – wskazanie, czy cała kwota może być pobrana od dowolnej z nich):

.....

Jeśli dołączono dodatkowe karty, należy podać liczbę stron: ...

Sporządzono w ... dnia (dd/mm/rrrr) ...

Podpis i/lub pieczęć

ZAŁĄCZNIK VII

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE BRAKU LUB OGRANICZENIA WYKONALNOŚCI NIEKTÓRYCH ORZECZEŃ PRYZNAJĄCYCH PRAWO DO OSOBISTEJ STYCZNOŚCI Z DZIECKIEM LUB ZARZĄDZAJĄCYCH POWRÓT DZIECKA, ODNOŚNIE DO KTÓRYCH WYDANO ZAŚWIADCZENIE ZGODNIE Z ART. 47 ROZPORZĄDZENIA

(Artykuł 49 rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 ⁽¹⁾)

WAŻNE

Zaświadczenie jest wydawane, na wniosek, jeśli – i w zakresie, w jakim – orzeczenie, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie zgodnie z art. 47 rozporządzenia, nie jest już wykonalne lub jego wykonalność została zawieszona lub ograniczona w państwie członkowskim pochodzenia.

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA* ⁽²⁾

☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

2. SĄD WYDAJĄCY NINIEJSZE ZAŚWIADCZENIE*

2.1. Oznaczenie sądu*

2.2. Adres*

2.3. Tel./faks/e-mail*

3. ORZECZENIE, KTÓRE NIE JEST JUŻ WYKONALNE LUB JEGO WYKONALNOŚĆ ZOSTAŁA ZAWIESZONA LUB OGRANICZONA*

3.1. Sąd, który wydał orzeczenie (jeśli inny niż sąd wskazany w pkt 2)

3.1.1. Oznaczenie sądu

3.1.2. Adres

3.1.3. Tel./faks/e-mail*

3.2. Szczegółowe informacje o orzeczeniu*

3.2.1. Data (dd/mm/rrrr)*

3.2.2. Sygnatura akt*

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. L 178 z 2.7.2019, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem”).

⁽²⁾ Pola obowiązkowe oznaczono (*).

- 3.3. Szczegółowe informacje o pierwotnym zaświadczeniu
- 3.3.1. Data (dd/mm/rrrr)* (jeśli znana)
- 3.3.2. Zaświadczenie wydane zgodnie z:
- 3.3.2.1. art. 47 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w odniesieniu do orzeczenia przyznającego prawo do osobistej styczności z dzieckiem
- 3.3.2.2. art. 47 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w odniesieniu do orzeczenia co do istoty dotyczącego pieczy nad dzieckiem, wydanego zgodnie z art. 29 ust. 6 rozporządzenia, zarządzającego powrót dziecka lub dzieci
4. WYKONALNOŚĆ ORZECZENIA, O KTÓRYM MOWA W PKT 3*
- 4.1. ustała
- 4.2. została zawieszona
- 4.2.1. W stosownych przypadkach – szczegółowe informacje o okresie obowiązywania zawieszenia: ...
- 4.3. została ograniczona
- 4.3.1. W stosownych przypadkach – szczegółowe informacje o zakresie ograniczenia: ...
5. SKUTEK (SKUTKI) WSKAZANY(-E) W PKT 4*
- 5.1. powstał(-y) z mocy prawa
- 5.1.1. W stosownych przypadkach – należy wskazać odpowiedni(-e) przepis(-y) ...
- 5.2. został(-y) zarządzony(-e) orzeczeniem
- 5.2.1. Sąd, który wydał orzeczenie (jeśli inny niż sąd wskazany w pkt 2)
- 5.2.1.1. Oznaczenie sądu
- 5.2.1.2. Adres
- 5.2.1.3. Tel./faks/e-mail*
- 5.2.2. Szczegółowe informacje o orzeczeniu:
- 5.2.2.1. Data (dd/mm/rrrr)
- 5.2.2.2. Sygnatura akt
- 5.2.2.3. Treść ⁽³⁾

Sporządzono w dnia (dd/mm/rrrr)

Podpis i/lub pieczęć

⁽³⁾ Należy skopiować odpowiednią część orzeczenia.

ZAŁĄCZNIK VIII

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE DOKUMENTU URZĘDOWEGO LUB POROZUMIENIA DOTYCZĄCEGO ROZWODU LUB SEPARACJI
(art. 66 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 ⁽¹⁾)

WAŻNE

Zaświadczenie jest wydawane, na wniosek strony, wyłącznie wtedy, gdy państwu członkowskiemu, które upoważniło organ publiczny lub inny organ do oficjalnego sporządzenia lub zarejestrowania dokumentu urzędowego lub zarejestrowania porozumienia, przysługiwała jurysdykcja na mocy rozdziału II sekcja 1 rozporządzenia, zgodnie ze wskazaniem w pkt 2, a dokument urzędowy lub porozumienie mają wiążącą moc prawną w tym państwie członkowskim, zgodnie ze wskazaniem w pkt 7.5. lub 8.4.

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA* ⁽²⁾

☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

2. CZY PAŃSTWU CZŁONKOWSKIEMU POCHODZENIA PRZYSŁUGIWAŁA JURYSDYKCJA NA MOCY ROZDZIAŁU II SEKCJA 1 ROZPORZĄDZENIA?*

2.1. Tak

3. SĄD LUB WŁAŚCIWY ORGAN WYDAJĄCY ZAŚWIADCZENIE*

3.1. Nazwa*

3.2. Adres*

3.3. Tel./faks/e-mail*

4. RODZAJ DOKUMENTU*

4.1. Dokument urzędowy (należy wypełnić pkt 7)4.2. Porozumienie (należy wypełnić pkt 8)

5. PRZEDMIOT DOKUMENTU URZĘDOWEGO LUB POROZUMIENIA*

5.1. Rozwód5.2. Separacja

(1) Rozporządzenie Rady (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. L 178 z 2.7.2019, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem”).

(2) Pola obowiązkowe oznaczono (*).

- 6. MAŁŻEŃSTWO*
- 6.1. Małżonkowie*
- 6.1.1.
 - 6.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)*
 - 6.1.1.2. Imię (imiona)*
 - 6.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*
 - 6.1.1.4. Miejsce urodzenia
 - 6.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
 - 6.1.1.6. Adres (jeśli znany)
 - 6.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w dokumencie urzędowym lub porozumieniu
 - 6.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
- 6.1.2.
 - 6.1.2.1. Nazwisko (nazwiska)*
 - 6.1.2.2. Imię (imiona)*
 - 6.1.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)*
 - 6.1.2.4. Miejsce urodzenia
 - 6.1.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
 - 6.1.2.6. Adres (jeśli znany)
 - 6.1.2.6.1. zgodnie ze wskazaniem w dokumencie urzędowym lub porozumieniu
 - 6.1.2.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
- 6.2. Data, kraj i miejsce zawarcia małżeństwa*
- 6.2.1. Data (dd/mm/rrrr)*
- 6.2.2. Kraj*
- 6.2.3. Miejsce (jeśli znane)

7. DOKUMENT URZĘDOWY
- 7.1. Organ publiczny lub inny organ uprawniony w tym celu, który sporządził lub zarejestrował dokument urzędowy (jeśli inny niż sąd lub właściwy organ wskazany w pkt 3)
- 7.1.1. Nazwa
- 7.1.2. Adres
- 7.2. Data (dd/mm/rrrr) sporządzenia dokumentu urzędowego przez organ wskazany w pkt 3 lub 7.1.
- 7.3. Numer referencyjny dokumentu urzędowego (jeśli istnieje):
- 7.4. Data (dd/mm/rrrr) zarejestrowania dokumentu urzędowego w państwie członkowskim pochodzenia (jeśli inna niż data wskazana w pkt 7.2.)
- 7.4.1. Numer referencyjny w rejestrze (jeśli istnieje):
- 7.5. Data (dd/mm/rrrr), z którą dokument urzędowy nabrał wiążącej mocy prawnej w państwie członkowskim pochodzenia
8. POROZUMIENIE
- 8.1. Organ publiczny, który zarejestrował porozumienie (jeśli inny niż sąd lub właściwy organ wskazany w pkt 3)
- 8.1.1. Nazwa
- 8.1.2. Adres
- 8.2. Data (dd/mm/rrrr) rejestracji porozumienia
- 8.3. Numer referencyjny w rejestrze (jeśli istnieje):
- 8.4. Data (dd/mm/rrrr), z którą porozumienie nabrało wiążącej mocy prawnej w państwie członkowskim pochodzenia

Sporządzono w ... dnia (dd/mm/rrrr)

Podpis i/lub pieczęć

ZAŁĄCZNIK IX

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE DOKUMENTU URZĘDOWEGO LUB POROZUMIENIA W SPRAWACH DOTYCZĄCYCH ODPOWIEDZIALNOŚCI RODZICIELSKIEJ

(art. 66 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (UE) 2019/1111 ⁽¹⁾)

WAŻNE

Zaświadczenie jest wydawane, na wniosek strony, wyłącznie wtedy, gdy państwu członkowskiemu, które upoważniło organ publiczny lub inny organ do oficjalnego sporządzenia lub zarejestrowania dokumentu urzędowego lub zarejestrowania porozumienia, przysługiwała jurysdykcja na mocy rozdziału II sekcja 2 rozporządzenia, zgodnie ze wskazaniem w pkt 2, a dokument urzędowy lub porozumienie mają wiążącą moc prawną w tym państwie członkowskim, zgodnie ze wskazaniem w pkt 12.5. lub 13.4.

Zaświadczenia tego nie wolno wydać, jeśli istnieją przesłanki wskazujące na to, że treść dokumentu urzędowego lub porozumienia jest sprzeczna z dobrem dziecka.

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA* ⁽²⁾

☐ Belgia (BE)	☐ Bułgaria (BG)	☐ Czechy (CZ)	☐ Niemcy (DE)
☐ Estonia (EE)	☐ Irlandia (IE)	☐ Grecja (EL)	☐ Hiszpania (ES)
☐ Francja (FR)	☐ Chorwacja (HR)	☐ Włochy (IT)	☐ Cypr (CY)
☐ Łotwa (LV)	☐ Litwa (LT)	☐ Luksemburg (LU)	☐ Węgry (HU)
☐ Malta (MT)	☐ Niderlandy (NL)	☐ Austria (AT)	☐ Polska (PL)
☐ Portugalia (PT)	☐ Rumunia (RO)	☐ Słowenia (SI)	☐ Słowacja (SK)
☐ Finlandia (FI)	☐ Szwecja (SE)	☐ Zjednoczone Królestwo (UK)	

2. CZY PAŃSTWU CZŁONKOWSKIEMU POCHODZENIA PRZYSŁUGIWAŁA JURYSDYKCJA NA MOCY ROZDZIAŁU II SEKCJA 2 ROZPORZĄDZENIA?*

2.1. Tak

3. SĄD LUB WŁAŚCIWY ORGAN WYDAJĄCY ZAŚWIADCZENIE*

3.1. Nazwa*

3.2. Adres*

3.3. Tel./faks/e-mail*

4. RODZAJ DOKUMENTU*

4.1. Dokument urzędowy (należy wypełnić pkt 12)4.2. Porozumienie (należy wypełnić pkt 13)5. STRONY ⁽³⁾ DOKUMENTU URZĘDOWEGO LUB POROZUMIENIA*

5.1. Strona 1*

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. L 178 z 2.7.2019, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem”).

⁽²⁾ Pola obowiązkowe oznaczono (*).

⁽³⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

5.1.1. Osoba fizyczna

5.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)

5.1.1.2. Imię (imiona)

5.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

5.1.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

5.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

5.1.1.6. Adres (jeśli znany)

5.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

5.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

5.1.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

5.1.2.1. Pełna nazwa

5.1.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

5.1.2.3. Adres (jeśli znany)

5.2. Strona 2

5.2.1. Osoba fizyczna

5.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)

5.2.1.2. Imię (imiona)

5.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

5.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

5.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

5.2.1.6. Adres (jeśli znany)

5.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

5.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

5.2.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

- 5.2.2.1. Pełna nazwa
- 5.2.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 5.2.2.3. Adres (jeśli znany)
6. DZIECKO (DZIECI) ⁽⁴⁾ OBJĘTE DOKUMENTEM URZĘDOWYM LUB POROZUMIENIEM^{*}
- 6.1. Dziecko 1^{*}
- 6.1.1. Nazwisko (nazwiska)^{*}
- 6.1.2. Imię (imiona)^{*}
- 6.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)^{*}
- 6.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 6.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 6.2. Dziecko 2
- 6.2.1. Nazwisko (nazwiska)
- 6.2.2. Imię (imiona)
- 6.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 6.2.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 6.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 6.3. Dziecko 3
- 6.3.1. Nazwisko (nazwiska)
- 6.3.2. Imię (imiona)
- 6.3.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 6.3.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 6.3.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
7. PIECZA NAD DZIECKIEM ⁽⁵⁾
- 7.1. Piecza nad dzieckiem przyznana lub uznana w dokumencie urzędowym lub porozumieniu ⁽⁶⁾
-

⁽⁴⁾ Jeśli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽⁵⁾ Definicja terminu „piecza nad dzieckiem” znajduje się w art. 2 ust. 1 lit. h) rozporządzenia.

⁽⁶⁾ Należy skopiować odpowiednią część dokumentu urzędowego lub porozumienia.

7.2. Przyznana następującej stronie (następującym stronom) ⁽⁷⁾

7.2.1. Strona 1

7.2.1.1. Osoba fizyczna

7.2.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)

7.2.1.1.2. Imię (imiona)

7.2.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

7.2.1.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

7.2.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.2.1.1.6. Adres (jeśli znany)

7.2.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

7.2.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

7.2.1.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

7.2.1.2.1. Pełna nazwa

7.2.1.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.2.1.2.3. Adres (jeśli znany)

7.2.2. Strona 2

7.2.2.1. Osoba fizyczna

7.2.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)

7.2.2.1.2. Imię (imiona)

7.2.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

7.2.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

7.2.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

7.2.2.1.6. Adres (jeśli znany)

⁽⁷⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 7.2.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu
- 7.2.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)
- 7.2.2.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka
- 7.2.2.2.1. Pełna nazwa
- 7.2.2.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 7.2.2.2.3. Adres (jeśli znany)
- 7.3. Czy dokument urzędowy lub porozumienie przewiduje przekazanie dziecka (dzieci)?
- 7.3.1. Nie
- 7.3.2. Tak
- 7.3.2.1. Szczegółowe informacje na temat przekazania dziecka mające znaczenie dla wykonania orzeczenia, o ile nie wskazano ich w pkt 7.1. (np. osoba, której dziecko ma zostać przekazane, dziecko(-ci) podlegające przekazaniu, przekazanie okresowe czy jednorazowe)
-
8. PRAWO DO OSOBISTEJ STYCZNOŚCI Z DZIECKIEM
- 8.1. Prawo do osobistej styczności z dzieckiem przyznane lub uznane w dokumencie urzędowym lub porozumieniu ⁽⁸⁾
-
- 8.2. Przyznane następującej stronie (następującym stronom) ⁽⁹⁾
- 8.2.1. Strona 1
- 8.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)
- 8.2.1.2. Imię (imiona)
- 8.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)
- 8.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)
- 8.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)
- 8.2.1.6. Adres (jeśli znany)
- 8.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w dokumencie urzędowym lub porozumieniu
- 8.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

⁽⁸⁾ Należy skopiować odpowiednią część dokumentu urzędowego lub porozumienia.

⁽⁹⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

8.2.2. Strona 2

8.2.2.1. Nazwisko (nazwiska)

8.2.2.2. Imię (imiona)

8.2.2.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

8.2.2.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

8.2.2.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

8.2.2.6. Adres (jeśli znany)

8.2.2.6.1. zgodnie ze wskazaniem w dokumencie urzędowym lub porozumieniu

8.2.2.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

8.3. Czy dokument urzędowy lub porozumienie przewiduje przekazanie dziecka (dzieci)?

8.3.1. Nie8.3.2. Tak8.3.2.1. Szczegółowe informacje na temat przekazania dziecka mające znaczenie dla wykonania orzeczenia, o ile nie wskazano ich w pkt 8.1. (np. osoba, której dziecko ma zostać przekazane, dziecko(-ci) podlegające przekazaniu, przekazanie okresowe czy jednorazowe)

.....

9. INNE PRAWA W ZAKRESIE SPRAW DOTYCZĄCYCH ODPOWIEDZIALNOŚCI RODZICIELSKIEJ9.1. Prawo(-a) przyznane lub uznane w dokumencie urzędowym lub porozumieniu ⁽¹⁰⁾

.....

9.2. Przyznane następującej stronie (następującym stronom) ⁽¹¹⁾

9.2.1. Strona 1

9.2.1.1. Osoba fizyczna

9.2.1.1.1. Nazwisko (nazwiska)

9.2.1.1.2. Imię (imiona)

9.2.1.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

⁽¹⁰⁾ Należy skopiować odpowiednią część dokumentu urzędowego lub porozumienia.

⁽¹¹⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż dwóch stron, należy dołączyć dodatkową kartę.

9.2.1.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

9.2.1.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

9.2.1.1.6. Adres (jeśli znany)

9.2.1.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

9.2.1.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

9.2.1.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

9.2.1.2.1. Pełna nazwa

9.2.1.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

9.2.1.2.3. Adres (jeśli znany)

9.2.2. Strona 2

9.2.2.1. Osoba fizyczna

9.2.2.1.1. Nazwisko (nazwiska)

9.2.2.1.2. Imię (imiona)

9.2.2.1.3. Data urodzenia (dd/mm/rrrr)

9.2.2.1.4. Miejsce urodzenia (jeśli znane)

9.2.2.1.5. Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

9.2.2.1.6. Adres (jeśli znany)

9.2.2.1.6.1. zgodnie ze wskazaniem w orzeczeniu

9.2.2.1.6.2. wszelkie informacje dodatkowe (np. dotyczące innego obecnego adresu)

9.2.2.2. Osoba prawna, instytucja lub inna jednostka

9.2.2.2.1. Pełna nazwa

9.2.2.2.2. Numer identyfikacyjny (w stosownych przypadkach i jeśli znany)

9.2.2.2.3. Adres (jeśli znany)

9.3. Czy dokument urzędowy lub porozumienie przewiduje przekazanie dziecka (dzieci)?

9.3.1. Nie

9.3.2. Tak

9.3.2.1. Szczegółowe informacje na temat przekazania dziecka mające znaczenie dla wykonania orzeczenia, o ile nie wskazano ich w pkt 9.1. (np. osoba, której dziecko ma zostać przekazane, dziecko(-ci) podlegające przekazaniu, przekazanie okresowe czy jednorazowe)

.....

10. DZIECKO (DZIECI) ⁽¹²⁾ WSKAZANE W PKT 6 BYŁO (BYŁY) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY*

10.1. Dziecko wskazane w pkt 6.1.

10.1.1. Tak (należy wypełnić pkt 11)

10.1.2. Nie

10.2. Dziecko wskazane w pkt 6.2.

10.2.1. Tak (należy wypełnić pkt 11)

10.2.2. Nie

10.3. Dziecko wskazane w pkt 6.3.

10.3.1. Tak (należy wypełnić pkt 11)

10.3.2. Nie

11. DZIECKU (DZIECIOM) ⁽¹³⁾, KTÓRE JEST (SĄ) W STANIE FORMUŁOWAĆ SWOJE POGLĄDY, JAK WSKAZANO W PKT 10, ZAPEWNIONO RZECZYWISTĄ I SKUTECZNĄ MOŻLIWOŚĆ WYRAŻENIA SWOICH POGLĄDÓW

11.1. Dziecko wskazane w pkt 6.1

11.1.1. Tak

11.1.2. Nie – z następujących powodów:

11.2. Dziecko wskazane w pkt 6.2

11.2.1. Tak

11.2.2. Nie – z następujących powodów:

⁽¹²⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹³⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż trojga dzieci, należy dołączyć dodatkową kartę.

- 11.3. Dziecko wskazane w pkt 6.3.
- 11.3.1. Tak
- 11.3.2. Nie – z następujących powodów:
12. DOKUMENT URZĘDOWY
- 12.1. Organ publiczny lub inny organ uprawniony w tym celu, który sporządził lub zarejestrował dokument urzędowy (jeśli inny niż sąd lub właściwy organ wskazany w pkt 3)
- 12.1.1. Nazwa
- 12.1.2. Adres
- 12.2. Data (dd/mm/rrrr) sporządzenia dokumentu urzędowego przez organ wskazany w pkt 3 lub 12.1.
- 12.3. Numer referencyjny dokumentu urzędowego (jeśli istnieje)
- 12.4. Data (dd/mm/rrrr) zarejestrowania dokumentu urzędowego w państwie członkowskim pochodzenia (jeśli inna od daty wskazanej w pkt 12.2)
- 12.4.1. Numer referencyjny w rejestrze (jeśli istnieje)
- 12.5. Data (dd/mm/rrrr), z którą dokument urzędowy nabrał wiążącej mocy prawnej w państwie członkowskim pochodzenia
13. POROZUMIENIE
- 13.1. Organ publiczny, który zarejestrował porozumienie (jeśli inny niż sąd lub właściwy organ wskazany w pkt 3)
- 13.1.1. Nazwa
- 13.1.2. Adres
- 13.2. Data (dd/mm/rrrr) rejestracji porozumienia
- 13.3. Numer referencyjny w rejestrze (jeśli istnieje):
- 13.4. Data (dd/mm/rrrr), z którą porozumienie nabrało wiążącej mocy prawnej w państwie członkowskim pochodzenia
14. DOKUMENT URZĘDOWY LUB POROZUMIENIE PODLEGA WYKONANIU W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM POCHODZENIA*
- 14.1. W odniesieniu pieczy rodzicielskiej, jak wskazano w pkt 7
- 14.1.1. Nie
- 14.1.1.1. Dokument urzędowy lub porozumienie nie zawiera obowiązku, który podlega wykonaniu.
- 14.1.2. Tak, bez ograniczeń (należy podać datę (dd/mm/rrrr), z którą dokument urzędowy lub porozumienie stały się wykonalne)

.../.../.....

- 14.1.3. Tak, lecz jedynie wobec następującej strony ⁽¹⁴⁾ wskazanej w pkt ... (należy wypełnić)
- 14.1.4. Tak, lecz w sposób ograniczony do następującej części (następujących części) dokumentu urzędowego lub porozumienia (należy wskazać, których)
- 14.2. W odniesieniu do prawa do osobistej styczności, jak wskazano w pkt 8
- 14.2.1. Nie
- 14.2.1.1. Dokument urzędowy lub porozumienie nie zawiera obowiązku, który podlega wykonaniu.
- 14.2.2. Tak, bez ograniczeń (należy podać datę (dd/mm/rrrr), z którą dokument urzędowy lub porozumienie stały się wykonalne)
- .../.../.....
- 14.2.3. Tak, lecz jedynie wobec następującej strony ⁽¹⁵⁾ wskazanej w pkt ... (należy wypełnić)
- 14.2.4. Tak, lecz w sposób ograniczony do następującej części (następujących części) dokumentu urzędowego lub porozumienia (należy wskazać, których)
- 14.3. W odniesieniu do innych praw, jak wskazano w pkt 9
- 14.3.1. Nie
- 14.3.1.1. Dokument urzędowy lub porozumienie nie zawiera obowiązku, który podlega wykonaniu.
- 14.3.2. Tak, bez ograniczeń (należy podać datę (dd/mm/rrrr), z którą dokument urzędowy lub porozumienie stały się wykonalne)
- .../.../.....
- 14.3.3. Tak, lecz jedynie wobec następującej strony ⁽¹⁶⁾ wskazanej w pkt ... (należy wypełnić)
- 14.3.4. Tak, lecz w sposób ograniczony do następującej części (następujących części) dokumentu urzędowego lub porozumienia (należy wskazać, których)

Sporządzono w ... dnia (dd/mm/rrrr)

Podpis i/lub pieczęć

⁽¹⁴⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹⁵⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

⁽¹⁶⁾ Jeżeli dotyczy to więcej niż jednej strony, należy dołączyć dodatkową kartę.

ZAŁĄCZNIK X

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
—	art. 1 ust. 3
art. 2	art. 2
art. 3	art. 3
art. 4	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6	art. 6 ust. 2
art. 7	art. 6 ust. 1 i 3
art. 8 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 8 ust. 2	art. 7 ust. 2
art. 9 ust. 1	art. 8 ust. 1
art. 9 ust. 2	art. 8 ust. 2
art. 10	art. 9
—	art. 10
art. 11 ust. 1	art. 22
—	art. 23
art. 11 ust. 2	art. 26
art. 11 ust. 3	art. 24 ust. 1
—	art. 24 ust. 2
—	art. 24 ust. 3
—	art. 25
art. 11 ust. 4	art. 27 ust. 3
art. 11 ust. 5	art. 27 ust. 1
—	art. 27 ust. 2
—	art. 27 ust. 4
—	art. 27 ust. 5
—	art. 27 ust. 6
—	art. 28
—	art. 29 ust. 1 i 2

Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 11 ust. 6	art. 29 ust. 3
—	art. 29 ust. 4
art. 11 ust. 7	art. 29 ust. 5
art. 11 ust. 8	art. 29 ust. 6
art. 12	—
art. 13	art. 11
art. 14	art. 14
art. 15 ust. 1, 2 lit. a) i b) i ust. 4	art. 12 ust. 1
art. 15 ust. 3	art. 12 ust. 4
—	art. 12 ust. 2 i 3
—	art. 12 ust. 5
art. 15 ust. 2 lit. c)	art. 13 ust. 1
—	art. 13 ust. 2
art. 16	art. 17 lit. a) i b)
—	art. 17 lit. c)
—	art. 16
art. 17	art. 18
art. 18	art. 19
art. 19	art. 20
—	art. 20 ust. 4 i 5
—	art. 21
art. 20 ust. 1	art. 15 ust. 1
art. 20 ust. 2	art. 15 ust. 3
—	art. 15 ust. 2
art. 21 ust. 1 i 2	art. 30 ust. 1 i 2
art. 21 ust. 3	art. 30 ust. 3 i 4
art. 21 ust. 4	art. 30 ust. 5
art. 22	art. 38
art. 23 lit. a), c), d), e) i f)	art. 39 lit. a), b), c), d) i e)
art. 23 lit. b)	art. 39 ust. 2
art. 24	art. 69

Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 25	art. 70
art. 26	art. 71
—	art. 72
art. 27 ust. 1	art. 33 lit. a) i art. 44 lit. a)
—	art. 33 lit. b)
—	art. 44 lit. b)
art. 27 ust. 2	—
art. 28	—
art. 29	—
—	art. 34
—	art. 35
—	art. 40
—	art. 41
art. 30	—
art. 31	—
art. 32	—
art. 33	—
art. 34	—
art. 35	—
art. 36	art. 53
—	art. 53 ust. 3
art. 37 ust. 1	art. 31 ust. 1
—	art. 31 ust. 2 i 3
art. 37 ust. 2	—
art. 38	art. 32
art. 39	art. 36
art. 40	art. 42 i art. 47 ust. 1
—	art. 45
—	art. 46
—	art. 47 ust. 2
art. 41 ust. 1	art. 43 ust. 1
art. 41 ust. 2	art. 47 ust. 3

Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003	Niniejsze rozporządzenie
—	art. 47 ust. 4, 5 i 6
art. 42 ust. 1	art. 43 ust. 1
art. 42 ust. 2	art. 47 ust. 3
art. 43	art. 37 i 48
—	art. 49
—	art. 50
art. 44	—
art. 45 ust. 1	art. 31 ust. 1
art. 45 ust. 2	art. 31 ust. 2
—	art. 31 ust. 3
art. 46	art. 65
art. 47 ust. 1	art. 51 ust. 1
—	art. 51 ust. 2
—	art. 52
art. 48	art. 54
—	art. 55
—	art. 56
—	art. 57
—	art. 58
—	art. 59
—	art. 60
—	art. 61
—	art. 62
—	art. 63
—	art. 64
—	art. 66
—	art. 67
—	art. 68
art. 49	art. 73
art. 50	art. 74 ust. 1
—	art. 74 ust. 2
art. 51	art. 75

Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 52	art. 90
art. 53	art. 76
art. 54	art. 77 ust. 1
—	art. 77 ust. 2 i 3
—	art. 78
—	art. 79 lit. a)
art. 55 ust. 1 lit. a)	art. 79 lit. b)
art. 55 ust. 1 lit. b)	art. 79 lit. c)
—	art. 79 lit. d)
art. 55 ust. 1 lit. c)	art. 79 lit. e)
art. 55 ust. 1 lit. d)	art. 79 lit. f)
art. 55 ust. 1 lit. e)	art. 79 lit. g)
—	art. 80
—	art. 81
art. 56 ust. 1	art. 82 ust. 1
—	art. 82 ust. 2, 3 i 4
art. 56 ust. 2	art. 82 ust. 5
—	art. 82 ust. 6
art. 56 ust. 3	art. 82 ust. 7
—	art. 82 ust. 8
art. 57 ust. 1 i 2	—
art. 57 ust. 3	art. 83 ust. 1
art. 57 ust. 4	art. 83 ust. 2
art. 58	art. 84
—	art. 85
—	art. 86
—	art. 87
—	art. 88
—	art. 89
—	art. 91
art. 59	art. 94
art. 60 lit. a), b), c) i d)	art. 95

Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 60 lit. e)	art. 96
art. 61	art. 97 ust. 1
—	art. 97 ust. 2
art. 62	art. 98
art. 63	art. 99
art. 64 ust. 1	art. 100 ust. 1
art. 64 ust. 2, 3 i 4	—
—	art. 100 ust. 2
art. 65 ust. 1	art. 101 ust. 1
—	art. 101 ust. 2
art. 66	art. 102
art. 67	art. 103
art. 68	art. 103
art. 69	art. 92
art. 70	—
—	art. 93
art. 71	art. 104
art. 72	art. 105
załącznik I	załącznik II
—	załącznik I
załącznik II	załącznik III
—	załącznik IV
załącznik III	załącznik V
załącznik IV	załącznik VI
—	załącznik VII
—	załącznik VIII
—	załącznik IX